

Data publikacji: 14-01-2015

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII KADENCJA**

Warszawa, dnia 13 stycznia 2015 r.

Druk nr 807

**MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Sekretarz Stanu
Sekretarz do Spraw Europejskich
Rafał Trzaskowski**

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z realizacją zobowiązań wynikających z ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395), w załączeniu przekazuję przygotowaną w trybie art. 3 ust. 1 ustawy *Informację dla Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w pracach Unii Europejskiej w okresie lipiec – grudzień 2014 r. (przewodnictwo Włoch w Radzie Unii Europejskiej)*.

Jednocześnie informuję, że ww. dokument został przyjęty przez Komitet do Spraw Europejskich w dniu 9 stycznia 2015 r.

Z poważaniem

(-) *Rafał Trzaskowski*

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH

**INFORMACJA DLA SEJMU I SENATU RP
O UDZIALE RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
W PRACACH UNII EUROPEJSKIEJ
W OKRESIE LIPIEC – GRUDZIEŃ 2014 R.**

**/PRZEWODNICTWO WŁOCH
W RADZIE UNII EUROPEJSKIEJ/**

przygotowana w związku z art. 3 ust. 1 ustawy
z dnia 8 października 2010 r. o współpracy
Rady Ministrów z Sejmem i Senatem
w sprawach związanych z członkostwem
Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej
(Dz. U. Nr 213, poz. 1395)

SPIS TREŚCI

I WPROWADZENIE	3
II PREZYDENCJA WŁOSKA I JEJ ZNACZENIE DLA INTERESÓW POLSKI W UE	4
PRIORYTETY I GŁÓWNE KIERUNKI DZIAŁAŃ PREZYDENCJI WŁOSKIEJ.....	4
PREZYDENCJA WŁOSKA I NOWY CYKL INSTYTUCJONALNO-POLITYCZNY UE.....	8
III AKTYWNOŚĆ POLSKI W POSZCZEGÓLNYCH OBSZARACH FUNKCJONOWANIA UE.....	12
3. EUROPA SPRZYJAJĄCA ZATRUDNIENIU	12
3.1. POLITYKA GOSPODARCZA	12
3.2. RYNEK WEWNĘTRZNY I AGENDA CYFROWA.....	17
3.3. ENERGIA	23
3.4. POLITYKA KLIMATYCZNA.....	25
3.5. EDUKACJA, MŁODZIEŻ, KULTURA I SPORT	27
4. EUROPA BLIŻEJ OBYWATELI	30
4.1. WYMIAR SPRAWIEDLIWOŚCI	30
4.2. SPRAWY WEWNĘTRZNE	32
5. EUROPEJSKA POLITYKA ZAGRANICZNA.....	34
5.1. STOSUNKI ZEWNĘTRZNE	34
5.1.1. Rozszerzenie i Europejska Polityka Sąsiedztwa	34
5.1.2. Relacje z pozostałymi państwami trzecimi	39
5.1.3. Instrumenty polityki handlowej.....	46
5.1.4. Polityka rozwojowa i pomoc humanitarna	50
5.1.5. Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony.....	50
6. INNE OBSZARY FUNKCJONOWANIA UE.....	52
6.1. POLITYKA SPÓJNOŚCI I POLITYKA REGIONALNA	52
6.2. BADANIA I ROZWÓJ.....	55
6.3. TRANSPORT	56
6.4. OCHRONA ŚRODOWISKA	60
6.5. POLITYKA ROLNA.....	62
6.6. POLITYKA RYBOŁÓWSTWA.....	65
6.7. ZATRUDNIENIE I POLITYKA SPOŁECZNA.....	66
6.8. ZDROWIE	68
IV LISTA ZAŁĄCZNIKÓW.....	70

I WPROWADZENIE

Niniejsza *Informacja* jest dwudziestym drugim półrocznym sprawozdaniem Rady Ministrów dla Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z udziału Rzeczypospolitej Polskiej w pracach Unii Europejskiej w okresach kolejnych prezydencji. Została opracowana w związku z realizacją postanowień art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 8 października 2010 roku o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395), na mocy którego Rada Ministrów ma obowiązek poinformować Sejm i Senat – nie rzadziej niż raz na sześć miesięcy – o udziale Polski w pracach Unii Europejskiej. W dokumencie, przygotowanym wspólnie przez wszystkie ministerstwa i urzędy centralne, podsumowano działania realizowane przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej w okresie prezydencji włoskiej, tak aby poprzez zaprezentowanie ich Sejmowi i Senatowi Rzeczypospolitej Polskiej dopełnić zasady kontroli władzy ustawodawczej nad wykonawczą.

Pierwsza część informacji podsumowuje w syntetyczny sposób przebieg i dokonania prezydencji włoskiej, przez pryzmat jej priorytetów oraz kwestii kluczowych z punktu widzenia Polski. Część druga zawiera szerszy opis działań podejmowanych w poszczególnych obszarach tematycznych. W dokumencie skoncentrowano się na aktywności prezydencji i interesach Polski, przedstawiono też informacje o innych kluczowych inicjatywach. W *Informacji* zwrócono szczególną uwagę na postulaty i inicjatywy, które miały na celu realizację polskich interesów, przede wszystkim w odniesieniu do projektów o najpoważniejszych długofalowych konsekwencjach, zarówno w zakresie pozytywnych bodźców dla rozwoju gospodarczego, jak i elementów niosących ze sobą potencjalne zagrożenia.

W załącznikach zamieszczono informacje o transferach finansowych pomiędzy Polską a Unią Europejską, o wykorzystaniu środków z funduszy strukturalnych i funduszu spójności, a także wykazy stanowisk do aktów prawnych i dokumentów pozalegisłacyjnych Unii Europejskiej, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 roku o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej, przekazanych do Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w drugiej połowie 2014 roku. Podstawą przygotowania planu prac nad projektami ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej (zamieszczonego w załączniku nr 4) jest ust. 1a art. 125a Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej.

II PREZYDENCJA WŁOSKA I JEJ ZNACZENIE DLA INTERESÓW POLSKI W UE

W drugim półroczu 2014 r. miało miejsce wiele wydarzeń oraz inicjatyw, które wywarły wpływ na funkcjonowanie UE oraz państw członkowskich. Polska była aktywnym uczestnikiem toczących się prac, a także inicjatorem istotnych dyskusji. Z zaangażowaniem kontynuowała także wdrażanie wcześniej rozpoczętych przedsięwzięć, których znaczenie i efektywność rosła wraz z rozwojem wydarzeń na arenie międzynarodowej.

Z perspektywy Polski, najważniejszymi punktami na agendzie Unii Europejskiej w czasie prezydencji włoskiej były: pobudzanie klimatu inwestycyjnego jako odpowiedź na potrzebę zapewnienia wzrostu gospodarczego i miejsc pracy; określenie ram polityki klimatyczno-energetycznej Unii Europejskiej do roku 2030; dalsze działania na rzecz unii energetycznej; zapewnienie spójnej reakcji państw członkowskich na wydarzenia na Ukrainie; wsparcie procesów integracyjnych w państwach Partnerstwa Wschodniego; postępy w negocjacjach porozumienia handlowo-inwestycyjnego UE-USA. Na dynamikę prac Unii wpływ miały także zmiany instytucjonalne: nowy skład Parlamentu Europejskiego oraz Komisji Europejskiej (w tym wprowadzenie nowych metod pracy w KE), a także powołanie nowego przewodniczącego Rady Europejskiej.

PRIORYTETY I GŁÓWNE KIERUNKI DZIAŁAŃ PREZYDENCJI WŁOSKIEJ

Prezydencja Włoch przypadła na początek nowych kadencji instytucji UE. W programie prezydencji *Europe: a fresh start* przedstawiono tę sytuację jako możliwość nowego otwarcia oraz rozpoczęcia debaty na temat zmian i innowacji w funkcjonowaniu UE. W ten kontekst wpisał się też zaprzysiężony w lutym 2014 r. rząd Włoch, na czele z premierem Matteo Renziem, głoszącym potrzebę reformowania UE. Postulat „nowego startu” trafił na podatny grunt we Włoszech, szczególnie w związku z trudnymi reformami gospodarczymi i presją na cięcie wydatków publicznych.

Plan działań prezydencji został zbudowany wokół trzech obszarów: zatrudnienia („Europa sprzyjająca zatrudnieniu”), spraw wewnętrznych i migracji („Europa bliżej obywateli”) oraz polityki zagranicznej („Europejska polityka zagraniczna na wyższym biegu”). Działalność przewodnictwa włoskiego była szczególnie widoczna w odniesieniu do: postulatów większej elastyczności w stosowaniu wymogów Paktu Stabilności i Wzrostu, unijnej polityki migracyjnej oraz refleksji nad funkcjonowaniem UE i próby wzmocnienia pozycji Rady Unii Europejskiej w relacjach międzyinstytucjonalnych.

Europa sprzyjająca zatrudnieniu: inwestycje, energia, klimat, środowisko, rynek wewnętrzny

Tematy związane z pobudzaniem wzrostu gospodarczego ukierunkowały debatę w UE w czasie prezydencji włoskiej. Kluczową kwestią dla Polski i całej UE było ożywienie klimatu inwestycyjnego w Unii. Polska była aktywnym uczestnikiem oraz współinicjatorem debaty na ten temat. We wrześniu 2014 r. polski minister finansów przedstawił koncepcję Europejskiego Funduszu dla Inwestycji (EFI), której elementy znalazły odzwierciedlenie w propozycji KE „Plan inwestycyjny dla Europy”, przedstawionej przez jej przewodniczącego Jean-Claude’a Junckera w listopadzie 2014 r. Plan Junckera zakłada przyciągnięcie inwestycji w strategiczne projekty infrastrukturalne, cyfrowe i energetyczne na kwotę 315 mld EUR w latach 2015-2017, m.in. poprzez powołanie Europejskiego Funduszu Inwestycji Strategicznych (EFSI). Ogólne podejście wobec planu zostało przyjęte przez Radę Europejską na posiedzeniu 18 grudnia 2014 r. KE zamierza przedstawić wniosek legislacyjny ws. ustanowienia EFSI w pierwszej połowie stycznia 2015 r., tak aby mógł on zostać uruchomiony w połowie 2015 r.

Istotnym tematem w czasie prezydencji włoskiej była także przyszłość polityki energetycznej i klimatycznej, szczególnie w kontekście przygotowań do posiedzenia Rady Europejskiej 23-24 października 2014 r., która przyjęła porozumienie o kształcie ram polityki klimatyczno-energetycznej po 2030 r. Prezydencja zorganizowała m.in. szereg nieformalnych debat ministrów do spraw klimatu i energii. Polska, jako inicjator unii energetycznej, aktywnie wspierała prezydencję w przedsięwzięciach z tego zakresu, podejmując intensywne działania, mające na celu realizację jej

interesów w zakresie kontynuacji systemu przydziału bezpłatnych uprawnień dla energetyki, zwiększonej puli uprawnień do emisji dla krajów o niższym PKB oraz sprawiedliwego podziału obciążeń kosztami redukcji emisji.

Ponadto w obszarze klimatu zintensyfikowano prace nad ustanowieniem rezerwy zapewniającej stabilność rynku dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. W tym zakresie Polska będzie uczestniczyć w wysiłkach zmierzających do osiągnięcia kompromisowego porozumienia z jednoczesnym zabezpieczeniem polskich interesów, tj. optymalizacji dyspozycyjności polskich przydziałów uprawnień do emisji. Zakończono także trudny proces uzgadniania stanowiska Unii Europejskiej w sprawie ratyfikacji poprawki dauhańskiej do protokołu z Kioto. W ostatecznym projekcie tekstu decyzji ratyfikacyjnej, który został przyjęty podczas posiedzenia Rady UE ds. Środowiska w grudniu 2014 roku zostały uwzględnione główne postulaty zgłaszane przez Polskę.

W kontynuacji działań na rzecz unii energetycznej dla Polski bardzo istotne były działania prezydencji zmierzające do wzrostu bezpieczeństwa energetycznego UE i państw członkowskich oraz zmniejszenia ich zależności energetycznej – zarówno w odniesieniu do energii elektrycznej, jak i gazu. Kierunek prac w tym zakresie, w tym dotyczących wewnętrznego rynku energii i zewnętrznego wymiaru polityki energetycznej UE, jest zgodny z polskimi priorytetami.

Ważnym wydarzeniem był też szczyt COP 20 w Limie, w czasie którego ponad 190 państw wypracowało m.in. decyzję ADP, określającą zakres wkładów do porozumienia globalnego, które ma zostać zawarte w 2015 r. w Paryżu. Decyzja z Limy jest w wielu aspektach słabsza niż jej pierwotny projekt, tym niemniej stanowi kolejny krok na drodze do zawarcia globalnego porozumienia. Zgodnie z nim wszystkie państwa prześlą propozycje swoich zobowiązań redukcyjnych, będących podstawą działań związanych ze zmianami klimatycznymi po 2020 r. W czasie negocjacji UE prezentowała spójne stanowisko, oparte m.in. na ustaleniach październikowej Rady Europejskiej. Polska była aktywnym uczestnikiem prac nad stanowiskiem UE na każdym poziomie decyzyjnym.

Ze względu na embargo, nałożone przez Rosję na mleko, mięso, owoce i warzywa z UE, istotnym tematem w czasie włoskiego przewodnictwa w Radzie było rolnictwo. Polscy producenci dotkliwie odczuli skutki tego embarga, dlatego Polska aktywnie działała na rzecz zaangażowania UE rekompensowanie strat rolnikom. Z sukcesem postulowano m.in. uruchomienie dodatkowych środków wsparcia rynku mleka oraz ustanowienie mechanizmów nadzwyczajnego wsparcia producentów niektórych owoców i warzyw.

Prezydencji nie udało się zakończyć negocjacji projektów legislacyjnych mających na celu usunięcie barier na rynku wewnętrznym, zawartych w *Planie działań na rzecz jednolitego rynku II*. Dalszych prac wymagają m.in. projekt dyrektywy ws. ustanowienia wspólnej, jednolitej podstawy opodatkowania osób prawnych, a także IV pakiet kolejowy oraz pakiet rozporządzeń o nadzorze rynku i bezpieczeństwie produktów. Ten ostatni projekt zawiera m.in. kontrowersyjny dla niektórych państw UE przepis wprowadzający obowiązek wskazywania miejsca pochodzenia produktów (*made in*).

Ważnym elementem dyskusji w Radzie UE były także działania na rzecz wsparcia konkurencyjności przemysłu. Do sukcesów prezydencji można zaliczyć przyjęcie konkluzji Rady w sprawie uwzględniania konkurencyjności przemysłu we wszystkich politykach UE – Polska była jednym ze zwolenników powyższego zapisu.

Do znaczących punktów na agendzie Włoch należał także rozwój rynku cyfrowego: prezydencja pracowała nad kluczowymi projektami dotyczącymi jednolitego rynku telekomunikacyjnego i bezpieczeństwa sieci. Polska była zaangażowana w te prace, popierając m.in. jak najszybszą eliminację opłat roamingowych oraz wielostronny, otwarty model zarządzania internetem.

Prezydencja kontynuowała też prace nad dwoma wrażliwymi dla Polski pakietami z zakresu ochrony środowiska. Kierunek negocjacji pakietu powietrznego jest zgodny z polskimi interesami: w toku prac udało się rozwiązać większość istotnych problemów dotyczących wymagań emisyjnych w ramach

dyrektywy MCP¹. Z kolei w odniesieniu do pakietu odpadowego Polska zajęła negatywne stanowisko ze względu na propozycję zaostrożania propozycje podniesienia poziomów przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych i opakowaniowych połączone z nową metodyką ich obliczania oraz wprowadzenia celów w zakresie redukcji wytwarzania odpadów żywności. Zgodnie z interesem Polski, KE wycofała pakiet z dalszych prac, zapowiadając jednak nową propozycję w tym obszarze planie pracy na 2015 r.

Ważny dla Polski był również dynamiczny postęp w pracach nad projektem zmiany dyrektywy umożliwiającym państwom UE ograniczenie lub zakazanie upraw roślin genetycznie modyfikowanych, zakończony w grudniu 2014 r. uzgodnieniem tekstu przez Radę i Parlament Europejski. Polska brała aktywny udział w tych pracach, a ich efekty są zgodne z naszymi oczekiwaniami – projekt uwzględnia perspektywę państw niezainteresowanych uprawą GMO.

Jedną z flagowych inicjatyw premiera Renziego w obszarze gospodarki był postulat bardziej elastycznego podejścia KE do państw członkowskich, które przechodzą proces reform strukturalnych i inwestycji – chodziło tu m.in. o mniej restrykcyjne wdrażanie wymogów Paktu Stabilności i Wzrostu w odniesieniu do deficytu i długu publicznego. Spotkał się on z poparciem części państw, m.in. Francji. Koncepcja ta zyskała nowy wymiar po rozpoczęciu dyskusji o polityce inwestycyjnej UE – państwa członkowskie opowiedziały się za niewłączaniem ewentualnych wkładów do EFSI do deficytu/długu publicznego. Choć konkretne decyzje w tej sprawie nie zostały podjęte, częściowym sukcesem premiera Renziego jest zapewnienie dalszych dyskusji na ten temat.

Europa bliżej obywateli: polityka migracyjna, ochrona danych osobowych, Prokuratura Europejska

Działania w obszarze „Europa bliżej obywateli” zostały zdominowane przez próbę pogłębienia wysiłków państw członkowskich na rzecz wspólnej polityki migracyjnej. Istotne w tym zakresie było przyjęcie konkluzji Rady odnoszących się do działań uzupełniających prace Śródziemnomorskiej Grupy Zadaniowej. Polska poparła konkluzje oraz ogólny kierunek prac prezydencji na rzecz walki z nielegalną imigracją oraz związaną z nią przestępczością.

Ponadto osiągnięto postęp w negocjacjach dotyczących powołania Prokuratury Europejskiej oraz pakietu ochrony danych osobowych, aczkolwiek obecne projekty w tych obszarach wymagają dalszej pracy. Prezydencji udało się też przyjąć porozumienie polityczne wobec rewizji rozporządzenia upadłościowego oraz osiągnąć postęp w pracach nad rewizją rozporządzenia dotyczącego europejskiej procedury w sprawie drobnych roszczeń. Skutkiem wdrożenia obu projektów powinna być poprawa warunków prowadzenia działalności gospodarczej.

W zakresie migracji i azylu Polska apelowała o systemowe, a nie doraźne, odnoszenie się do istniejących problemów i wykorzystanie w pierwszej kolejności istniejących instrumentów współpracy (szczególnie Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO) i Frontexu).

Pomimo iż prezydencja włoska nie umieściła tematu swobodnego przepływu osób (SPO) na agendzie żadnego formatu Rady UE, dyskusja polityczna ten temat została wywołana na forum UE przez premiera Wielkiej Brytanii. David Cameron zapowiedział ograniczenie świadczeń socjalnych imigrantom z państw UE w reakcji na rzekome nadużywanie przez nich brytyjskiego systemu zabezpieczeń społecznych. W tej kwestii Polska – popierając walkę z nieprawidłowościami i nadużyciami w tym obszarze – jednoznacznie i niezmiennie opowiada się za utrzymaniem SPO jako jednej z fundamentalnych wartości integracji europejskiej oraz czynnika pozytywnie wpływającego na konkurencyjność gospodarki UE.

Europejska polityka zagraniczna: wsparcie dla Ukrainy, relacje z Rosją, TTIP, zwalczanie terroryzmu

W obszarze działań zewnętrznych pierwotnie prezydencja włoska planowała zwiększyć zaangażowanie UE w południowym sąsiedztwie i dążyć do deeskalacji w relacjach z Rosją. Zamiarem

¹ Projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich źródeł spalania.

prezydencji było ukierunkowanie działań na rzecz promocji demokracji i stabilności przede wszystkim na sąsiedztwo śródziemnomorskie i Bałkany Zachodnie. Niemniej, ze względu na rozwój sytuacji na Ukrainie oraz presję innych państw członkowskich, w tym Polski, UE pozostała mocno zaangażowana w relacje ze wschodnimi sąsiadami.

Po początkowych sukcesach ofensywy ukraińskiej w sierpniu 2014 r., interwencja oddziałów rosyjskich doprowadziła do zmiany sytuacji na froncie i umocnienia się separatystów na zajętych terenach obwodów donieckiego i ługańskiego. We wrześniu 2014 r., pod auspicjami OBWE, strony wypracowały zawieszenie broni, jednak było ono regularnie łamane przez separatystów. W odpowiedzi na sytuację na wschodniej Ukrainie, we wrześniu 2014 r. UE zaostrzyła sankcje gospodarcze wobec Rosji (tzw. sankcje trzeciego etapu), sankcje wizowe i finansowe wobec przedstawicieli separatystów odpowiedzialnych za organizację wyborów w zajętych przez rebeliantów częściach Donbasu (listopad 2014 r.) oraz środki restrykcyjne w ramach polityki nieuznawania aneksji Krymu (grudzień 2014 r.).

W toku prac prezydencji włoskiej Polska podkreślała znaczenie Partnerstwa Wschodniego w polityce zagranicznej UE. Wydarzenia na Ukrainie potwierdziły zasadność naszego stanowiska. Polska pozytywnie ocenia decyzje podjęte podczas prezydencji włoskiej w zakresie zaostrzenia sankcji wobec Rosji. Z polskiego punktu widzenia kluczowe było utrzymanie konsekwentnego, jednolitego podejścia UE wobec agresywnej polityki tego państwa.

Do sukcesów UE w drugim półroczu 2014 r. należy zaliczyć doprowadzenie do tymczasowego stosowania umów stowarzyszeniowych z Mołdawią i Gruzją (od 1 września 2014 r.) oraz Ukrainą (część polityczna jest stosowana od listopada 2014 r.; stosowanie części handlowej zostało odłożone, na wniosek Ukrainy, do 1 stycznia 2016 r.). Obecnie trwa proces ratyfikacji umów w państwach UE. Ustawy o ratyfikacji umów z Ukrainą i Mołdawią zostały podpisane przez Prezydenta RP w grudniu 2014 r. (projekt ustawy o ratyfikacji umowy z Gruzją trafił 12 grudnia 2014 r. do Sejmu, jego pierwsze czytanie odbędzie się prawdopodobnie w styczniu 2015 r., a docelowe podpisanie przez Prezydenta RP oczekiwane jest w I kwartale 2015 r.)

Istotnym osiągnięciem UE w czasie prezydencji włoskiej było zintensyfikowanie działań mających na celu uzgodnienie długofalowych działań wobec zagrożenia terrorystycznego, czego przykładem jest przyjęcie w październiku 2014 r. strategii UE wobec zagrożenia terroryzmem, w tym ze strony tzw. zagranicznych bojowników. Toczyły się też prace nad projektem dyrektywy o wykorzystaniu danych lotu pasażerów do walki z terroryzmem (PNR; Rada Europejska wezwała Radę i Parlament Europejski do przyspieszenia prac, ze względu na ich istotny wpływ na możliwości walki z terroryzmem). Nie udało się natomiast uzgodnić strategii regionalnej UE wobec Syrii, Iraku oraz tzw. Islamskiego Państwa w Iraku i Lewancie (ISIL).

Warto także podkreślić działania na rzecz pogłębienia współpracy transatlantyckiej. W czasie przewodnictwa Włoch w Radzie UE kontynuowano negocjacje w sprawie Transatlantyckiego Partnerstwa Handlowo-Inwestycyjnego UE-USA (TTIP). Polska była aktywnie zaangażowana w prace nad umową, wyrażając poparcie dla zawarcia szerokiego i ambitnego porozumienia, poprzez dążenie do maksymalnego zaawansowania negocjacji o utworzeniu największej na świecie strefy wolnego handlu. Ważnym wydarzeniem było ponadto zakończenie rozmów w sprawie kompleksowej umowy handlowo-gospodarczej UE-Kanada (CETA). Oba porozumienia powinny znacząco wzmocnić i pogłębić relacje gospodarczo-handlowe w ujęciu transatlantyckim, z korzyścią dla gospodarki polskiej i całej UE, m.in. w wyniku otwarcia dostępu do rynku amerykańskiego i kanadyjskiego.

Ze względu na rozpoczynające się nowe cykle prac Parlamentu Europejskiego, Komisji i Rady Europejskiej, kwestie instytucjonalne były istotnym punktem odniesienia dla prezydencji włoskiej. Na początku lipca 2014 r., w konsekwencji wyborów 22-25 maja 2014 r., rozpoczęła się nowa kadencja Parlamentu Europejskiego. Od lipca do końca października 2014 r. trwał proces powołania nowej Komisji Europejskiej, której mandat rozpoczął się 1 listopada 2014 r., a 1 grudnia 2014 r. swoją kadencję rozpoczął nowy przewodniczący Rady Europejskiej. Również na tym polu Polska odegrała znaczącą rolę – Polacy piastują obecnie kluczowe stanowiska w unijnych organach (m.in. przewodniczącego RE, komisarza o znaczącym portfolio, przewodniczących trzech komisji w PE).

Parlament Europejski²

Wyniki wyborów nie zmieniły rozkładu sił politycznych w PE. Największe poparcie utrzymały frakcje popierające integrację europejską (EPP oraz S&D). Dysponują one większością 410 głosów (na 751). Ugrupowania skrajne (GUE/NGL, EFDD oraz ECR) zyskały po kilkanaście mandatów (ich liczba wzrosła odpowiednio o 17, 17 i 13). Liczniejsi są również posłowie niezrzeszeni, sceptycznie nastawieni do integracji europejskiej (52 posłów). Radykalnie eurosceptyczne partie zajęły około 11% miejsc w PE (80 z 751), co stanowi wzrost o 3 punkty procentowe w porównaniu do poprzedniej kadencji. Nie sprawdziły się więc prognozy o znaczącym sukcesie eurosceptyków – tym bardziej, że partiom o takim charakterze nie udało się stworzyć jednego ugrupowania politycznego, co istotnie osłabiło ich wpływ na debatę i decyzje podejmowane w Parlamencie.

Przewodniczącym PE w kadencji lipiec 2014 – grudzień 2016 został Martin Schulz (DE, S&D). Przewodnictwo PE w kolejnej 2,5-letniej kadencji przypadnie przedstawicielowi Grupy Europejskiej Partii Ludowej.

W Parlamencie Europejskim obecnej kadencji zasiada 51 przedstawicieli Polski, pełniących szereg istotnych funkcji – zarówno z perspektywy organizacji prac PE, jak i działań merytorycznych. Polscy posłowie zajmują następujące stanowiska:

- w prezydium PE: wiceprzewodniczącym PE jest poseł Ryszard Czarnecki (ECR), a kwestorami posłowie: Karol Karski (ECR) oraz Bogusław Liberadzki (S&D);
- w grupach politycznych: wiceprzewodniczącym grupy EPP został poseł Jacek Saryusz-Wolski, wiceprzewodniczącym grupy ECR poseł Ryszard Legutko, wiceprzewodniczącym grupy EEFD poseł Robert Iwaszkiewicz;
- przewodniczącym Konferencji Przewodniczących Komisji (CCC) jest poseł Jerzy Buzek (EPP);
- w komisjach i podkomisjach parlamentarnych: poseł Jerzy Buzek (EPP) przewodniczy komisji ITRE (Przemysł, Badania Naukowe i Energia), poseł Czesław Siekierski (EPP) został przewodniczącym komisji AGRI (Rolnictwo i Rozwój Wsi), poseł Danuta Huebner (EPP) przewodniczy komisji AFCO (Sprawy Konstytucyjne), a poseł Anna Fotyga (ECR) – podkomisji SEDE (Bezpieczeństwo i Obrona).

Ponadto: poseł Ryszard Legutko (ECR) został pierwszym wiceprzewodniczącym komisji AFET (Sprawy Zagraniczne), a posłanka Lidia Geringer De Oedenberg (niezrzeszona) pierwszą wiceprzewodniczącą

² W obecnej kadencji (2014-2019) funkcjonuje siedem frakcji politycznych: Grupa Europejskiej Partii Ludowej (EPP) – 219 posłów; Grupa Postępowego Sojuszu Socjalistów i Demokratów w PE (S&D) – 191 posłów; Europejscy Konserwatyści i Reformatorzy (ECR) – 70 posłów; Grupa Porozumienia Liberalistów i Demokratów na rzecz Europy (ALDE) – 68 posłów; Konfederacyjna Grupa Zjednoczonej Lewicy Europejskiej/Nordycka Zielona Lewica (GUE/NGL) – 52 posłów; Grupa Zielonych/Wolne Przymierze Europejskie (The Greens/EFA) – 50 posłów; Grupa Europa Wolności i Demokracji Bezpośredniej (EFDD) – 48 posłów.

w komisji JURI (Prawo). Role drugich wiceprzewodniczących pełnią posłowie: Danuta Jazłowiecka (EPP) w komisji EMPL (Zatrudnienie i Sprawy Socjalne), Jarosław Wałęsa (EPP) w komisji PECH (Rybołówstwo) oraz Janusz Wojciechowski w komisji AGRI. Trzecimi wiceprzewodniczącymi zostali posłowie Tomasz Poręba (ECR) w komisji TRAN (Transport i Turystyka) oraz Kazimierz Ujazdowski (ECR) w komisji AFCO. Rolę czwartego wiceprzewodniczącego w komisji LIBE (Wolności Obywatelskie, Sprawiedliwość i Sprawy Wewnętrzne) pełni posłanka Barbara Kudrycka (EPP).

Dodatkowo Poseł Janusz Lewandowski (EPP) został przewodniczącym Delegacji PE ds. współpracy parlamentarnej z Iranem; poseł Bogdan Zdrojewski (EPP) przewodniczy Delegacji PE ds. współpracy parlamentarnej z Białorusią, a poseł Bolesław Piecha przewodniczy Delegacji do Komitetu Parlamentarnego CARIFORUM-UE.

Komisja Europejska

Proces nominacji nowego Przewodniczącego Komisji Europejskiej został sfinalizowany w pierwszych tygodniach prezydencji włoskiej³. Akceptacja kandydatury Jean-Claude'a Junckera otworzyła proces uzgodnienia kandydatów na komisarzy, wybieranych na podstawie sugestii zgłaszanych przez państwa członkowskie (lista osób przewidzianych na członków Komisji została zatwierdzona przez Radę w procedurze wspólnego porozumienia z Przewodniczącym KE. 10 września 2014 r. Przewodniczący Juncker przedstawił propozycję składu KE i rozdziału portfolio między członków kolegium. Po przesłuchaniach kandydatów na komisarzy w komisjach PE, sfinalizowanych akceptacją Parlamentu dla całego składu Komisji w głosowaniu na sesji plenarnej 22 października 2014 r., Rada Europejska na posiedzeniu 23 - 24 października 2014 r. mianowała Komisję.

Nowa Komisja Europejska została zorganizowana w nowatorski sposób: składa się z siedmiu wiceprzewodniczących (bez podległych im Dyrekcji Generalnych), których zadaniem jest organizacja i koordynacja prac zespołów komisarzy („*flexible teams structure*”), oraz dwudziestu komisarzy odpowiedzialnych za poszczególne teki. Struktura jest elastyczna i zorientowana na realizację projektów, a nie klastrowa (czyli podzielona na zespoły o zamkniętym zestawie zadań ustanowionym na długi okres); skład zespołów będzie mógł ulegać zmianom w zależności od potrzeb. Struktura ta ma wymuszać współpracę i wzajemną zależność – m.in. warunkiem wprowadzenia projektu przez komisarza na poziom kolegium będzie poparcie wiceprzewodniczącego.

Polskim komisarzem jest Elżbieta Bieńkowska, odpowiedzialna za rynek wewnętrzny, przemysł, przedsiębiorczość oraz małe i średnie przedsiębiorstwa. Wśród kluczowych wyzwań dla tego portfolio znajdują się m.in.:

- odnowienie strategii zakończenia budowy jednolitego rynku dla towarów i usług, w tym rozszerzenie obowiązywania zasady wzajemnego uznawania oraz usunięcie barier istniejących na rynku usług;
- wzrost konkurencyjności przemysłu UE poprzez inwestycje w nowe technologie, poprawę otoczenia biznesu oraz ułatwianie dostępu do rynków i finansowania;
- identyfikacja nowych źródeł wzrostu gospodarczego i zatrudnienia;
- poszukiwanie efektywniejszego i skuteczniejszego wykorzystania nowych technologii informatycznych na rynku wewnętrznym UE;

³ Po formalnym wskazaniu kandydatury Jean-Claude'a Junckera przez RE na posiedzeniu 26-27 czerwca 2014 r., został on wybrany większością głosów na sesji plenarnej Parlamentu Europejskiego 15 lipca 2014 r. (otrzymał 422 głosów za na 376 niezbędnych do wyboru, 250 przeciw, 47 głosów wstrzymujących się). Następnie 16 lipca 2014 r. odbyło się nieformalne posiedzenie Rady Europejskiej, podczas którego szefowie państw i rządów państw członkowskich UE przeprowadzili debatę z przewodniczącym-elektem, dotyczącą proponowanych przez niego priorytetów na kolejną kadencję instytucji UE.

- zachęcanie krajów UE do usprawnienia rynków przemysłu obronnego i otwarcie ich na konkurencję w całej Unii przez współpracę przy zamówieniach z zakresu obronności;
- ustanowienie odpowiednich warunków prawnych dla rozwoju aplikacji i usług kosmicznych w Europie; realizacja innowacyjnych projektów, takich jak Copernicus i Galileo.

Komisarz Bieńkowska ma współpracować z wiceprzewodniczącymi: Valdisem Dombrovskisem (Euro i dialog społeczny, LV), Andrussem Ansipem (Jednolity rynek cyfrowy, EE), Jyrkim Katainenem (Zatrudnienie, wzrost, inwestycje i konkurencyjność, FI), Marošem Šefčovičem (Unia energetyczna, SK), Franssem Timmermansem (Lepsze stanowienie prawa, stosunki międzyinstytucjonalne, praworządność i Karta Praw Podstawowych, NL) oraz Kristaliną Georgiewą (Budżet i zasoby ludzkie, BG).

Nowy Przewodniczący Rady Europejskiej i nowa Wysoka Przedstawiciel ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa

30 sierpnia 2014 r. podczas nieformalnego spotkania szefów państw i rządów uzgodniono nominację na stanowiska przewodniczącego Rady Europejskiej i jednocześnie przewodniczącego szczytów strefy euro na kadencję od 1 grudnia 2014 r. do 30 maja 2016 r. Został nim Donald Tusk. Zadeklarował on prowadzenie działań zgodnych z „Agendą Strategiczną UE na lata 2014-2019”, przyjętą przez Radę Europejską w czerwcu 2014 r. W dokumencie wskazano pięć obszarów priorytetowych: zapewnienie miejsc pracy, wzrostu i konkurencyjności; ochronę obywateli; rozwój Unii Energetycznej ze zorientowaną ku przyszłości polityką klimatyczną; działania z zakresu wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz wzmocnienie globalnej polityki UE. Ponadto agenda zawiera postulat pogłębienia unii gospodarczo-walutowej, z jednoczesnym zagwarantowaniem integralności jednolitego rynku i otwartością przyjmowanych rozwiązań na kraje spoza strefy euro. W pierwszych przemówieniach przewodniczący Donald Tusk wymienił następujące priorytety na najbliższe 2,5 roku: wzmocnienie relacji UE-USA (w tym dalsze negocjacje umowy TTIP), walka ze spowolnieniem gospodarczym w strefie euro oraz działania na rzecz Ukrainy.

Równocześnie Rada Europejska wskazała Federikę Mogherini (IT, S&D) na stanowisko Wysokiego Przedstawiciela ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa (HR). Zgodnie z art. 18 Traktatu o Unii Europejskiej, Wysoka Przedstawiciel jest jednocześnie wiceprzewodniczącą KE. Jej obowiązkiem jest zapewnienie spójności działań zewnętrznych UE i koordynacja prac wszystkich komisarzy w zakresie relacji zewnętrznych. Główne zadania HR to:

- przewodniczenie grupie komisarzy ds. stosunków zewnętrznych (ds. Europejskiej Polityki Sąsiedztwa i negocjacji rozszerzeniowych, handlu, współpracy międzynarodowej i rozwoju oraz pomocy humanitarnej i zarządzania kryzysowego), która ma zbierać się przynajmniej raz w miesiącu w różnych zakresach tematycznych/geograficznych;
- regularne informowanie przewodniczącego i kolegium komisarzy o rozwoju sytuacji geopolitycznej na świecie;
- bliska współpraca z przewodniczącym w zakresie działań zewnętrznych i reprezentacji na arenie międzynarodowej oraz z komisarzami odpowiedzialnymi za budżet działań zewnętrznych;
- nadzór nad Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ) i Dyrekcji Generalnej ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej w KE.

Pozostałe kwestie instytucjonalne

Ważnym elementem działań prezydencji była refleksja nad wybranymi elementami funkcjonowania Unii Europejskiej i możliwością jego usprawnienia w ramach obowiązujących traktatów. Zadanie to realizowała m.in. Grupa Przyjaciół Prezydencji (*Friends of Presidency – FoP*), która w czasie czterech spotkań (wrzesień-grudzień 2014 r.) w formie dyrektorów do spraw europejskich urzędów

właściwych ds. UE dyskutowała m.in. o implementacji Agendy Strategicznej UE, ocenie funkcjonowania Rady do Spraw Ogólnych (GAC), relacjach międzyinstytucjonalnych, roli parlamentów narodowych w UE oraz zasadzie subsydiarności. Grudniowa GAC przyjęła raport z prac FoP, zawierający m.in. rekomendację cyklicznych debat na początku każdego cyklu instytucjonalno-politycznego, które powinny dotyczyć przeglądu polityk i instrumentów pod kątem aktualnych wyzwań stojących przed UE w sferach: politycznej, ekonomicznej i społecznej.

Istotnym aspektem powyższych rozważań była także próba zrównoważenia relacji międzyinstytucjonalnych, m.in. w kontekście usprawnienia rocznego i wieloletniego programowania prac KE: Komisja wyraziła intencję większego włączenia Rady w przygotowanie tych planów, a październikowa GAC dała włoskiej prezydencji mandat do rozpoczęcia rozmów z KE i PE w tej sprawie. Prezydencja przygotowała propozycję schematu współpracy trzech instytucji od 2015 r. oraz deklaracji politycznej, w której znalazło się zobowiązanie do zacieśnienia współpracy międzyinstytucjonalnej w zakresie programowania. Nie została ona podpisana ze względu na brak zgody PE. Jednocześnie KE, potwierdzając intencję intensyfikacji kontaktów z Radą, przekazała jej do konsultacji założenia swojego programu na 2015 r.

Polska aktywnie włączyła się zarówno w refleksję nad funkcjonowaniem UE, jak i wdrażanie praktycznych koncepcji usprawnień w obecnym reżimie traktatowym. Zakres tematów omawianych przez grupę Przyjaciół Prezydencji pozwolił na przegląd wielu aspektów procesu decyzyjnego UE, roli instytucji, form współpracy instytucjonalnej, także w kontekście ewentualnego nowego porozumienia międzyinstytucjonalnego. Polska podzieliła pogląd prezydencji, że rozpoczęcie nowego cyklu instytucjonalno-politycznego jest dobrym momentem na poszukiwanie odpowiedzi na fundamentalne dla przyszłości Europy pytania - o wzrost gospodarczy, miejsca pracy, bezpieczeństwo energetyczne, lepiej działający wspólny rynek, silniejszą politykę zagraniczną czy wewnętrzną spójność i solidarność. Ponadto Polska opowiedziała się za bliższą współpracą między instytucjami UE w obszarze programowania, łącznie ze wzmocnieniem roli Rady w tym procesie.

Spośród innych zagadnień instytucjonalnych warto nadmienić ograniczenie składu Komitetu Regionów (zgodnie z Traktatem z Lizbony, zmniejszono liczbę członków do 350, co oznaczało o jednego przedstawiciela mniej dla Luksemburga, Cypru i Estonii; kwestia ta powróci ponownie na agendę UE po 2020 r.), kontynuację dyskusji nad systematycznym udziałem ekspertów z państw członkowskich w pracach nad aktami delegowanymi, a także debatę nad objęciem Rady UE Rejestrem transparentności.

3. AKTYWNOŚĆ POLSKI W POSZCZEGÓLNYCH OBSZARACH FUNKCJONOWANIA UE

EUROPA SPRZYJAJĄCA ZATRUDNIENIU

3.1. POLITYKA GOSPODARCZA

Strategia Europa 2020

W okresie włoskiej prezydencji trwały konsultacje społeczne w sprawie strategii „Europa 2020” prowadzone przez Komisję Europejską od wiosny 2014 r. Na początku 2015 r. KE ma przedstawić dokument podsumowujący wyniki konsultacji i zawierający propozycje dalszych działań. W ramach śródkresowego przeglądu strategii „Europa 2020” włoska prezydencja przeprowadziła dyskusję ministrów w poszczególnych formacjach Rady UE na temat sektorowych aspektów strategii. Podsumowanie tej dyskusji zostało ujęte w raporcie zaprezentowanym na posiedzeniu Rady ds. Ogólnych 16 grudnia 2014 r. Kluczowe elementy wskazane przez prezydencję w raporcie są zgodne ze stanowiskiem prezentowanym przez Polskę. Dyskusja w ramach przeglądu śródkresowego będzie kontynuowana do posiedzenia Rady Europejskiej w marcu 2015 r.

W toku dyskusji oraz w stanowisku przekazanym w ramach konsultacji społecznych, Polska prezentowała pogląd, że nadrzędne priorytety strategii „Europa 2020”, ustalone w 2010 r. (rozwój inteligentny, zrównoważony i sprzyjający włączeniu społecznemu), pozostają aktualne. Wyrażają one polityczny kompromis między państwami członkowskimi, który powinien zostać utrzymany, podobnie jak wartości docelowe wskaźników na poziomie UE do 2020 r. Polska zwracała przy tym uwagę, że główną słabością strategii „Europa 2020” są zróżnicowane postępy w realizacji jej poszczególnych celów na poziomie UE. Niektóre z nich, np. w zakresie energii i klimatu, mogą zostać osiągnięte, podczas gdy realizacja innych, w szczególności redukcja ubóstwa, jest poważnie zagrożona. W związku z tym Polska podkreślała potrzebę przywrócenia równowagi między poszczególnymi wymiarami strategii „Europa 2020” tak, aby skupić się przede wszystkim na pobudzaniu wzrostu. Realizacja przez Polskę zadeklarowanych celów krajowych strategii „Europa 2020” jest zadaniem ambitnym (szczególnie w odniesieniu do celu w zakresie zatrudnienia oraz nakładów na badania i rozwój), ale wykonalnym.

Ponadto, Polska prezentowała stanowisko, że dla realizacji strategii „Europa 2020” kluczowe jest utrzymanie tempa reform strukturalnych oraz zwiększenie inwestycji. W tym kontekście Polska zwracała uwagę na znaczenie polityki spójności dla realizacji strategii oraz podkreślała, że wobec perspektyw utrzymującej się stagnacji w UE potrzebny jest dodatkowy bodziec inwestycyjny w skali całej Unii. Dodatkowo w ocenie Polski istotne jest ściślejsze powiązanie realizacji strategii „Europa 2020” z cyklem Semestru Europejskiego, poprzez ukierunkowanie głównych instrumentów Semestru (rocznej analizy wzrostu gospodarczego – AGS i zaleceń dla poszczególnych krajów – CSR) na realizację celów strategii.

Jednocześnie Polska była aktywna podczas dyskusji poszczególnych formacji Rady nt. przyszłości Strategii i zaleceń dla poszczególnych krajów – CSR. Między innymi w dyskusji nad przygotowanym przez prezydencję włoską dokumentem: „Śródkresowy przegląd strategii Europa 2020: wkład poczyniony przez sektor rolnictwa” Polska na posiedzeniu Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa 13-14 października 2014 r. podkreśliła:

- konieczność zapewnienia spójności pomiędzy celami strategii a zaleceniami dla krajów członkowskich (jako negatywny przykład braku takiej spójności wymieniono tegoroczne zalecenie likwidacji odrębnego systemu ubezpieczeniowego dla rolników KRUS);
- znaczenie możliwości dopasowania rozwiązań do specyficznych uwarunkowań państw członkowskich, postulując większą otwartość i zrozumienie Komisji Europejskiej dla podejścia i wyborów dokonanych przez państwa członkowskie, np. w zakresie wdrożenia programów wsparcia obszarów wiejskich;

- duże znaczenie zreformowanej Wspólnej Polityki Rolnej dla realizacji celów strategii „Europa 2020”. Takie stanowisko znalazło się również w dokumencie prezydencji „Śródk okresowy przegląd strategii Europa 2020 – raport podsumowujący”, przygotowanym dla Rady UE.

Semestr Europejski

Kończąc kolejny cykl Semestru Europejskiego 2014, tj. rocznego procesu zarządzania gospodarczego w UE, na posiedzeniu 8 lipca 2014 r. Rada ECOFIN formalnie przyjęła zalecenia i opinie w sprawie polityki gospodarczej, zatrudnienia i fiskalnej poszczególnych państw członkowskich UE (*country specific recommendations* – CSR). Przyjęła także zalecenie w sprawie polityki gospodarczej w strefie euro. Ww. rekomendacje zostały zatwierdzone przez Radę Europejską 27 czerwca 2014 r. Tegoroczne zalecenia dla Polski są w dużym stopniu powtórzeniem treści z lat ubiegłych. Wynika to przede wszystkim z istoty zaleceń, których realizacja wymaga na ogół działań długofalowych, znacznie przekraczających perspektywę jednego roku. W związku z tym, większość z zaleceń dla Polski znajduje się już w fazie realizacji, a sposób ich wdrażania został przedstawiony w Krajowym Programie Reform na rzecz realizacji strategii „Europa 2020” i jego aktualizacji 2014/2015, przyjętym przez Radę Ministrów 22 kwietnia 2014 r.

W trakcie prezydencji włoskiej rozpoczęła się kolejna edycja Semestru Europejskiego 2015. 28 listopada KE przedstawiła Roczną analizę wzrostu gospodarczego na 2015 r. (ang. *Annual Growth Survey* – AGS 2015), która formalnie zainicjowała piąty cykl Semestru. W AGS 2015 KE oceniła, że obecnie najpilniejszym zadaniem jest pobudzenie wzrostu gospodarczego i nadanie nowego impulsu procesowi reform oraz przedstawiła postulat oparcia polityki gospodarczej i społecznej UE w 2015 r. na trzech głównych filarach: inwestycjach, reformach strukturalnych i odpowiedzialności budżetowej. Ponadto KE zaproponowała w AGS 2015 sposoby usprawnienia i wzmocnienia Semestru Europejskiego.

Polska, co do zasady, zgodziła się z przedstawioną przez KE oceną sytuacji gospodarczej w Europie i uznała zasadność oparcia działań na trzech filarach. Polska podkreśla potrzebę zapewnienia równowagi pomiędzy procesem konsolidacji fiskalnej i realizacją sprzyjających wzrostowi reform strukturalnych i inwestycji. Polska oceniając przebieg Semestru Europejskiego 2014, wskazała na kwestie wymagające dopracowania (zbyt napięty harmonogram prac, brak możliwości dyskusji nad projektem zaleceń z partnerami społeczno-gospodarczymi i parlamentem krajowym). Zdaniem Polski, konieczne są dalsze wysiłki na rzecz usprawnienia procesu, np. wcześniejsze prezentowanie dokumentów przez KE, poprawa dialogu z KE przy wykorzystaniu cyklicznych spotkań bilateralnych i przekazywanie przez KE materiałów analitycznych, które będą służyć do formułowania zaleceń.

W związku z powyższym Polska z zadowoleniem przyjęła fakt podjęcia przez Komisję próby usprawnienia Semestru Europejskiego, traktuje jednak propozycje zawarte w AGS 2015 jako punkt wyjścia do dalszej dyskusji. Z poparciem Polski spotkała się zapowiedź wcześniejszego przekazywania przez KE dokumentów roboczych towarzyszących zaleceniom dla poszczególnych krajów. Dzięki temu państwa członkowskie będą mogły zgłaszać swoje uwagi do dokumentu, co jest niewątpliwie pozytywnym sygnałem w kierunku poprawy warstwy analitycznej dla przygotowania projektu CSR. Polska wskazywała jednak, że konieczne są dalsze zmiany w harmonogramie Semestru Europejskiego a zwłaszcza wydłużenie czasu pomiędzy opublikowaniem projektu CSR przez KE a składaniem uwag w ramach procedury pisemnej i dyskusją na poszczególnych formacjach Rady UE. Bez tych zmian nie będzie możliwe większe zaangażowanie różnych stron w proces Semestru Europejskiego, co postuluje KE w AGS 2015.

Zarządzanie gospodarcze

28 listopada 2014 r. KE opublikowała komunikat (COM(2014)905), dokonujący przeglądu zarządzania gospodarczego, regulowanego rozporządzeniami tzw. sześciopaku i dwupaku. KE nie zaproponowała

żadnych zmian do tych rozporządzeń. Warto podkreślić, że Polska podczas prezydencji włoskiej – podobnie jak i we wcześniejszych okresach – aktywnie uczestniczyła na wszystkich szczeblach wspólnotowych w dyskusjach nt. zarządzania gospodarczego, w celu wypracowania rozwiązań korzystnych tak dla Polski, jak i całej UE.

Inwestycje

W II połowie 2014 roku Rada UE ds. Gospodarczych i Finansowych (ECOFIN) podjęła działania na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego. Dyskusja podczas prac prezydencji włoskiej na posiedzeniach Rady koncentrowała się na potrzebie pobudzenia inwestycji, zarówno prywatnych, jak i publicznych, co pozwoliłoby na wyprowadzenie strefy euro i UE ze stagnacji. Podczas nieformalnego posiedzenia w Mediolanie (13 września 2014 r.) ministrowie finansów państw UE nadali szczególny priorytet tym działaniom. Utworzona została grupa zadaniowa (*task force*) pod przewodnictwem Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) i Komisji Europejskiej (KE) z udziałem wszystkich państw członkowskich. Dyskusje na temat pobudzenia wzrostu i inwestycji w UE podejmowane były również przez inne formacje Rady do spraw: konkurencyjności (COMPET), transportu, telekomunikacji i energii (TTE), ogólnych (GAC). Grupa zadaniowa, której celem było pilne zidentyfikowanie potrzeb inwestycyjnych w Europie, wypracowała i opublikowała (9 grudnia 2014 r.) raport przedstawiający potrzeby inwestycyjne w Europie, analizę barier dla wdrożenia projektów inwestycyjnych oraz możliwe rozwiązania w tym zakresie. Raport był przedmiotem dyskusji na posiedzeniu Rady ECOFIN. Szczególnie istotną część stanowi lista projektów inwestycyjnych zgłoszonych przez państwa członkowskie i KE, których realizacja mogłaby przyczynić się do zwiększenia wzrostu gospodarczego w UE.

Polska, jako jeden z głównych animatorów toczącej się na forum Rady ECOFIN dyskusji o potrzebach pobudzenia wzrostu gospodarczego w UE, brała aktywny udział w pracach grupy zadaniowej i w przygotowaniach raportu końcowego grupy zadaniowej. Wśród prawie 2 tys. projektów inwestycyjnych zgłoszonych przez państwa członkowskie, o łącznej wartości 1,3 bln EUR, w ciągu najbliższych trzech lat mogą być zrealizowane projekty w wysokości 500 mld EUR. Wśród nich znajduje się ponad 250 projektów zidentyfikowanych przez Polskę, o łącznej wartości ponad 130 mld EUR. Lista będzie punktem odniesienia przy konstruowaniu zasobu projektów o znaczeniu europejskim w ramach *Planu inwestycyjnego dla Europy*. Obecnie jednak nie wiadomo, czy i w jakim zakresie zasób projektów tworzony przez KE i EBI w ramach planu będzie odzwierciedlał listę projektów zidentyfikowanych przez *task force*.

Promocja inwestycji pobudzających wzrost gospodarczy w Europie to jeden z polskich priorytetów podczas prac Rady w drugiej połowie 2014 r. W tym nurcie, na nieformalnym posiedzeniu Rady ECOFIN Polska zaproponowała koncepcję stworzenia Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji (EFI), który finansowałby projekty o zasięgu transgranicznym, pozwalające na znalezienie adekwatnej odpowiedzi na wspólne europejskie wyzwania. Fundusz miałby zapewnić dodatkowy silny impuls wzrostowy w postaci europejskich inwestycji, także publicznych, w duże i ambitne projekty o charakterze paneuropejskim, ukierunkowanych na realizację strategii „Europa 2020” oraz innych polityk UE. Celem takiego programu inwestycyjnego miałyby być mobilizacja kapitału prywatnego w szczególności w obszarach o podwyższonym stopniu ryzyka i długoterminowej stopie zwrotu.

Równolegle do prac prowadzonych przez Radę Przewodniczącą KE Jean-Claude Juncker przedstawił 26 listopada 2014 r. inicjatywę KE o nazwie *Plan Inwestycyjny dla Europy*, mającą na celu wypracowanie kompleksowej odpowiedzi UE na aktualne problemy gospodarki europejskiej. Głównym elementem propozycji KE jest stworzenie Europejskiego Funduszu Inwestycji Strategicznych (EFSI), który ma docelowo wygenerować 315 mld EUR inwestycji w latach 2015-2017. Zostanie on zasilony kwotą 21 mld EUR – 5 mld EUR ma pochodzić z EBI, pozostałe 16 mld EUR z budżetu UE. Środki zostaną lewarowane trzykrotnie, do 63 mld EUR, za pomocą instrumentów oferowanych przez Grupę Europejskiego Banku Inwestycyjnego, następnie zakłada się lewarowanie pięciokrotne dzięki wkładowi prywatnych inwestorów. Zgodnie z planami KE, zmobilizowane w ten

sposób środki publiczne i prywatne o wartości 240 mld EUR zostaną przeznaczone na długoterminowe inwestycje, a 75 mld EUR zostanie zagospodarowane w sektorze MŚP oraz przedsiębiorstw o małej i średniej kapitalizacji. Dopuszcza się dalsze dokapitalizowanie funduszu przez państwa członkowskie lub inwestorów prywatnych (fundusze inwestycyjne). Zgodnie z zapowiedzią KE, wkłady finansowe państw członkowskich do EFSI będą przychylnie traktowane w ramach procedur wynikających z Paktu Stabilności i Wzrostu.

Inwestycje o charakterze strategicznym mają koncentrować się na sektorze energii, transportu, internecie szerokopasmowego, edukacji, badaniach naukowych i innowacjach. Wsparciem dla funduszu będzie platforma projektowa, której zadaniem będzie techniczne wsparcie dla projektów w pozyskiwaniu finansowania. Powołany zostanie Komitet Inwestycyjny, który będzie oceniał jakość projektów z perspektywy komercyjnej, społecznej oraz wartości dodanej w UE. Ponadto KE zapowiada ambitny program zmniejszający ograniczenia regulacyjne. Zaproponowana w planie koncepcja utworzenia EFSI wykorzystuje szereg elementów, które Polska proponowała w inicjatywie EFI, w tym np. stworzenie nowego funduszu inwestycyjnego, lewarowanie ograniczonych środków publicznych prywatnymi środkami z rynków finansowych, finansowanie inwestycji kapitałowych w formie *equity*, możliwość udzielania pożyczek MŚP, oparcie struktury o EBI.

Ogólne podejście w sprawie planu zostało przyjęte przez Radę Europejską 18 grudnia 2014 r. KE zamierza przedstawić wniosek legislacyjny dotyczący ustanowienia EFSI w pierwszej połowie stycznia 2015 r., tak aby mógł on zostać uruchomiony w połowie 2015 r. Na połowę 2016 r. zakłada się ocenę postępu realizacji planu i rozwój projektu.

Podatki

Polska, uznając znaczenie odpowiedniego i sprawiedliwego systemu podatkowego dla funkcjonowania państwa, popierała prace w zakresie zwiększenia efektywności podatkowej, walki z oszustwami podatkowymi i zapobiegania unikaniu opodatkowania. Jednym z elementów na rzecz walki z oszustwami podatkowymi i unikaniem opodatkowania było formalne przyjęcie przez Radę ECOFIN 8 lipca 2014 r. zmian *dyrektywy w sprawie wspólnego systemu opodatkowania*, mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich UE. Był to istotny krok, wpisujący się w międzynarodowe wysiłki na rzecz walki z unikaniem opodatkowania. Nowe zasady pozwolą zapobiegać podwójnemu nieopodatkowaniu dywidend wynikających z pożyczek hybrydowych wypłacanych w ramach grup przedsiębiorstw. 9 grudnia 2014 r. uzgodniono wprowadzenie klauzuli w wersji *de minimis*: państwa będą mogły utrzymać swoje regulacje w zakresie unikania opodatkowania, oszustw podatkowych i nadużyć, pod warunkiem że będą one przynajmniej tak samo restrykcyjne. Wprowadzenie ww. klauzuli ułatwi państwom członkowskim UE walkę z agresywnym planowaniem podatkowym przez grupy przedsiębiorstw oraz zapewni bardziej sprawiedliwe i spójne opodatkowanie w zakresie opodatkowania działalności gospodarczej w UE. Polska poparła przyjęcie ww. dyrektywy.

Elementem działań na rzecz walki z unikaniem opodatkowania i oszustwami podatkowymi było także rozszerzenie zakresu automatycznej wymiany informacji podatkowych (wynikających z Dyrektywy 2011/16/EU). Zmiany dyrektywy w tym zakresie zostały formalnie przyjęte przez Radę ECOFIN 9 grudnia 2014 r. Celem nowych regulacji jest uniemożliwienie podatnikom ukrywania kapitału za granicą lub aktywów, od których należy podatek, a także poprawa skuteczności poboru podatków. Prace w tym zakresie na forum unijnym toczyły się równoległe do działań na forum G20 i OECD dotyczących globalnego standardu automatycznej wymiany informacji. Na mocy nowych regulacji państwa członkowskie są zobowiązane do rozpoczęcia automatycznej wymiany informacji po raz pierwszy z końcem września 2017 r., razem z grupą państw tzw. *early adopters* w ramach OECD. Polska poparła przyjęcie ww. dyrektywy.

W trakcie prezydencji włoskiej miała także miejsce dyskusja w sprawie *dyrektywy dotyczącej ram opodatkowania produktów energetycznych i elektryczności*. W jej trakcie Polska prezentowała

negatywne stanowisko: propozycja podatku od wyrobów energetycznych, opartego w części na wskaźniku emisyjności, jest zdecydowanie niekorzystna dla Polski. Z uwagi na aktualną strukturę zużycia paliw w Polsce (tzw. *energy mix*) wdrożenie zaproponowanego rozwiązania spowodowałoby znaczący spadek konkurencyjności polskich towarów zarówno na wspólnym rynku, jak i w handlu z krajami trzecimi, a także wpłynęłoby negatywnie na wzrost cen ciepła oraz towarów przemysłowych. Ponadto od początku prac nad projektem (KE przedstawiła propozycję zmiany dyrektywy energetycznej w kwietniu 2011 r.) Polska podkreślała negatywne nastawienie do włączania do tekstu kwestii europejskiego systemu handlu emisjami (ETS) i przez to mieszania systemu opodatkowania wyrobów energetycznych z systemem opłat za emisję CO₂. Z uwagi na negatywne stanowisko Polski i kilku innych państw członkowskich UE, Rada nie osiągnęła porozumienia w sprawie opodatkowania energii. W programie prac na 2015 r. KE zdecydowała o wycofaniu projektu z uwagi na bardzo ograniczone możliwości osiągnięcia kompromisu i odejście w znaczący sposób od jego pierwotnych założeń.

W trakcie prezydencji włoskiej miały także miejsce dyskusje dotyczące opodatkowania transakcji finansowych. Prace w tym zakresie prowadzone są w ramach tzw. wzmocnionej współpracy w gronie 11 państw członkowskich UE. Na forum Rady ECOFIN ww. kwestia była omawiana dwukrotnie (7 listopada i 9 grudnia 2014 r.). Niektóre państwa członkowskie, w tym Polska, zwracały uwagę m.in. na konieczność odpowiedniego uwzględnienia interesów państw członkowskich nieuczestniczących we wzmocnionej współpracy i braku negatywnego wpływu proponowanych rozwiązań na te państwa oraz zapewnienia zgodności rozwiązań z prawem UE. Wbrew przyjętemu w maju 2014 r. oświadczeniu państw objętych wzmocnioną współpracą, zgodnie z którym miały one uzgodnić szczegółowe przepisy dotyczące opodatkowania do końca 2014 r., nie udało się osiągnąć porozumienia w tym zakresie i prace będą kontynuowane, tak by możliwe było uzgodnienie projektu na początku 2015 r.

W trakcie prezydencji włoskiej prowadzone były także prace w zakresie standardowej deklaracji VAT, w oparciu o projekt dyrektywy przedstawiony przez Komisję Europejską w październiku 2013 r. Celem projektu jest wprowadzenie wystandaryzowanej deklaracji VAT w całej UE i przez to zniesienie obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorstw, zwłaszcza małych i średnich, przez ograniczenie zróżnicowanych wymogów informacyjnych i proceduralnych, obowiązujących obecnie w poszczególnych państwach członkowskich UE. Polska generalnie popiera ideę wprowadzenia standardowej deklaracji VAT, jednak tekst kompromisowy, przedstawiony przez prezydentkę włoską, nie spełniał jej oczekiwań, m.in. w zakresie uwzględnienia wprowadzenia deklaracji uproszczonych (np. dla podatników korzystających z systemów ryczałtowych) oraz rozwińnięcia rozliczenia podatku należnego (dodatkowe pozycje związane z kontrolą podatku w przypadku *reverse charge* oraz rozliczaniem podatku od importu towarów w deklaracji). Z uwagi na powyższe oraz istotne uwagi innych państw członkowskich, prace nad ww. projektem dyrektywy powinny być kontynuowane na poziomie technicznym.

Prezydencji włoskiej udało się także osiągnąć postęp w negocjacjach z PE dotyczących zmiany *dyrektywy w sprawie zapobiegania wykorzystaniu systemu finansowego dla celów prania pieniędzy i finansowania terroryzmu oraz rozporządzenia w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych*. Celem regulacji jest zapewnienie spójności między rozwiązaniami obowiązującymi w UE a działaniami podejmowanymi na forum globalnym. Ponadto wprowadzona ma zostać większa przejrzystość działania podmiotów gospodarczych wykorzystywanych do prania pieniędzy. Polska miała pewne zastrzeżenia do rozwiązań proponowanych w trakcie negocjacji z PE, m.in. co do stworzenia obligatoryjnego, publicznie dostępnego rejestru beneficjentów rzeczywistych, ale ostatecznie wyraziła gotowość poparcia projektu pod warunkiem, iż państwom członkowskim pozostawiona zostanie maksymalna elastyczność w implementowaniu rozwiązań na poziomie krajowym.

Plan działań na rzecz jednolitego rynku

Prezydencji włoskiej nie udało się sfinalizować prac nad pakietami reform jednolitego rynku (*Single Market Act I i Single Market Act II - SMA I i SMA II*) mającymi na celu eliminację wciąż istniejących barier w urzeczywistnieniu podstawowych swobód: przepływu towarów, usług, pracowników i kapitału, co utrudnia powrót UE na ścieżkę wzrostu. W ramach pakietu SMA I nie osiągnięto porozumienia wobec projektów dyrektyw w sprawie ustanowienia wspólnej jednolitej podstawy opodatkowania osób prawnych (państwa członkowskie, w tym Polska, zgłosiły liczne zastrzeżenia) oraz w sprawie opodatkowania wyrobów energetycznych.

W odniesieniu do pakietu SMA II najbardziej zaawansowane prace toczyły się w obszarach: czwartego pakietu kolejowego; projektu dyrektywy w sprawie standardowej deklaracji VAT; tzw. pakietu płatności: rewizji dyrektywy w sprawie usług płatniczych (tzw. PSD II) i rozporządzenia w sprawie opłat *interchange* w odniesieniu do transakcji realizowanych kartą płatniczą; projektu rozporządzenia w sprawie europejskiej sieci służb zatrudnienia; dostępu pracowników do usług w zakresie mobilności oraz dalszej integracji rynków pracy (EURES). Stan prac jest na tyle zaawansowany, że istnieje szansa ich zakończenia w ciągu najbliższych kilku miesięcy (w odniesieniu np. do rozporządzenia ws. opłat *interchange* najprawdopodobniej zakończony zostanie etap trilogów). Polska zasadniczo wyrażała poparcie dla kierunku prac prowadzonych w powyższych obszarach. Wrażliwymi dla Polski dossier są czwarty pakiet kolejowy oraz pakiet rozporządzeń dotyczących nadzoru rynku i bezpieczeństwa produktów, z których drugie zawiera sporny przepis wprowadzający obowiązek wskazywania miejsca pochodzenia produktów (*made in*). Było to przyczyną wstrzymania prac legislacyjnych nad całym pakietem na początku 2014 r.

Polityka konkurencji

Prezydencja włoska kontynuowała prace nad *projektem rozporządzenia PE i Rady ws. bezpieczeństwa produktów konsumpcyjnych* (uchylającego dyrektywę Rady 87/357/EWG oraz dyrektywę 2001/95/WE). Prace nad projektem toczą się od lutego 2013 r. na poziomie grupy roboczej Rady ds. ochrony konsumentów i informacji. Tekst kompromisowy rozporządzenia, wypracowany przez państwa członkowskie w 2013 r., nie uzyskał mandatu do rozpoczęcia negocjacji z Parlamentem Europejskim, ze względu na brak porozumienia co do obowiązku oznaczania produktów informacją o kraju pochodzenia. Pomimo prób, również prezydencji włoskiej nie udało się odblokować prac w Radzie i wypracować tekstu kompromisowego (w czasie prezydencji włoskiej posiedzenie grupy roboczej odbyło się raz – we wrześniu 2014 r.).

W toku prac nad projektem rozporządzenia Polska – wraz z innymi państwami członkowskimi – podkreślała konieczność dokonania przez KE szerszej analizy różnych aspektów związanych z wprowadzeniem wymogu oznaczania produktów informacją o kraju pochodzenia (np. w zakresie analizy wpływu wprowadzenia tego wymogu na przemysł, konsumentów i organy administracji, jak również oceny doboru najefektywniejszych metod określania kraju pochodzenia na towarach oraz wytypowania branż, które będą zobowiązane do znakowania produktów krajem pochodzenia). Komisja Europejska przychyliła się do propozycji podjęcia prac nad analizą skutków regulacji. Ponadto Polska postulowała, aby regulacje dotyczące *made in* ujmowane były w aktach legislacyjnych dotyczących konkretnych sektorów, a nie w przepisach o charakterze horyzontalnym. Tego celu nie udało się osiągnąć ze względu na brak możliwości osiągnięcia kompromisu politycznego w Radzie.

Polityka kosmiczna

W ramach polityki kosmicznej prezydencja włoska przygotowała projekt konkluzji Rady pt. *Wsparcie żywienia w europejskim sektorze przestrzeni kosmicznej: kierunki i przyszłe wyzwania*, które zostały przyjęte przez Radę ds. Konkurencyjności 5 grudnia 2014 r. Konkluzje podkreślają wagę realizacji i wykorzystanie unijnych programów związanych z przestrzenią kosmiczną tj. GNSS (Globalny system nawigacji satelitarnej, ang. Global Navigation Satellite System), Copernicus, Horyzont 2020, ram

wsparcia SST (Obserwacji i śledzenia obiektów kosmicznych, ang. Space Surveillance and Tracking Support), długofalowość europejskiej wizji i polityki kosmicznej, efektywną współpracę z Europejską Agencją Kosmiczną (ESA) i Europejską Organizacją Eksploatacji Satelitów Meteorologicznych (EUMETSAT) oraz konieczność utrzymania wiodących zdolności UE w zakresie nauk kosmicznych.

Prezydencja włoska poprowadziła również główne prace nad przedstawionym przez Komisję Europejską w czerwcu 2014 r. projektem *Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rozpowszechniania w celach komercyjnych danych satelitarnych pochodzących z obserwacji Ziemi* [COM(2014) 344]. W toku prac nad prezentowanym dokumentem wynikło wiele wątpliwości dotyczących przeprowadzonej przez Komisję Europejską oceny skutków regulacji. W związku z powyższym 17 października 2014 r. COREPER I zdecydował, iż dalsze prace nad dyrektywą nie zostaną wznowione, dopóki Komisja Europejska nie przedstawi pogłębionej analizy, będącej odpowiedzią na wszystkie zastrzeżenia państw członkowskich, zwłaszcza w zakresie przeprowadzonej oceny wpływu, dowodów świadczących o barierach na rynku danych satelitarnych, a także kosztów i korzyści z wprowadzenia dyrektywy.

Polityka przemysłowa

Polityka przemysłowa była przedmiotem dyskusji na posiedzeniu Rady UE ds. Konkurencyjności 25-26 września 2014 r. Polska brała bardzo aktywny udział w pracach nad konkluzjami Rady ws. uwzględniania konkurencyjności przemysłu we wszystkich politykach UE i poparła ich przyjęcie. Z satysfakcją odnotowała podkreślenie potrzeby podjęcia działań służących wzmocnieniu roli przemysłu w Europie i poprawie jego konkurencyjności na rynku globalnym. Na posiedzeniach grupy roboczej Polska dążyła również do przyjęcia zapisu, który umożliwiłby wpisanie Grupy Wysokiego Szczebła ds. konkurencyjności i wzrostu (HLG COMPCRO) na listę organów przygotowawczych Rady. Zgłaszała także propozycje dot. określenia sposobu wyboru jej przewodniczącego (na 1,5 roku z trio prezydencji). Stąd też Polska z zadowoleniem przyjęła decyzję COREPER z 31 października 2014 r. o formalnym ustanowieniu HLG COMPCRO. Zdaniem Polski przyczyni się to do usankcjonowania stanu faktycznego oraz wzmocnienia Rady ds. Konkurencyjności.

W trakcie debaty na temat konkurencyjności przemysłu, która odbyła się podczas posiedzenia Rady ds. Konkurencyjności w grudniu 2014 r., Polska podkreślała rolę HLG COMPCRO w uwzględnianiu we wszystkich politykach sektorowych i horyzontalnych kwestii konkurencyjności przemysłu UE. Prezentowała także stanowisko, iż kryterium wpływu na konkurencyjność przemysłu powinno być uwzględniane przy opracowywaniu każdego wniosku legislacyjnego. Postulat ten znajduje wsparcie coraz liczniejszej grupy państw członkowskich. Ponadto Polska poparła konkluzje Rady dot. programu konkurencyjności przemysłowej, które odzwierciedlają znaczną liczbę polskich postulatów zgłaszanych w trakcie negocjacji nad kształtem dokumentu.

Inteligentne regulacje

W odniesieniu do Komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – *Program sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT): aktualna sytuacja i perspektywa*⁴ – 4 grudnia 2014 r. Rada ds. Konkurencyjności przyjęła konkluzje w sprawie inteligentnych regulacji. Największe znaczenie dla Polski ma wezwanie Komisji do przyjmowania uwag na wczesnym etapie prac legislacyjnych w celu opracowywania lepszej jakości ocen wpływu (*impact assessments*) uwzględniających specyfikę państw członkowskich.

Jednolity rynek telekomunikacyjny w UE

Polska była aktywnym uczestnikiem prac nad *projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego środki dotyczące europejskiego jednolitego rynku łączności elektronicznej i mające na celu zapewnienie łączności na całym kontynencie (zmieniającego dyrektywy 2002/20/WE, 2002/21/WE i 2002/22/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 1211/2009 i (UE) nr 531/2012)*. Polska

⁴ COM(2014)(368) final z 18 czerwca 2014 r.

wyrażała poparcie dla celu tej inicjatywy i podkreślała wagę jak najszybszego przyjęcia projektu, stanowiącego jeden z warunków dokończenia budowy jednolitego rynku telekomunikacyjnego w UE. Jednakże mając na względzie potrzebę stanowienia przepisów o wysokiej jakości oraz brak kompromisu w Radzie UE odnośnie do istotnych kwestii, Polska opowiedziała się za ograniczeniem propozycji KE do dwóch zagadnień: roamingu i neutralności sieci. Mimo tego, podczas prezydencji włoskiej nie udało się wypracować kompromisu między państwami.

Polska sprzeciwiła się dążeniom prezydencji włoskiej do przyjęcia częściowego podejścia ogólnego, podkreślając konieczność wyposażenia Rady UE w silny mandat na trilogach. W tym celu niezbędne jest wcześniejsze uzgodnienie kwestii spornych pomiędzy państwami członkowskimi. W czasie dyskusji na posiedzeniu Rady UE ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii (TTE) w dniu 27 listopada 2014 r. Polska popierała jak najszybszą eliminację wygórowanych opłat roamingowych, podkreślając, iż zasadniczym wyzwaniem jest wprowadzenie modelu roam-like-at-home (model oferowania usług roamingu po cenach usług krajowych - RLAH) w zrównoważony i sprawiedliwy sposób. W opinii Polski dysproporcje na rynku hurtowym usług roamingowych są podstawową przyczyną nieregularności i braku konkurencji na europejskim rynku roamingu, a zatem przed implementacją RLAH powinna być przeprowadzona analiza i reforma stanu rynku hurtowego tych usług. W zakresie przepisów dotyczących neutralności sieci Polska głosiła pogląd, iż priorytetowa jest ochrona zasady otwartego Internetu poprzez wprowadzenie jasnego zakazu dyskryminacji cenowej oraz czytelnej listy elastycznych wyjątków zarządzania ruchem internetowym. Z uwagi na brak kompromisowego uregulowania tych zagadnień i pomimo pozytywnego nastawienia do kontynuacji budowy jednolitego europejskiego rynku cyfrowego, Polska opowiedziała się za powrotem dossier na poziom roboczy i dalszą analizę zagadnień. W rezultacie prace nad projektem będą kontynuowane w czasie prezydencji łotewskiej.

Cyberbezpieczeństwo

Polska brała także udział w negocjacjach projektu *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków mających na celu zapewnienie wspólnego wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w obrębie Unii*, który stanowi fundament przedstawionej przez Komisję Europejską Strategii Unii Europejskiej w zakresie cyberbezpieczeństwa. Polska wyrażała poparcie dla celów projektu, tzn.: zapewnienia wspólnego w całej UE wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci teleinformatycznych i przetwarzanych w nich informacji, podkreślając zwłaszcza wagę obligatoryjności i otwartości współpracy operacyjnej pomiędzy organami UE i krajowymi w zakresie bezpieczeństwa sieci i informacji. Dla Polski jest to jeden z najważniejszych elementów dyrektywy, gdyż przyczyni się on do przygotowania UE na zagrożenia i ataki cybernetyczne. Prace nad projektem są na wczesnym etapie; w trakcie posiedzenia Rady TTE w dniu 27 listopada 2014 r. prezydencja przedstawiła jedynie informację na temat postępu prac.

Zarządzanie Internetem

Polska aktywnie uczestniczyła w pracach nad przyjętymi na tym samym posiedzeniu Rady TTE konkluzjami w sprawie zarządzania Internetem, wyrażając poparcie dla wielostronnego modelu, w którym najważniejsze decyzje dotyczące Internetu podejmowane są w otwartym i równym dialogu pomiędzy rządami, przedsiębiorcami, organizacjami pozarządowymi, środowiskami naukowymi i organizacjami technicznymi. W opinii Polski wielostronny model zarządzania Internetem jest jednym z gwarantów poszanowania podstawowych praw jednostki, takich jak prawo do rozpowszechniania i poszukiwania informacji, wolność wypowiedzi czy prawo do prywatności. Polska wyrażała pełne poparcie dla koniecznych zmian i reform w najważniejszych mechanizmach i instytucjach związanych z zarządzaniem Internetem, w tym w odniesieniu do Międzynarodowej Korporacji ds. Przyznawania Nazw i Numerów (ICANN) oraz Internet Governance Forum (IGF).

Biorąc udział w powyższych pracach, Polska kierowała się nadrzędną zasadą „do no harm”, która zakłada, że wszelkie zmiany w modelu zarządzania technicznymi zasobami Internetu powinny być przygotowane i wdrożone w taki sposób, aby nie zagrozić sprawnemu, stabilnemu i globalnemu

działaniu Internetu. Podczas prac Polska podkreślała, że nie można dopuścić, aby zmiany w mechanizmach zarządzania Internetem doprowadziły do jego fragmentaryzacji, tj. powstania licznych regionalnych albo lokalnych sieci elektronicznych w miejsce jednej sieci globalnej.

Usługi finansowe

W trakcie prezydencji włoskiej kontynuowane były prace dotyczące *wdrażania unii bankowej*, w tym jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych (*resolution*). Rozporządzenie w tej sprawie zostało formalnie przyjęte 14 lipca 2014 r. Utworzenie ww. mechanizmu (z jednolitą radą *resolution* i funduszem *resolution*) zapewni, że decyzje dotyczące rozwiązywania problemów banków będących w złej kondycji, usytuowanych w państwach członkowskich UE, będą podejmowane w sposób skoordynowany i skuteczny, ograniczając tym samym negatywne skutki dla stabilności finansowej, zależność banków od państwa i zaangażowanie pieniędzy podatników. Jednolity mechanizm *resolution* jest drugim filarem, po ustanowieniu jednolitego mechanizmu nadzoru (wszedł w życie w listopadzie 2014 r.), tworzonej unii bankowej. Obejmie ona wszystkie banki z państw strefy euro oraz innych państw członkowskich UE, które zdecydują się nawiązać tzw. bliską współpracę z Europejskim Bankiem Centralnym.

W ramach ww. prac Polska aktywnie uczestniczyła w dyskusjach nad aktami wykonawczymi do rozporządzenia i dyrektywy, ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych. Polska co do zasady popierała ogólne założenia, na których mają się opierać akty drugiego szczebla dotyczące składek banków, w szczególności jeden poziom docelowy dla wszystkich państw uczestniczących w jednolitym nadzorze i mechanizmie *resolution*, konieczność przyjęcia szeregu wskaźników dla dostosowania wysokości składki do profilu ryzyka instytucji, uniwersalny charakter składek na rzecz krajowych mechanizmów finansowania *resolution*, czy też konieczność monitorowania ryzyka instytucji w sposób ciągły. Podkreślała też znaczenie zastosowania zasady proporcjonalności w odniesieniu do składek wpłacanych przez małe banki. Krytycznie odnosiła się do koncepcji wyłączenia zobowiązań wewnątrzgrupowych z podstawy obliczania składek. Rada ECOFIN osiągnęła porozumienie w zakresie rozporządzenia 9 grudnia 2014 r.

Polska była także zaangażowana i popierała prace dotyczące innych, niżej wymienionych, aktów prawnych z zakresu usług finansowych, mających na celu poprawę funkcjonowania rynków finansowych w UE, zwiększenie konkurencyjności podmiotów na nich działających oraz stworzenie równych zasad działania wszystkich uczestników, a także zwiększenie bezpieczeństwa i zaufania konsumentów.

Prezydencji włoskiej udało się osiągnąć postęp w pracach w zakresie zgłaszania transakcji finansowania papierów wartościowych oraz przejrzystości tych transakcji. Rada uzgodniła podejście ogólne 20 listopada 2014 r., dzięki czemu będzie możliwe rozpoczęcie negocjacji z Parlamentem Europejskim. Celem ww. rozporządzenia jest stworzenie bezpiecznego i bardziej przejrzystego systemu finansowego oraz wprowadzenie środków mających na celu zwiększenie przejrzystości w zakresie ryzyk systemowych związanych z transakcjami finansowania papierów wartościowych, ujawniania informacji o tych transakcjach inwestorom, których aktywa są wykorzystywane w tych lub równoważnych transakcjach oraz przejrzystości w działalności lombardowania.

5 grudnia 2014 r. Rada przyjęła kompromis dotyczący projektu dyrektywy w sprawie usług płatniczych na rynku wewnętrznym, dzięki czemu będzie możliwe rozpoczęcie negocjacji z PE. Celem projektu jest dostosowanie istniejących zasad do nowych i innowacyjnych rodzajów usług płatniczych, włączając w to płatności realizowane przez Internet i za pośrednictwem urządzeń mobilnych. Będzie to prowadzić do stworzenia spójnego zestawu reguł w celu zapewnienia bezpieczniejszego otoczenia dla płatności, w szczególności dla tych realizowanych na odległość. Wprowadzone będą także zharmonizowane i skuteczne ramy dla nadzoru w tym zakresie, realizowane przez odpowiednie organy krajowe.

Prezydencji włoskiej udało się także osiągnąć porozumienie z PE w zakresie rozporządzenia w sprawie funduszy długoterminowego finansowania. Jego celem jest zwiększenie możliwości kapitałowych dla realizowania długoterminowych inwestycji w UE, które mają służyć zrównoważonemu wzrostowi gospodarczemu. Ponadto Rada ECOFIN przyjęła konkluzje w sprawie długoterminowego finansowania gospodarki europejskiej i finansowania wzrostu, podkreślając znaczenie m.in. znoszenia barier dla skutecznego wykorzystania oszczędności na potrzeby inwestycji, przy zachowaniu stabilności finansowej, większego zróżnicowania instrumentów finansowych wykorzystywanych na potrzeby długoterminowego finansowania, a także rozwijania rynku prostej i przejrzystej sekurytyzacji, zwłaszcza na potrzeby małych i średnich przedsiębiorstw, rynku emisji niepublicznych i obligacji zabezpieczonych.

eCall

Polska brała aktywny udział w kontynuowanych przez prezydencję włoską pracach, dotyczących projektu *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) w sprawie wymagań dotyczących homologacji typu na potrzeby wdrożenia systemu pokładowego eCall oraz zmieniającego dyrektywę 2007/46/WE*. Celem projektu jest ograniczenie liczby ofiar wypadków drogowych w UE. Projekt wprowadza obowiązek montażu w nowych samochodach osobowych i w lekkich samochodach dostawczych pokładowego systemu eCall, który przy poważnych wypadkach automatycznie realizuje zgłoszenie alarmowe na numer 112.

Projekt rozporządzenia był przedmiotem negocjacji między Radą a PE. Najważniejszym postulatem Polski było utrzymanie zapisów przyjętych przez Radę w podejściu ogólnym odnośnie do terminu stosowania rozporządzenia (36-miesięczny okres przejściowy pomiędzy wejściem w życie nowej regulacji a jej stosowaniem) wraz z utrzymaniem zobowiązania KE do wydania wszystkich aktów delegowanych i wykonawczych w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia, co zapewni branży motoryzacyjnej 24-miesięczny okres przejściowy. W wyniku wypracowanego kompromisu termin stosowania rozporządzenia określono na 31 marca 2018 r., co jest rozwiązaniem satysfakcjonującym dla Polski. Drugim postulatem, istotnym z punktu widzenia Polski, było utrzymanie przyjętego w podejściu ogólnym zakresu aktów delegowanych i wykonawczych. W wyniku wypracowanego kompromisu z PE zakres aktów delegowanych został wyraźnie określony, ponadto zdecydowano się na uregulowanie części kwestii w drodze aktów wykonawczych.

Wobec spełnienia powyższych postulatów Polska opowiedziała się za przyjęciem porozumienia politycznego ws. przedstawionego przez prezydencję włoską kompromisowego tekstu projektu, co miało miejsce podczas posiedzenia Rady UE ds. Środowiska 17 grudnia 2014 r.

Własność intelektualna

W obszarze własności intelektualnej Rada ds. Konkurencyjności na posiedzeniu 4-5 grudnia 2014 r. przyjęła konkluzje ws. egzekwowania praw własności intelektualnej, stanowiące odpowiedź na komunikat Komisji *W dążeniu do odnowy konsensusu w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej: Plan działania UE*. Z inicjatywy Polski w dokumencie zwrócono uwagę, iż działaniom mającym na celu zwalczanie naruszeń praw własności intelektualnej powinno towarzyszyć wspieranie nowych modeli biznesowych, zapewniających legalny dostęp do chronionych treści.

Prezydencja włoska zainicjowała także prace dotyczące ratyfikacji przez Unię Europejską Traktatu z Marrakeszu o ułatwieniu dostępu do opublikowanych utworów osobom niewidomym, niedowidzącym i osobom z innymi niepełnosprawnościami uniemożliwiającymi zapoznanie się z drukiem. Z uwagi na wątpliwości proceduralne dyskusja w tej sprawie będzie kontynuowana podczas kolejnej prezydencji.

Turystyka

Polska z zadowoleniem przyjęła działania podjęte przez prezydencję włoską na rzecz rozwoju turystyki europejskiej. Na posiedzeniu Rady ds. Konkurencyjności 4 grudnia 2014 r. przyjęto podejście ogólne do projektu dyrektywy PE i Rady w sprawie imprez turystycznych i aranżowanych usług

turystycznych. Polska bardzo aktywnie uczestniczyła w pracach nad projektem – to m.in. dzięki jej zaangażowaniu prace nad porozumieniem zakończyły się sukcesem, mimo wahań niektórych państw członkowskich. Głównym celem aktualizacji dyrektywy jest objęcie jej zakresem różnych form imprez turystycznych i aranżowanych usług turystycznych, w tym ofert on-line (tzw. pakiety dynamiczne). W podejściu ogólnym Rady uwzględniono niektóre z uwag Polski, m.in. uszczegółowiono definicje i zakres dyrektywy oraz doprecyzowano przepisy dotyczące realizacji imprezy turystycznej pod kątem ich wpływu na przedsiębiorstwa (np. ograniczenie odpowiedzialności organizatora w nadzwyczajnych okolicznościach). Polska jest szczególnie zadowolona z debaty przeprowadzonej w trakcie nieformalnego spotkania ministrów UE ds. turystyki (30 października 2014 r. w Neapolu) dotyczącej związków pomiędzy turystyką a kulturą oraz ich wykorzystaniem do przygotowania atrakcyjnej europejskiej oferty turystycznej. Polska zwróciła uwagę, iż kultura i dziedzictwo europejskie to jeden z filarów turystyki europejskiej, a turystyka może odgrywać kluczową rolę w zwiększaniu świadomości oraz generowaniu wsparcia dla ochrony dziedzictwa. Polska wyraziła oczekiwanie wobec Komisji Europejskiej, by Europa promowana była jako zbiór kierunków turystycznych, przy zachowaniu odpowiedniej równowagi pomiędzy poszczególnymi regionami. Dodatkowo Polska podkreśliła konieczność wsparcia dla małych i średnich przedsiębiorstw w zakresie upowszechniania informacji o możliwych źródłach wsparcia dla działalności turystycznej. Zwróciła także uwagę na rosnące oczekiwania wobec oferty turystycznej, a co za tym idzie, na potrzebę szkoleń dla osób pracujących w turystyce.

Polska aktywnie uczestniczyła w przygotowaniu konkluzji pt. *Wzmacnianie turystyki poprzez wykorzystanie europejskiego dziedzictwa kulturowego, przyrodniczego i morskiego*, które zostały przyjęte w trakcie posiedzenia Rady ds. Konkurencyjności 4 grudnia 2014 r. Zgodnie z sugestiami Polski w dokumencie podkreślono, iż turystyka jest jednym z kluczowych sektorów gospodarki europejskiej, generującym ponad 5% unijnego PKB i dającym pracę około 11,9 mln osób w 2,2 mln przedsiębiorstwach oraz że ma ona coraz większy dodatni wpływ na wzrost gospodarczy i zatrudnienie w Europie.

Koleje linowe

Polska brała aktywny udział w kontynuowanych przez prezydencję włoską pracach nad projektem rozporządzenia w sprawie urządzeń kolei linowych. Popierała zastąpienie dotychczasowej dyrektywy nr 2000/9/WE rozporządzeniem w sprawie urządzeń kolei linowych, dostosowanym do zasad i przepisów Nowych Ram Prawnych (NLF, określonych w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE z dnia 9 lipca 2008 r.). Polska dbała o utrzymanie zapisów pozostawiających w gestii państw członkowskich nadzór nad kompletnymi urządzeniami kolei linowej, zmontowanymi na terytorium tych państw członkowskich z podsystemów i elementów bezpieczeństwa, oraz zapisów ułatwiających prowadzenie procesów oceny zgodności przez jednostki notyfikowane. W toku prac nad projektem Polska dążyła również do zapewnienia właściwej klasyfikacji kolei napowietrznych oraz spójności z innymi aktami dostosowanymi do NLF. Postulaty zgłaszane przez Polskę zostały uwzględnione. Rada ds. Konkurencyjności przyjęła podejście ogólne do projektu 4 grudnia 2014 r. Rozporządzenie ujednotoczy sposób stosowania przepisów w całej UE, nie powodując utrudnień w funkcjonowaniu podmiotów, które zajmują się projektowaniem, wytwarzaniem oraz oceną zgodności elementów bezpieczeństwa oraz podsystemów.

Transpozycja dyrektyw rynku wewnętrznego

Polska systematycznie poprawia wyniki we wdrażaniu prawa UE i osiąga niższy wskaźnik deficytu transpozycji dyrektyw rynku wewnętrznego.⁵ Pokazują to raporty Komisji Europejskiej dotyczące rynku wewnętrznego (IMS): z ostatnich publikacji wynika, że wskaźnik spadał z 2,1% (IMS 24 i 25)

⁵ Odsetek niewdrożonych dyrektyw rynku wewnętrznego dla danego państwa w odniesieniu do ogólnej liczby dyrektyw rynku wewnętrznego.

przez 1,8% (IMS 26) i 1,2% (IMS 27), aż do 1% (IMS 28 i 29). Ten ostatni wynik mieści się w granicach dopuszczalnego deficytu transpozycji.

Kwestia terminowej transpozycji dyrektyw unijnych jest przedmiotem regularnego monitorowania oraz omawiania na posiedzeniach Komitetu do Spraw Europejskich. Dokumenty przedkładane pod obrady KSE przedstawiają aktualny stan transpozycji, z szczególnym uwzględnieniem występujących lub prognozowanych opóźnień.

Obowiązki transpozycyjne wynikające z prawa UE są uwzględniane w planowaniu prac legislacyjnych Rady Ministrów. Zespół ds. Programowania Prac Rządu, w skład którego wchodzi również przedstawiciel MSZ, podejmuje decyzje o wpisaniu projektów do Wykazu Prac Legislacyjnych Rady Ministrów, w przypadku projektów mających na celu wykonanie prawa UE z uwzględnieniem terminów transpozycji wynikających z aktów prawa unijnego.

3.3. ENERGIA

W zakresie polityki energetycznej głównymi priorytetami prezydencji włoskiej były: wypracowanie porozumienia ws. ram polityki energetyczno-klimatycznej UE do 2030 r., realizacja wytycznych Rady Europejskiej z czerwca 2014 r. w zakresie wzmocnienia bezpieczeństwa energetycznego UE, dokończenie budowy rynku wewnętrznego energii i likwidacja tzw. wysp energetycznych do 2015 r. oraz wymiar zewnętrzny polityki energetycznej UE.

Bezpieczeństwo energetyczne

Wybuch kryzysu ukraińsko-rosyjskiego w lutym 2014 r. odcisnął istotne piętno na polityce energetycznej UE także w II połowie 2014 r. Podczas nieformalnego posiedzenia ministrów UE ds. energii w Mediolanie 6 października 2014 r. przyjęto *Raport Prezydencji ws. krótko-, średnio- i długoterminowych środków dla zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego*. W zakresie bezpieczeństwa dostaw gazu ziemnego, należy podkreślić uwzględnienie większości podnoszonych przez Polskę postulatów, takich jak: koordynacja działań prewencyjnych i w sytuacji kryzysowej na poziomie UE, konieczność zwiększenia przejrzystości na rynku gazu (w tym w kwestii cen gazu), zwiększanie pozycji przetargowej wobec dostawców zewnętrznych, stworzenie przez KE listy klauzul zakazanych w umowach międzyrządowych i komercyjnych, rozważenie mechanizmów agregacji popytu. Natomiast w zakresie bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, zgodnie z postulatami Polski, wskazano m.in. na wyzwania wynikające z dynamicznego rozwoju odnawialnych źródeł energii (OZE), w tym w odniesieniu do przepływów nieplanowanych energii (*loop flows*). Na skutek starań Polski w raporcie odniesiono się także do wskaźnika przepustowości transgranicznej (*interconnectivity*) i sposobu jego obliczania. PL podkreślała, że w każdym przypadku należy uwzględnić warunki krajowe i regionalne, takie jak konfigurację systemu elektroenergetycznego, moc szczytową, bezpieczeństwo systemu elektroenergetycznego.

Raport prezydencji stanowił istotny wkład w zakresie bezpieczeństwa energetycznego w przygotowanie Rady Europejskiej w październiku 2014 r., podczas której odnotowano konieczność dalszych działań na rzecz ograniczenia zależności energetycznej UE i zwiększenia jej bezpieczeństwa energetycznego zarówno w odniesieniu do energii elektrycznej, jak i gazu. Zgodnie z prezentowanym stanowiskiem PL, podkreślono możliwość zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego UE poprzez wykorzystanie lokalnych zasobów energii oraz bezpiecznych i zrównoważonych technologii niskoemisyjnych. Ponadto Rada Europejska uzgodniła konieczność realizacji części postulatów PL zawartych w propozycji działań na rzecz utworzenia Unii Energetycznej, takich jak m.in. wdrożenie krytycznych projektów wspólnego zainteresowania (PCI), usprawnienie mechanizmów umożliwiających lepsze wykorzystanie instalacji regazyfikacji pojemności magazynowej w systemie gazowym, zwiększenie pozycji przetargowej UE w negocjacjach energetycznych, m.in. poprzez mechanizmy wymiany informacji i zaangażowanie KE.

Podczas nieformalnego posiedzenia Ministrów UE ds. Energii w Mediolanie przeprowadzono debatę w oparciu o przedstawiony przez KE w lipcu 2014 r. komunikat *Efektywność energetyczna i jej wkład*

w bezpieczeństwo energetyczne a ramy polityczne dotyczące klimatu i energii do 2030 r. (COM(2014) 520). W dyskusji Polska podkreśliła potrzebę podejmowania środków poprawy efektywności energetycznej w poszczególnych sektorach w oparciu o dokładne analizy i branie pod uwagę tych obszarów i instrumentów, które są najbardziej efektywne kosztowo, tak aby nie doprowadzić do nieuzasadnionego wzrostu cen energii dla odbiorców końcowych energii.

Istotnym elementem działań w zakresie bezpieczeństwa energetycznego jest publikacja przez KE w październiku 2014 r. *Komunikatu dotyczącego odporności europejskiego systemu gazowego w krótkim okresie. Przygotowanie na możliwe zakłócenia dostaw ze Wschodu jesienią i zimą 2014/2015 r.* Komunikat został przygotowany w oparciu o przekazane do KE przez wszystkie państwa UE symulacje (*stress testy*), przedstawiające wpływ ww. sytuacji na krajowe bezpieczeństwo gazowe wraz z możliwymi scenariuszami współpracy z państwami sąsiednimi celem zminimalizowania niedoborów dostaw gazu. Z przekazanego przez Polskę do KE w sierpniu 2014 r. *Stress testu polskiego systemu gazowego w sezonie zimowym 2014/15* wynika, że fundamentalne znaczenie dla możliwości zapewnienia dostaw gazu ziemnego do Polski w analizowanych scenariuszach, w szczególności dot. zakłóceń w dostawach gazu ziemnego z Federacji Rosyjskiej, ma dostępność gazu ziemnego na rynku niemieckim (zarówno w okresie miesięcznym, jak i 6-miesięcznym). Z punktu widzenia bezpieczeństwa dostaw kluczowe dla Polski znaczenie ma przesył zwrotny za pomocą gazociągu Jamał-Europa. Polska podkreśliła, że jej system gazowy jest w stanie sprostać krótkotrwałym sytuacjom kryzysowym dzięki rozbudowie możliwości dywersyfikacji kierunków dostaw gazu ziemnego w przypadku dostępności gazu na rynku europejskim. Wnioski ze *stress testów* będą uwzględnione w dalszych pracach nad Unią Energetyczną.

Rynek wewnętrzny energii

Realizując wytyczne Rady Europejskiej z lutego 2011 r. oraz maja 2013 r. prezydencja włoska kontynuowała prace związane z dokończeniem budowy rynku wewnętrznego energii. Cel ten wpisuje się również w toczący się w II połowie 2014 r. śródkresowy przegląd Strategii „Europa2020”. Podczas nieformalnego posiedzenia ministrów UE ds. Energii w Mediolanie 6 października 2014 r., przeprowadzono debatę kierunkową w sprawie budowy rynku wewnętrznego energii w oparciu o przygotowane przez prezydencję włoską założenia do Konkluzji Rady. Podczas posiedzenia przedstawiciel Polski zwrócił uwagę na konieczność zachowania równowagi między trzema filarami polityki energetycznej UE, tj. bezpieczeństwem dostaw, konkurencyjnością oraz zrównoważonym rozwojem. Tylko takie podejście pozwoli zapewnić osiągnięcie stanu, w którym rynek energii będzie działał bez zakłóceń technicznych i ekonomicznych. Ponadto wobec faktu, iż odnawialne źródła energii stanowią coraz ważniejszy składnik bilansu energetycznego UE, Polska podkreśliła, że powinny być one włączane do struktury wytwarzania państw członkowskich w sposób coraz bardziej rynkowy i efektywny kosztowo, zgodnie z ich dojrzałością technologiczną i rentownością ekonomiczną.

Realizując ww. wytyczne Rady Europejskiej, 13 października 2014 r. Komisja opublikowała Komunikat *Postępy na drodze do ukończenia tworzenia wewnętrznego rynku energii* (COM(2014) 634). KE podkreśliła w nim, że bezpieczeństwo energetyczne i ograniczanie zależności od źródeł zewnętrznych, powinny być jednym z priorytetów UE. Polska popiera ten pogląd i uważa za kluczowe stworzenie warunków umożliwiających uniezależnienie się państw członkowskich od dostaw energii z jednego źródła.

W następstwie powyższego, 9 grudnia 2014 r., podczas posiedzenia Rady TTE, przyjęto Konkluzje Rady ws. ukończenia budowy wewnętrznego rynku energii. Uwzględniają one postulaty Polski w zakresie rozwoju infrastruktury, umożliwiającej przesył i handel energią elektryczną wewnątrz i pomiędzy państwami UE, wdrożenia w Europie przejrzystej i efektywnej metodologii wyznaczania mocy przesyłowych w oparciu o fizyczne przepływy energii (*flow-based*) oraz rekonfiguracji obszarów rynkowych w sposób odzwierciedlający faktyczne bariery występujące w regionie Europy Środkowo-Wschodniej. Polska wielokrotnie podkreślała, że zwiększenie mocy przesyłowych pomiędzy

państwami członkowskimi nie może ograniczać się wyłącznie do budowy nowych linii, lecz powinno także obejmować działania umożliwiające efektywniejsze wykorzystanie istniejącej infrastruktury.

Z uwagi na przeprowadzone wybory i procedurę formowania nowego PE, prezydencja włoska wstrzymała prace nad projektem Dyrektywy zmieniającej Dyrektywę 98/70/WE, odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych, oraz zmieniającą dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (ILUC). W związku z powyższym formalne przyjęcie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu nastąpiło dopiero podczas posiedzenia Rady ds. Energii 9 grudnia 2014 r. Prace nad dyrektywą będą kontynuowane w pierwszej połowie 2015 r.

Zewnętrzny wymiar polityki energetycznej UE

Działania UE w tym zakresie koncentrowały się na reformie Wspólnoty Energetycznej oraz pracach nad Nową Międzynarodową Kartą Energetyczną (w ramach organizacji Traktatu Karty Energetycznej). Rada ściśle koordynowała swoje działania z Komisją ws. kryzysu na Ukrainie oraz jego potencjalnych konsekwencjach dla bezpieczeństwa energetycznego UE. Szczególnie istotnym osiągnięciem było zawarcie 30 października 2014 r. trójstronnego porozumienia Ukraina-Rosja-UE ws. dostaw gazu ziemnego z Rosji na Ukrainę w sezonie zimowym 2014-2015.

W ramach rozwoju stosunków transatlantyckich 3 grudnia 2014 r. w Brukseli odbyło się szóste posiedzenie Rady Energetycznej UE-USA. Podczas spotkania poruszono m.in. następujące kwestie: wsparcie dla sektora energetycznego na Ukrainie, idea europejskiej Unii Energetycznej, założenia Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa Energetycznego (w nawiązaniu do Inicjatywy Energetycznej G7 z maja 2014 r.), wymiar energetyczny negocjowanego Porozumienia ws. Handlu i Inwestycji UE-USA (TTIP) i przygotowanie globalnego porozumienia klimatycznego w kontekście Konferencji COP21 w 2015 r. w Paryżu. W toku prac nad projektem końcowego oświadczenia Rady Energetycznej UE-USA Polska podkreślała m.in. znaczenie eksportu LNG z USA dla wzmocnienia bezpieczeństwa energetycznego UE, a także kwestię międzynarodowych cen ropy w kontekście sytuacji gospodarczej Rosji i jej możliwości finansowania ingerencji na Ukrainie.

3.4. POLITYKA KLIMATYCZNA

Ramy europejskich polityk dotyczących klimatu i energii na okres 2020-2030

Podczas posiedzenia Rady Europejskiej 23-24 października 2014 r. osiągnięto porozumienie w sprawie kształtu polityki klimatyczno-energetycznej UE do roku 2030. Jej głównymi założeniami są: osiągnięcie celu ograniczenia wewnętrznych unijnych emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 40% do 2030 r. w porównaniu do poziomu z 1990 r.; zwiększenie udziału energii ze źródeł odnawialnych w ogólnym bilansie zużycia energii w UE do roku 2030 do min. 27 % (cel ten nie będzie miał przełożenia na obowiązkowe cele krajowe, natomiast jest wiążący na szczeblu UE); poprawa efektywności energetycznej co najmniej o 27% w 2030 r., w porównaniu z prognozami zużycia energii opartymi na obecnych kryteriach (cel indykatorywny dla całej UE, nie wiążący na poziomie państw członkowskich).

Polska podejmowała intensywne starania na forum UE, aby w debacie nad nowymi ramami polityki klimatyczno-energetycznej oraz w konkluzjach RE w jak największym stopniu zostały uwzględnione najważniejsze elementy stanowiska Polski, takie jak: kontynuacja systemu przydziału bezpłatnych uprawnień dla energetyki; dodatkowe środki na modernizację sektora energetycznego; zwiększona pula uprawnień do emisji dla krajów o niższym PKB; uzyskanie klauzuli rewizyjnej, dającej RE prawo monitorowania wdrażania zawartego porozumienia⁶. Ponadto Polska podkreśliła znaczenie zapewnienia sprawiedliwego, dostosowanego do posiadanych możliwości obciążenia poszczególnych

⁶Dotyczy to zarówno możliwości oceny wyników Konferencji Klimatycznej w Paryżu w grudniu 2015, w tym adekwatności zobowiązań zadeklarowanych przez inne państwa (także USA i Chiny), jak i oceny zgodności przyszłych projektów legislacyjnych, które zostaną przygotowane przez Komisję Europejską, z ustaleniami politycznymi Rady.

państw członkowskich kosztami redukcji emisji. Zwracała uwagę, iż niezbędne jest stworzenie odpowiednich mechanizmów zapewniających rozwój gospodarek wszystkich państw członkowskich, zarówno w sektorach objętych europejskim system handlu emisjami (ETS), jak i spoza tego systemu (non-ETS). Polska przypominała także o ocenie wpływu przygotowanej przez KE, z której wynika, iż przy założeniu prostej efektywności kosztowej największy wysiłek (w stosunku do PKB) zostanie poniesiony przez państwa o niższym dochodzie.

Ponadto stanowisko Polski zaprezentowane podczas debaty nad dokumentem: „Ramy polityczne na okres 2020–2030 dotyczące klimatu i energii – aspekty dotyczące rolnictwa” na posiedzeniu Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w październiku, znalazło swoje odzwierciedlenie w późniejszych ustaleniach Rady Europejskiej, która podkreśliła różnorodność celów sektora rolnego i sektora użytkowania gruntów (z ich mniejszym potencjałem łagodzenia skutków emisji) oraz konieczność zapewnienia spójności celów redukcyjnych z unijnymi celami w zakresie bezpieczeństwa żywnościowego.

W celu zwiększenia prawdopodobieństwa uzyskania kompromisu, który uwzględniałby jednocześnie najważniejsze polskie postulaty, Polska aktywnie wykorzystwała współpracę w ramach Grupy Wyszehradzkiej (między innymi w czasie spotkania ministrów środowiska V4 oraz Bułgarii i Rumunii we wrześniu 2014 r. w Bratysławie). Debaty przygotowujące decydujące posiedzenie Rady Europejskiej toczyły się także na forum Rady TTE. Polska organizowała również warsztaty i seminaria w Brukseli, których celem była promocja polskiego stanowiska wśród innych państw i przedstawicieli KE. Stanowisko Polski wypracowywano międzyresortowo przy koordynacji Pełnomocnika Rządu ds. Polityki Klimatycznej, jak również z szerokim wykorzystaniem analiz przeprowadzanych w KOBIZE i Centrum Analiz Klimatycznych.

Protokół z Kioto

W trakcie prezydencji włoskiej zakończyły się prace nad pakietem ratyfikacyjnym poprawki dauhańskiej do Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu. 17 grudnia 2014 r. Rada Ministrów ds. Środowiska uzgodniła ostateczny projekt decyzji o ratyfikacji poprawki dauhańskiej przez UE, jak i decyzję o podpisaniu i zawarciu porozumienia z Islandią, dotyczącego udziału tego państwa we wspólnej realizacji zobowiązań Unii Europejskiej, jej państw członkowskich i Islandii w drugim okresie rozliczeniowym Protokołu z Kioto. Polska konsekwentnie prezentowała negatywne stanowisko wobec pierwotnego projektu w brzmieniu zaproponowanym przez KE. Polska podjęła skuteczną próbę wypracowania rozwiązania kompromisowego, spełniającego podstawowe postulaty określone w swoim stanowisku. W konsekwencji wypracowana propozycja polsko-niemiecka opiera się na uzupełnieniu ostatniej wersji propozycji KE o takie elementy, jak uznanie, że to państwa członkowskie ponoszą pierwotną odpowiedzialność za swoje emisje i związane z nimi jednostki, uznanie roli tych państw członkowskich, które umożliwiają wypełnienie przez UE zobowiązań poprzez redukcje przekraczające średni poziom 20% oraz zwrot państwom członkowskim niewykorzystanych przez UE jednostek („nadwyżka unijna”).

Negocjacje nowego globalnego porozumienia klimatycznego

W ramach procesu negocjacyjnego nowego globalnego porozumienia w sprawie zmian klimatu w ramach Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), w czasie włoskiego przewodnictwa w Radzie miały miejsce dwa spotkania negocjacyjne na poziomie międzynarodowym: spotkanie ścieżki Ad Hoc Durban Platform (ADP), która wypracowuje nowe globalne porozumienie klimatyczne, oraz Konferencja Stron Ramowej Konwencji ONZ ds. Zmian Klimatu COP20/CMP10 w Limie. W ich efekcie wypracowano nie tylko wiele szczegółowych decyzji implementacyjnych, lecz przede wszystkim decyzję ADP, określającą zakres wkładów do porozumienia globalnego, które ma zostać zawarte w 2015 r. Decyzja z Limy jest w wielu aspektach słabsza niż jej pierwotny projekt, tym niemniej stanowi kolejny krok na drodze do zawarcia globalnego porozumienia w Paryżu w przyszłym roku. Podczas COP 20 w Limie powstał także

tzw. tekst elementowy (ang. *elements for a draft negotiating text*) - podstawa prac nad nowym porozumieniem. Powyższe wyniki stwarzają możliwość realizacji ogólnego celu Polski w ramach negocjacji globalnych tzn. wypracowania porozumienia obejmującego swoim zasięgiem wszystkie kraje świata, w szczególności angażującego największe światowe gospodarki.

Szczególną inicjatywą Polski podczas COP20 była promocja Ministerialnej Deklaracji w sprawie Edukacji i Podnoszenia Świadomości, która ostatecznie została przyjęta na Konferencji Stron w formie decyzji. Oznacza to, że wszystkie kraje ONZ podpisały się pod dokumentem wypracowanym i szeroko skonsultowanym przez Polskę.

Akty prawne dotyczące emisji gazów cieplarnianych

Polska brała również aktywny udział w kontynuowanych przez prezydencję włoską pracach dotyczących projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 525/2013, które zostało ostatecznie przyjęte podczas posiedzenia Rady ds. Środowiska 17 grudnia 2014 r. Rozporządzenie zmierza do ustanowienia wymogów służących zbieraniu i publikowaniu zweryfikowanych rocznych danych o emisji dwutlenku węgla i innych istotnych informacji. Dotyczy on wszystkich statków (niezależnie od podnoszonej bandery) o pojemności brutto co najmniej 5000 jednostek, zawijających do portów położonych w jurysdykcji państw członkowskich UE lub opuszczających te porty. Polska, od samego początku prac na forum grupy roboczej ds. środowiska, zgłaszała propozycje zmian mających na celu osiągnięcie zgodności wymogów rozporządzenia z wymogami Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO). Projekt uległ korzystnym modyfikacjom między innymi dzięki interwencjom Polski. Ograniczono proponowane we wniosku obciążenia administracyjne i operacyjne, w tym zrezygnowano z monitorowania zużycia paliw z podziałem na paliwo spalane w obszarach kontroli emisji i paliwo spalane poza tymi obszarami. Wprowadzono ponadto wyłączenia z monitorowania każdego rejsu w przypadku statków wykonujących częste zawinięcia do portów, zredukowano zakres monitorowania, raportowania i publikowania informacji oraz zrezygnowano ze zmiany w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013⁷, która skutkowałaby dodatkowym obowiązkiem raportowym. W ostatecznym brzmieniu projekt zawierał znacznie mniej propozycji, których Polska nie mogła poprzeć w pierwotnym wniosku Komisji Europejskiej. Mimo to, nadal obawy Polski budzi zawarcie w projekcie takich elementów, co do których osiągnięcie porozumienia na forum IMO jest w najbliższym czasie mało prawdopodobne (na przykład raportowanie informacji ilościowych o ładunku). Przyjęcie projektowanego rozporządzenia w obecnej formie nie ułatwi zatem negocjacji i ustanawiania w IMO rozwiązań globalnych, gdyż państwa członkowskie UE będą zobowiązane do prezentowania w IMO tylko tych rozwiązań, które będą dozwolone rozporządzeniem, co może w znacznym stopniu ograniczyć swobodę i możliwości negocjacyjne. Większość państw członkowskich opowiedziała się jednak za przyjęciem porozumienia politycznego w sprawie przedstawionego przez prezydencję włoską kompromisowego tekstu projektu, uwzględniającego wyniki nieformalnych rozmów z PE. Sprzeciw wobec projektu, podczas głosowania na posiedzeniu Rady UE ds. Środowiska w dniu 17 grudnia 2014 r., wyraziły Cypr i Grecja. Polska zdecydowała o wstrzymaniu się od głosu i złożeniu oświadczenia w tej sprawie.

3.5. EDUKACJA, MŁODZIEŻ, KULTURA I SPORT

Edukacja

Priorytetami prezydencji włoskiej w obszarze kształcenia i szkolenia były: wkład edukacji do przeglądu strategii „Europa 2020”, mobilność i umiędzynarodowienie, skuteczność i efektywność

⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylające decyzję Nr 280/2004/WE.

inwestycji w edukację, cyfrowa edukacja oraz otwarte zasoby edukacyjne. W trakcie posiedzenia Rady UE ds. edukacji, młodzieży, kultury i sportu w dniu 12 grudnia 2014 r. przyjęto konkluzje w sprawie przedsiębiorczości w kształceniu i szkoleniu, w których podkreślono potrzebę rozwijania umiejętności w zakresie przedsiębiorczości w ramach kształcenia i szkolenia już od wczesnego wieku, na wszystkich poziomach i w całym programie nauczania. Zgodnie z ich zapisami, państwa członkowskie powinny sprzyjać rozwijaniu skoordynowanego podejścia do edukacji na rzecz przedsiębiorczości, m.in. poprzez współpracę administracji, przedsiębiorców (w tym absolwentów danych instytucji edukacyjnych) oraz sektora non-profit.

Uwagi zgłoszone przez Polskę zostały uwzględnione w ostatecznym kształcie konkluzji. Szczególnie istotne dla Polski było zmiękczenie zapisów dotyczących ramy referencyjnej dla kompetencji w zakresie przedsiębiorczości - wypracowany zapis wskazuje na konieczność dalszych prac nad ustaleniem, czy jej powołanie jest możliwe i użyteczne. Polska opowiadała się także za usunięciem odniesienia do Europejskich Ram Kwalifikacji oraz do celu dotyczącego odsetka uczelni w Unii Europejskiej korzystających z instrumentu HEInnovate (50%). Na wniosek Polski tekst konkluzji zawiera wzmianki o śledzeniu losów absolwentów jako instrumentu mogącego służyć ocenie jakości i efektywności kształcenia w zakresie przedsiębiorczości oraz do doświadczeń absolwentów jako źródła wsparcia w prowadzeniu kształcenia w zakresie przedsiębiorczości. Dla Polski była to kwestia priorytetowa w związku z działaniami, które podejmuje w tym zakresie Rząd RP. Polska delegacja skutecznie zabiegała również o: usunięcie z pierwotnego projektu konkluzji zapisów wskazujących tzw. *MOOCs* (*Massive open online courses – masowe otwarte kursy on-line*) jako preferowaną formę kształcenia kompetencji w zakresie przedsiębiorczości u przyszłych nauczycieli; uwzględnienie szkolnictwa wyższego w zapisach dotyczących promowania metod nauczania służących praktycznej nauce przedsiębiorczości oraz odpowiednie uwzględnienie kwestii przedsiębiorczości w poradnictwie zawodowym dla uczniów i studentów.

Młodzież

Priorytetem prezydencji włoskiej w obszarze młodzieży było wzmocnienie pozycji młodych ludzi (*youth empowerment*), ze szczególnym uwzględnieniem promowania dostępu młodych ludzi do praw z zamiarem sprzyjania ich autonomii i zaangażowaniu w życie społeczeństwa obywatelskiego. Na posiedzeniu Rady UE ds. edukacji, młodzieży, kultury i sportu w dniu 12 grudnia 2014 r. przyjęto konkluzje w tej sprawie, w których uwzględniono postulaty Polski. Uwagi dotyczyły w szczególności zbyt daleko idącej propozycji obniżenia wieku czynnego i biernego prawa wyborczego w celu aktywizacji młodych ludzi (w Polsce wszelkie zmiany w tym zakresie wymagałyby zmiany ustawy zasadniczej, ponadto zdaniem Polski zwiększenie zaangażowania młodych ludzi można osiągnąć innymi metodami). Ostatecznie zapis ten został usunięty.

Kultura

W obszarze kultury głównym przedmiotem działań prezydencji włoskiej był *Plan prac Rady w dziedzinie kultury na lata 2014-2018*, przyjęty 25 listopada 2014 r. w formie konkluzji Rady. Plan przewiduje podjęcie działań w następujących obszarach priorytetowych: kultura dostępna i sprzyjająca włączeniu społecznemu; dziedzictwo kulturowe; sektory kultury i kreatywne – kreatywna ekonomia i innowacja; promocja różnorodności kulturowej, kultura w relacjach zewnętrznych UE i mobilność. Podczas prac nad dokumentem Polska postulowała wprowadzenie do niego konkretnych zapisów dotyczących potrzeby rozwoju statystyk europejskich w dziedzinie kultury oraz podjęcia działań w relacjach z krajami objętymi Europejską Polityką Sąsiedztwa (EPS). Zwracała też uwagę na wtórność wielu z proponowanych działań i potrzebę dalszych prac nad dokumentem. Postulaty Polski spotkały się z silnym sprzeciwem prezydencji. Ostatecznie Polsce udało się wywalczyć uzupełnienie konkluzji o zapis dotyczący przeprowadzenia przez Komisję w 2015 r. analizy instrumentów wsparcia UE na rzecz kultury w krajach EPS, która będzie następnie przedmiotem dyskusji na posiedzeniu odpowiedniej grupy roboczej Rady. Ponadto Polska otrzymała zapewnienie, że Eurostat planuje reaktywowanie prac nad statystykami kultury w 2015 r. (temat ten

będzie włączany w prace grup Otwartej Metody Koordynacji, a Rada będzie na bieżąco informowana o ich przebiegu). W tej sytuacji Polska mogła w duchu kompromisu poprzeć tekst konkluzji.

Ponadto prezydencja włoska zainicjowała prace nad projektem konkluzji w sprawie zarządzania uczestniczącego dziedzictwem kulturowym, doprowadzając do ich przyjęcia 25 listopada 2014 r. podczas posiedzenia Rady ds. Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu. Polska poparła przyjęcie dokumentu i aktywnie uczestniczyła w pracach nad nim, w szczególności zgłaszając uwagi odnoszące się do promowania zróżnicowanych form dostępu do dziedzictwa, uwzględniania jego nieodnawialnego charakteru, roli edukacji oraz instytucji powołanych do zarządzania dziedzictwem. Prezydencja przeprowadziła również dyskusję na temat wzmocnienia wkładu sektora kultury i sektora kreatywnego w realizację celów strategii „Europa 2020”. Dyskusja uwiarygodniła konsensus państw członkowskich co do szczególnej roli społecznej i ekonomicznej kultury, która powinna być traktowana jako zasób UE. W toku tej debaty Polska zwróciła też uwagę na brak konsultacji KE z państwami członkowskimi odnośnie do maksymalnej wartości projektów kulturalnych ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (5 mln EUR kosztów całkowitych). Polska poprosiła Komisję, aby przedstawiła metodologię przyjętą na potrzeby wyliczenia tej kwoty.

Ponadto prezydencja włoska przeprowadziła prace nad konkluzjami Rady dotyczącymi europejskiej polityki audiowizualnej w erze cyfrowej. Konkluzje stanowią odpowiedź Rady na *Komunikat Komisji Europejskiej „Film europejski w dobie cyfrowej. Łączenie różnorodności kulturowej z konkurencyjnością”* (COM (2014) 272). Konkluzje opisują główne problemy europejskiego sektora audiowizualnego oraz cele, jakie należy postawić europejskiej polityce audiowizualnej. Polska poparła przyjęcie konkluzji, gdyż uwzględniają one zgłaszane przez Polskę postulaty odnoszące się w szczególności do kwestii zaplanowanego na 2015 r. rozpoczęcia prac nad rewizją dyrektywy 2010/13/UE o audiowizualnych usługach medialnych (dotyczących takich podstawowych dla dyrektywy materii, jak przegląd i ocena zasady państwa pochodzenia oraz jurysdykcja nad dostawcami audiowizualnych usług medialnych, a także konieczność zapewnienia równych warunków konkurencji dla wszystkich dostawców tych usług na jednolitym rynku).

Sport

Głównym celem prezydencji włoskiej w zakresie sportu było przyjęcie konkluzji pt. *„Sport jako siła napędowa innowacji i wzrostu gospodarczego”*. Polska przychylnie odniosła się do propozycji włoskiej, gdyż pozytywnie postrzega działania zmierzające do prezentowania sportu nie tylko w rozumieniu rywalizacji czy też aktywności fizycznej, lecz również w szerszym kontekście, m.in. gospodarczym. Uwagi Polski dotyczące np. wskazania dziedzin gospodarki, na które oddziałuje sektor sportowy, czy też podkreślenia znaczenia przepływu technologii ze sportu profesjonalnego do amatorskiego, zostały uwzględnione, dlatego też Polska mogła poprzeć przyjęcie konkluzji podczas posiedzenia Rady 25 listopada 2014 r.

Prezydencja przeprowadziła też szereg debat na różnym szczeblu reprezentacji, zorganizowanych w ramach posiedzenia Rady, nieformalnego spotkania ministrów oraz dyrektorów UE ds. sportu. Tematy omawiane podczas posiedzeń dotyczyły: włączenia społecznego poprzez sport, finansowego *fair-play*, aktywności fizycznej dzieci i młodzieży w wieku szkolnym, klubów wielosekcyjnych oraz przemocy na stadionach. W ich toku Polska prezentowała takie krajowe projekty, jak: „Etnoliga”, „Mały mistrz”, „Stop zwolnieniom z wf-u”, „Animátor – Orlik 2012”, czy też „Kibice razem”.

Podczas prezydencji włoskiej rozpoczęło prace pięć grup eksperckich, powołanych na mocy planu prac UE w dziedzinie sportu na lata 2014-2017. W każdej z tych grup obecni są przedstawiciele Polski. Pierwsze wyniki prac zespołów będą znane do końca czerwca 2015 r.

4. EUROPA BLIŻEJ OBYWATELI

4.1. WYMIAR SPRAWIEDLIWOŚCI

W zakresie współpracy w obszarze wymiaru sprawiedliwości prezydencja włoska skupiła swoje działania na kontynuowaniu prac nad projektami ukierunkowanymi na poprawę ochrony interesów finansowych UE oraz wzmocnienie instytucji UE, ochronę praw obywateli Unii Europejskiej, a także na polepszenie warunków dla prowadzenia działalności gospodarczej.

Najważniejsze rozstrzygnięcia zapadły podczas dwóch posiedzeń Rady UE w składzie ministrów sprawiedliwości i spraw wewnętrznych (JHA) 9-10 października 2014 r. oraz 4-5 grudnia 2014 r. Ponadto w dniach 8-9 lipca 2014 r. w Mediolanie odbyło się nieformalne spotkanie ministrów do spraw wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych.

Ochrona interesów finansowych UE i wzmocnienie instytucji UE

Prezydencja włoska podjęła aktywne działania na rzecz projektu rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej. Oprócz prac na poziomie eksperckim był on przedmiotem debaty podczas wszystkich posiedzeń Rad w drugim półroczu 2014 r. Polska aktywnie uczestniczyła w tych dyskusjach, podnosząc między innymi konieczność zapewnienia kontroli sądów krajowych nad decyzjami wydawanymi przez prokuratorów Prokuratury Europejskiej. Ponadto większość państw członkowskich, w tym Polska, była zgodna, że współpraca w ramach Prokuratury Europejskiej nie powinna ograniczać się do dotychczasowych instrumentów wzajemnego uznawania i wzajemnej pomocy prawnej. Tematem debat była też niezależność decyzji podejmowanych przez Prokuratorę Europejską, w szczególności roli Prokuratorów Europejskich i Europejskich Prokuratorów Delegowanych, a także systemu nominacji członków Prokuratury Europejskiej - w tym zakresie - Rada podjęła decyzję o kontynuowaniu prac w oparciu o propozycje przedstawione przez prezydencję.

W czasie prezydencji włoskiej projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwalczania nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii za pośrednictwem prawa karnego stanowił przedmiot negocjacji Parlament-Rada-Komisja. W toku dotychczasowych negocjacji nad tym instrumentem udało się zrealizować większość postulatów Polski – np. zrezygnowano z harmonizacji dolnych progów kar i przeregulowania instytucji przedawnienia. Obecne negocjacje dotyczą między innymi kwestii wyłączenia spod dyrektywy przestępstw związanych z oszustwami dotyczącymi VAT.

Na grudniowym posiedzeniu Rady JHA przyjęto częściowe podejście ogólne do *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ws. Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust)*, w stosunku do najbardziej zaawansowanych w negocjacjach części projektu, tj. statusu i uprawnień przedstawicieli krajowych, statusu Przewodniczącego i Wiceprzewodniczących Eurojust, struktury zarządczej, sposobu głosowania oraz kwestii operacyjnych. Obecne brzmienie dokumentu odpowiada postulatowi Polski. Częściowym podejściem ogólnym nie została objęta kwestia ochrony danych osobowych oraz relacji z przyszłą Prokuratą Europejską. Kształt tych przepisów zależeć będzie od przepisów negocjowanego równolegle pakietu legislacyjnego w powyższych zakresach.

Ochrona praw obywateli Unii Europejskiej

W trakcie prezydencji włoskiej toczyły się także prace nad *projektem dyrektywy PE i Rady w sprawie wzmocnienia określonych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym*. Dyskusja między państwami dotyczy między innymi ciężaru dowodu (art. 5 wniosku). W grudniu prezydencji włoskiej udało się doprowadzić do przyjęcia podejścia ogólnego w Radzie. Polska poparła obecny kształt dyrektywy. Projekt nie budzi kontrowersji z uwagi na zakres gwarancji zawarty już obecnie w Konstytucji RP i Kodeksie postępowania karnego. Na obecnym etapie (tj. przed negocjacjami z Parlamentem Europejskim) osiągnięty został cel Polski, aby zapewnić, że niektóre aspekty projektu (np. prawo do obecności na rozprawie) nie będą miały zastosowania do postępowań szczególnych (np. nakazowego, mandatowego).

Polska konsekwentnie i aktywnie uczestniczyła w pracach nad *wnioskiem dotyczącym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych* (projektem ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) - inicjatywy kluczowej dla zapewnienia UE odpowiednich ram prawnych w zakresie danych osobowych i ich ochrony. Projekt jest na etapie pierwszego czytania. Polska poparła przyjęcie częściowego podejścia ogólnego w zakresie rozdziału IV ogólnego rozporządzenia, jednocześnie zwracając uwagę na zwolnienie z obowiązku przechowywania dokumentacji podmiotów, które zatrudniają mniej niż 250 osób i których przetwarzanie nie niesie za sobą wysokiego ryzyka dla praw i wolności podmiotów danych (zapis ten może ograniczyć efektywną kontrolę operacji przetwarzania danych osobowych przez upoważnione do tego organy nadzorcze). Pomimo tej wątpliwości Polska, w duchu kompromisu, nie zakwestionowała proponowanego brzmienia zapisu rozporządzenia. W dalszej części prac Polska poparła przyjęcie częściowego podejścia ogólnego w zakresie sektora publicznego (art. 1, art. 6 (2) i (3), art. 21) oraz rozdziału IX projektu ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych.

W odniesieniu do „prawa do bycia zapomnianym” Polska wskazała, że nie ma potrzeby dostosowywania kształtu ogólnego rozporządzenia do treści wyroku w sprawie Google Spain. Sam wyrok udziela bowiem odpowiedzi jedynie na, sformułowane dość wąsko, konkretne pytanie prejudycjalne, a Trybunał wywiódł prawo do bycia zapomnianym z obecnie obowiązujących przepisów dyrektywy 95/46/WE, których odpowiedniki znajdują się już w projekcie ogólnego rozporządzenia. Polska sprzeciwiła się również zapisowi projektu nakładającemu na administratora danych obowiązek podjęcia działań w celu poinformowania osób trzecich (innych administratorów danych), które przetwarzają te same dane osobowe, o tym, że podmiot danych zażądał ich usunięcia, uznając to obciążenie za nadmierne i trudne do wykonania w praktyce. Polska zwróciła również uwagę na potrzebę dalszej dyskusji nad obowiązkami i rolą operatorów wyszukiwarek internetowych jako administratorów danych w kontekście ww. wyroku Trybunału.

Z kolei w trakcie debaty na temat mechanizmu punktu kompleksowej obsługi (one-stop-shop - OSS), Polska wyraziła wątpliwości dotyczące skutków zaprezentowanych przez PREZ kluczowych elementów składowych mechanizmu. Zdaniem Polski w szczególności dopuszczenie zaskarżalności decyzji w różnych porządkach prawnych budzi szereg wątpliwości natury prawnej i praktycznej, a także tworzy ryzyko większej fragmentacji przepisów i utraty korzyści, jakie wiązać się miały z projektowanym mechanizmem. Z punktu widzenia Polski istnieje zatem potrzeba zmiany modelu obecnie proponowanego mechanizmu, tak żeby był on efektywny, przyjazny obywatelom i biznesowi oraz gwarantował pewność prawa. Polska podkreśliła także, że konieczne jest kontynuowanie prac na szczeblu technicznym, w których należy wziąć pod uwagę także rozwiązania wypracowane przez Radę UE w trakcie prezydencji greckiej, tak zwany „meaningful one-stop-shop”.

Poprawa warunków prowadzenia działalności gospodarczej

Prezydencja włoska doprowadziła do przyjęcia porozumienia politycznego w sprawie rewizji rozporządzenia upadłościowego (*projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady, zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 w sprawie postępowania upadłościowego*). Zmiany prawne mają na celu ułatwienie restrukturyzacji przedsiębiorstw w obecnej, wciąż trudnej, sytuacji gospodarczej w Europie. Ostateczna wersja projektu została przyjęta w formie tekstu jednolitego całego rozporządzenia (*recast*). Polska poparła tekst projektu jako zgodny z jej interesami i oczekiwaniami - przede wszystkim z uwagi na uzyskanie przyjęcia wnioskowanych przez Polskę rozwiązań istotnych z punktu widzenia ochrony interesów polskich wierzycieli.

Rada przyjęła także podejście ogólne wobec rewizji rozporządzenia dotyczącego europejskiej procedury w sprawie drobnych roszczeń (*projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r., ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń oraz rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające*

postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty). Polska poparła wypracowany w Radzie kompromis; wychodzi on naprzeciw oczekiwaniom RP wyrażonym w stanowisku Rządu i zgłaszanym przez Polskę w toku negocjacji. Polska wyraziła poparcie dla zaproponowanego w dokumencie prezydencji limitu (rozszerzenie zakresu stosowania rozporządzenia na roszczenia o wartości do 4.000 EUR), widząc w tym realny kompromis. Zmiany zaproponowane w projekcie powinny spowodować, że europejskie postępowanie w sprawach drobnych roszczeń zostanie otwarte dla szerszego kręgu podmiotów, w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw, a także dla większej liczby spraw, co powinno ułatwić obywatelom dostęp do wymiaru sprawiedliwości w sporach transgranicznych. Polska pozostaje otwarta na ewentualne rozszerzenie ww. limitu do kwoty 10.000 EUR, zgodnie z pierwotnym wnioskiem Komisji Europejskiej.

4.2. SPRAWY WEWNĘTRZNE

Polityka migracyjna

W czasie prezydencji włoskiej w zakresie walki z nielegalną migracją Polska kontynuowała prace, których podstawę stanowi dokument pt. „*Działania Unii Europejskiej wobec presji migracyjnej - strategiczna odpowiedź*”. Polska odpowiada za obszar strategiczny I.5., dotyczący współpracy z państwami trzecimi uczestniczącymi w Partnerstwie Wschodnim i Procesie Praskim⁸. Działania te obejmują współpracę między innymi w ramach zewnętrznego wymiaru migracji, readmisji oraz przestępczości zorganizowanej związanej ze zjawiskami nielegalnej imigracji oraz handlu ludźmi.

Ważnym przedsięwzięciem w zakresie migracji było przyjęcie 10 października 2014 r. Konkluzji Rady, odnoszących się do działań uzupełniających te podejmowane w ramach Grupy Zadaniowej ds. Śródziemnomorza (ang. *Task Force Mediterranean*), zapoczątkowanej jeszcze w 2013 r. Polska była jednym z państw inicjujących proces wsparcia na poziomie europejskim dla działań władz włoskich w zakresie walki z nielegalną imigracją i związaną z nią przestępczością, opierających się w dużym stopniu na współpracy z państwami trzecimi – pochodzenia i tranzytu.

W zakresie migracji legalnej, Polska aktywnie uczestniczyła w pracach grupy roboczej ds. integracji, migracji i wydeń nad *dyrektywą PE i Rady w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu za wynagrodzeniem i bez wynagrodzenia, wolontariacie lub pracy w charakterze au pair* COM (2013) 151. W porównaniu z obecnym stanem prawnym, projekt dyrektywy dodatkowo przewiduje uregulowanie wjazdu i pobytu dla dwóch nowych kategorii cudzoziemców: odbywających staż za wynagrodzeniem oraz *au pair*.

Kwestie zewnętrznego wymiaru migracji oraz rozwój współpracy z krajami trzecimi stanowiły jedną z flagowych inicjatyw prezydencji włoskiej w drugiej połowie 2014 r. W szczególności działania te skupiły się na obszarze południowego sąsiedztwa UE, w tym na intensyfikacji współpracy z krajami basenu Morza Śródziemnego i Afryki. Prezydencja powołała również nową inicjatywę w postaci Procesu Chartumskiego, którego działania skoncentrują się na współpracy w zakresie zwalczania migracji nielegalnej oraz handlu ludźmi i obejmą swoim zasięgiem kraje Rogu Afryki (w rozumieniu tzw. wschodnio-afrykańskiego szlaku migracyjnego). Polska, rozszerzając prowadzone dotychczas na poziomie bilateralnym działania w obszarze współpracy z krajami południowego sąsiedztwa UE, przystąpiła do Partnerstwa na rzecz mobilności UE – Jordania. Podyktowane zostało to potrzebą wsparcia władz jordańskich w ich stabilizacyjnej roli na Bliskim Wschodzie, w szczególności w kontekście fali uchodźców syryjskich. Tym samym Polska zaangażowana jest obecnie w dwa partnerstwa południowe (z Jordanią i Tunezją); rozważa również rozwinięcie współpracy praktycznej w ramach przyszłych inicjatyw Procesu Chartumskiego, co wydaje się korzystne z punktu widzenia priorytetów Polski w zakresie zwalczania nieregularnej migracji z tego obszaru.

⁸ Proces praski jest inicjatywą polityczną, która pojawiła się w trakcie realizacji projektu „Budowanie partnerstw migracyjnych” realizowanego w okresie 01.2009-06.2011. Projekt implementuje ideę globalnego podejścia do kwestii migracji w kierunku wschodnim i południowo-wschodnim.

Uproszczenie przyjmowania dokumentów urzędowych w celu ułatwienia SPO

W czasie prezydencji włoskiej w Komitecie Prawa Cywilnego trwały prace nad *projektem rozporządzenia PE i Rady w sprawie promowania swobodnego przepływu obywateli i przedsiębiorstw poprzez uproszczenie przyjmowania określonych dokumentów urzędowych w Unii Europejskiej* (i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1024/2012), rozpoczęte w czerwcu 2013 r. W toku prac państwa członkowskie – w tym Polska – zgłosiły wiele zastrzeżeń, m.in. w odniesieniu do zakresu przedmiotowego, ale także w kontekście zapewnienia bezpiecznego i sprawnego obrotu dokumentami. Z uwagi na brak kompromisu i niedopracowanie tekstu Rada JHA ostatecznie przyjęła jedynie wytyczne dla dalszych prac, których brzmienie Polska przyjęła z zadowoleniem.

Współpraca policyjna

W trakcie prezydencji włoskiej rozpoczęto prace związane ze zmianą podstaw prawnych Europejskiego Kolegium Policyjnego (CEPOL). Przy aktywnym udziale Polski doprowadzono do zakończenia pierwszego czytania projektu rozporządzenia PE i Rady w tej sprawie⁹. Polska poparła propozycję poszerzenia grupy docelowej agencji o przedstawicieli innych służb porządku publicznego, tak aby mogła ona wspierać, rozwijać i koordynować działania w zakresie kształcenia dla funkcjonariuszy organów ścigania każdego szczebla¹⁰ oraz dążyła do uwzględnienia w ramach tej grupy pracowników cywilnych. Był to jeden z istotnych postulatów Polski, który na obecnym etapie został odzwierciedlony w treści projektu, zgodnie z pisemną propozycją Polski.

Polska znacząco wspierała również działania prezydencji włoskiej w zakresie realizacji *Cyklu Polityki Bezpieczeństwa Unii Europejskiej w obszarze poważnej i zorganizowanej przestępczości na lata 2014-2017*. W październiku 2014 r. zrealizowany został proces budowy Operacyjnych Planów Działań na 2015 r. oraz monitoringu implementacji cyklu w 2014 r. w ramach przyjętych priorytetów UE. Polska intensywnie uczestniczyła w przedmiotowym procesie, szczególnie w obszarze realizowanych przez Polskę priorytetów, takich jak: produkcja i obrót narkotykami syntetycznymi, w tym nowymi substancjami psychoaktywnymi (Polska przewodniczyła pracom 22 krajów członkowskich w zakresie budowy nowego planu działań oraz raportu z implementacji działań w 2014 r.), handel ludźmi, nielegalna imigracja, oszustwa podatkowe i akcyzowe, cyberprzestępczość w zakresie wykorzystania seksualnego dzieci w Internecie oraz zorganizowana przestępczość przeciwko mieniu, podejmując szereg skutecznych działań w ramach realizowanych wspólnych spraw policyjnych oraz operacji transgranicznych.

Nowa Strategia Bezpieczeństwa Wewnętrznego UE

4 grudnia 2014 r. Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych przyjęła Konkluzje w sprawie nowej Strategii Bezpieczeństwa Wewnętrznego UE (ISS). Stanowią one wkład państw członkowskich w prace Komisji Europejskiej nad Komunikatem dotyczącym nowej ISS. Zgodnie z oczekiwaniami Polski, Konkluzje wzywają do skoncentrowania działań na zapobieganiu i zwalczaniu przestępczości poważnej i zorganizowanej, terroryzmu, cyberprzestępczości, jak również na budowie odporności UE na kryzysy i katastrofy. Polska z zadowoleniem odnotowała także przywołanie w konkluzjach takich zasad horyzontalnych, jak wzmocnienie współpracy operacyjnej, zacieśnienie powiązań pomiędzy wymiarem zewnętrznym i wewnętrznym polityki UE, poszanowanie praw podstawowych oraz zastosowanie zintegrowanego i multidyscyplinarnego podejścia.

⁹ Projekt rozporządzenia PE i Rady ws. Agencji Unii Europejskiej ds. Szkolenia w Dziedzinie Egzekwowania Prawa oraz uchylający decyzję 2005/681/WSiSW.

¹⁰ Na podstawie obecnej decyzji Rady 2005/681/WSiSW ustanawiającej CEPOL grupa docelowa obejmuje tylko wyższych funkcjonariuszy policji państw członkowskich.

Ochrona ludności

Polska aktywnie prezentowała swoje stanowisko w prowadzonych przez Komisję Europejską pracach nad uchwaleniem aktu wykonawczego do Decyzji Rady i PE1313/2013/UE w sprawie unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności. Jego celem jest zapewnienie koordynacji pomocy ratowniczej i humanitarnej pochodzącej z krajów Unii. Decyzja weszła w życie 17 października 2014 r., w konsekwencji czego oficjalnie uruchomiono Europejską Zdolność Reagowania Kryzysowego (EERC) w formie dobrowolnej puli. Decyzja wykonawcza określiła konfigurację wstępną, wymagania w zakresie jakości i interoperacyjności, a także procedurę certyfikacji i rejestracji.

5. EUROPEJSKA POLITYKA ZAGRANICZNA

5.1. STOSUNKI ZEWNĘTRZNE

Nowe metody pracy Rady do Spraw Zagranicznych

Federica Mogherini, nowa Wysoka Przedstawiciel UE do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, pełniąca jednocześnie funkcję Wiceprzewodniczącej KE, zapowiedziała szereg usprawnień instytucjonalnych dotyczących funkcjonowania Rady do Spraw Zagranicznych (FAC). Zmiany dotyczą, z jednej strony, ściślejszej współpracy między Radą a koordynowaną przez Wysoką Przedstawiciel grupą komisarzy odpowiedzialnych za tematy związane z polityką zagraniczną, a z drugiej strony wzmocnienia roli Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa. F. Mogherini zapoczątkowała także podział agendy posiedzeń Rady na tematy strategiczne, poddawane pogłębionej dyskusji ministrów, oraz zagadnienia bieżące, traktowane bardziej skrótowo.

Działania Wysokiej Przedstawiciel wpisują się w postulaty Polski. Na spotkaniu ministrów spraw zagranicznych w formule Gymnich (Mediolan, 29-30 sierpnia 2014 r.) minister Radosław Sikorski zgłosił propozycje usprawnienia prac Rady do Spraw Zagranicznych. Polska była także współinicjatorem *non-paper* z 1 października 2014 r., dotyczącego współpracy Wysokiej Przedstawiciel z państwami członkowskimi w kształtowaniu aktywności UE na arenie międzynarodowej (dokument obok Polski podpisały: Holandia, Belgia, Luksemburg, Czechy, Dania, Estonia, Finlandia, Litwa, Hiszpania i Wielka Brytania).

W związku ze zmianą na stanowisku Wysokiej Przedstawiciel, przewodniczącej Rady do Spraw Zagranicznych, Polska oczekuje wzmocnienia roli FAC w procesach decyzyjnych związanych z polityką zagraniczną UE. Polska podkreślała, że Rada powinna odgrywać istotną rolę w przygotowaniach posiedzeń Rady Europejskiej w odniesieniu spraw z zakresu polityki zagranicznej UE, a dla realizacji strategicznych interesów UE konieczna jest dobra współpraca między WP a Przewodniczącym Rady Europejskiej.

5.1.1. Rozszerzenie i Europejska Polityka Sąsiedztwa

Rozszerzenie UE

Włoska prezydencja deklarowała programowe zaangażowanie na rzecz procesu rozszerzenia, wykazała również dużą wrażliwość na te kwestie w trakcie prowadzenia grup roboczych ds. rozszerzenia oraz Bałkanów Zachodnich. Działania Włoch – konsekwentne poparcie dla dalszego rozszerzenia Unii Europejskiej i potrzeby nowej afirmacji zaangażowania UE na rzecz integracji regionu Bałkanów Zachodnich i Turcji z jej strukturami – były spójne z polskim stanowiskiem, prezentowanym na forum UE oraz w kontaktach bilateralnych. Ze względu na kalendarz prac UE Włochy prowadziły prace nad konkluzjami rozszerzeniowymi dla Albanii, Bośni i Hercegowiny, Czarnogóry, Kosowa, Macedonii, Serbii oraz Turcji, które zostały przyjęte w grudniu 2014 r. przez Radę ds. Ogólnych. Prezydencja wykazała się elastycznością i starała się wypracować maksymalny kompromis przy tworzeniu zapisów, uwzględniając interesy poszczególnych państw. W efekcie główne polskie postulaty zostały ujęte, w tym odniesienie do kluczowej kwestii poparcia unijnych stanowisk w stosunkach zewnętrznych (casus braku poparcia Serbii dla sankcji UE wobec Rosji).

Europejska Polityka Sąsiedztwa

W II połowie 2014 r. Polska aktywnie działała na rzecz reformy Europejskiej Polityki Sąsiedztwa (EPS). Podczas spotkania ministrów spraw zagranicznych Trójkąta Weimarskiego w Paryżu 24 października 2014 r. Polska, wspólnie z Francją i Niemcami, zaprezentowała *non-paper* „*W stronę lepszej Europejskiej Polityki Sąsiedztwa – kolejne kroki*”, który został przekazany do Wysokiej Przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa i komisarza ds. EPS i negocjacji akcesyjnych. W dokumencie zawarto m.in. postulaty silniejszego powiązania priorytetów politycznych UE z konkretnymi programami pomocowymi wdrażanymi przez Komisję Europejską; zwiększenia elastyczności wsparcia unijnego i zdolności reagowania na sytuacje kryzysowe; pogłębienia regionalnego zróżnicowania w ramach EPS oraz silniejszego zakotwiczenia EPS we Wspólnej Polityce Zagranicznej i Bezpieczeństwa.

Z kolei Włochy – wraz z Hiszpanią, Grecją, Maltą, Portugalią, Cyprzem, Słowenią i Francją – przedstawiły wizję nowej EPS, która kładzie nacisk na utrzymanie wspólnych ram, jednolitej polityki i instrumentów dla obu wymiarów EPS: południowego i wschodniego. Kraje te postulują położenie akcentu na poczuciu „współwłasności” ze strony krajów sąsiedztwa w realizacji proponowanych przez UE działań i uwzględnianie w większym stopniu ich oczekiwań w stosowaniu zasady zróżnicowania, a także – podtrzymując sceptyczną opinię ws. reguły „więcej za więcej” – przestrzegają przed zbyt rygorystyczną warunkowością¹¹.

Zgodnie z postulatami Polski, i szeregu innych państw członkowskich, nowy przewodniczący KE Jean-Claude Juncker zobowiązał komisarza J. Hahna do przedstawienia koncepcji zmian w zakresie polityki sąsiedztwa w ciągu 12 miesięcy.

Partnerstwo Wschodnie

Pomimo, iż w ocenie Polski program prezydencji włoskiej nie równoważył wschodniego i południowego wymiaru sąsiedztwa, znacznie więcej uwagi poświęcając obszarowi południowemu, to ze względu na rozwój sytuacji w regionie Europy Wschodniej, w szczególności na Ukrainie, a także dużą aktywność Polski, wschodnie sąsiedztwo (w tym Partnerstwo Wschodnie – PW) było jednym z głównych wątków polityki zagranicznej UE w drugim półroczu 2014 r.

Polska aktywnie animowała dialog dotyczący Partnerstwa Wschodniego i była inicjatorem wielu spotkań. M.in. w lipcu 2014 r. zostały zorganizowane w Warszawie konsultacje nt. sytuacji we wschodnim sąsiedztwie, w których udział wzięły delegacje 11 państw UE, dla których PW jest priorytetem polityki zagranicznej (tzw. państwa *like-minded*). We wrześniu 2014 r. w Sztokholmie odbyły się, jako kontynuacja polskiej inicjatywy, konsultacje MSZ Polski, Szwecji i Niemiec z udziałem wiceministrów spraw zagranicznych z sześciu krajów PW. W listopadzie w Wilnie miały miejsce konsultacje nt. PW i Rosji z udziałem 10 państw UE. Polska aktywnie uczestniczyła także w wewnętrznych pracach UE, które miały na celu rozpoczęcie dyskusji na temat celów Szczytu PW w Rydze, zaplanowanego na maj 2015 r.

Stan implementacji umów stowarzyszeniowych

Po podpisaniu w czerwcu 2014 r. umów stowarzyszeniowych UE z Ukrainą (część polityczna podpisana została podczas posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 20-21 marca 2014 r.), Mołdawią i Gruzją, zawierających postanowienia o kompleksowych i pogłębionych strefach wolnego handlu (*Association Agreements/Deep and Comprehensive Free Trade Areas – AA/DCFTA*), Polska zabiegała o jak najszybsze doprowadzenie do tymczasowego stosowania tych umów. AA/DCFTA z Gruzją

¹¹ Również Wielka Brytania, z poparciem Belgii, Czech, Danii, Finlandii, Węgier, Łotwy, Litwy, Niemiec oraz Szwecji opracowała własny *non-paper* dot. reformy EPS, postulując m.in. zwiększenie efektywności europejskiego wsparcia finansowego, większe zróżnicowanie, odejście od statycznych schematów współpracy z sąsiadami na rzecz bardziej politycznych relacji, skupionych na kwestiach, które aktualnie są najistotniejsze np. energia, migracja. Podejście takie jest zbieżne z naszym stanowiskiem.

i Mołdawią są tymczasowo stosowane od 1 września 2014 r. Część polityczna umowy z Ukrainą jest tymczasowo stosowana od 1 listopada 2014 r. (stosowanie części handlowej zostało odłożone, decyzją UE, na wniosek Ukrainy, do 1 stycznia 2016 r.).

Polska dąży do efektywnego zaangażowania UE we wdrożenie części handlowej umów stowarzyszeniowych po stronie Mołdawii i Gruzji oraz wsparcia dla niezbędnych reform gospodarczych na Ukrainie w celu umożliwienia implementacji handlowej części umowy stowarzyszeniowej UE – Ukraina od 1 stycznia 2016 r.. W odniesieniu do prac trójstronnej (UE, Ukraina, Rosja) grupy roboczej zajmującej się wpływem utworzenia DCFTA pomiędzy Unią i Ukrainą na gospodarkę rosyjską, Polska prezentuje stanowisko, zgodnie z którym jakiejkolwiek zmiany w zapisach umów stowarzyszeniowych i ich częściach handlowych stwarzałyby niebezpieczny precedens we wspólnej polityce handlowej UE. Dlatego Polska jest przeciwna tego typu zmianom. Równocześnie w kontaktach z państwami członkowskimi Polska zabiegała o jak najszybsze doprowadzenie do pełnej ratyfikacji ww. umów stowarzyszeniowych przez wszystkie państwa UE (do grudnia 2014 r. pełnej ratyfikacji umów dokonało 9 państw). Ustawy o ratyfikacji umów z Ukrainą i Mołdawią zostały podpisane przez Prezydenta RP w grudniu 2014 r. (projekt ustawy o ratyfikacji umowy z Gruzją trafił 12 grudnia 2014 r. do Sejmu, jego pierwsze czytanie odbędzie się prawdopodobnie w styczniu 2015 r., a docelowe podpisanie przez Prezydenta RP oczekiwane jest w I kwartale 2015 r.).

Polska promowała także proces liberalizacji wizowej w relacjach UE z państwami PW. Po zniesieniu obowiązku wizowego dla obywateli Mołdawii w kwietniu 2014 r. Polska zabiegała o jak najszybsze zakończenie Planu Działań na rzecz Liberalizacji Wizowej (*Visa Liberalisation Action Plan – VLAP*) w odniesieniu do Gruzji i Ukrainy. Decyzją Rady do Spraw Zagranicznych UE z listopada 2014 r. Gruzja przeszła do drugiego, ostatniego etapu VLAP (Ukraina znajduje się na drugim etapie VLAP od czerwca 2014 r.). We wrześniu 2014 r. weszły w życie Umowy o Ułatwieniach Wizowych i Readmisji z Azerbejdżanem. W relacjach z Białorusią od czerwca 2014 r. trwały negocjacje Umów o Ułatwieniach Wizowych i Readmisji. Agenda europejska był również przedmiotem grudniowych rozmów w Mińsku dyrektorów politycznych MSZ krajów Grupy Wyszehradzkiej.

Ukraina

Wobec przedłużającego się konfliktu rosyjsko-ukraińskiego, Polska zabiegała na forach unijnych (głównie Rady do Spraw Zagranicznych i Rady Europejskiej) o utrzymanie jednolitej i stanowczej polityki UE wobec konfliktu, rosyjskiej agresji na Ukrainę oraz wsparcia dla Kijowa – zarówno politycznego, jak i gospodarczego. Ponadto, wobec ograniczonej skuteczności dotychczasowych zabiegów dyplomatycznych na rzecz pokojowego rozwiązania konfliktu rosyjsko-ukraińskiego, Polska opowiadała się za aktywnym zaangażowaniem UE jako uczestnika tych rozmów. W związku z pewną stabilizacją sytuacji w Donbasie jesienią 2014 r. (tj. stabilizacją frontu, osłabieniem intensywności walk – z reguły pozycyjnych, zmniejszeniem liczby ofiar) oraz pojawiającymi się na tym tle głosami w poszczególnych państwach członkowskich UE, podważającymi sens i efektywność sankcji wobec Rosji, Polska skutecznie lobbowała za utrzymaniem polityki sankcji i uzależnieniem ewentualnej dyskusji ws. osłabienia środków restrykcyjnych wobec Rosji od realnych kroków Moskwy na rzecz deeskalacji i pokojowego rozwiązania kryzysu. Polska prezentowała również stanowisko, uznające tzw. porozumienia mińskie (Protokół z 5 września oraz memorandum z 19 września 2014 r.) za podstawę rozmów na rzecz deeskalacji konfliktu na wschodzie Ukrainy UE i jedyną platformę służącą pokojowemu rozwiązaniu. Postulat taki stał się jednym z filarów stanowiska UE. Polska skutecznie forsowała też postulat uzależnienia rozmiaru wsparcia UE dla Kijowa od zakresu i realnej implementacji przez Ukrainę reform, co ma stanowić ważny czynnik mobilizacji Ukrainy do ich podjęcia i realizacji. Takie podejście – „im więcej reform, tym więcej pomocy” – stało się jednym z wyznaczników polityki UE wobec Kijowa. Obecnie, po zakończeniu procesu zmiany władzy na Ukrainie (wybory prezydenckie w maju i parlamentarne w październiku, następnie utworzenie proeuropejskiej koalicji oraz rządu), Kijów musi rozpocząć wdrażanie trudnych, lecz niezbędnych zmian.

Mając na względzie, że wejście w życie handlowej części układu o stowarzyszeniu z Ukrainą zostało odłożone do 1 stycznia 2016 r., Polska poparła wniosek Komisji Europejskiej z 22 września 2014 r., dotyczący obniżenia lub zniesienia ceł na towary pochodzące z Ukrainy, przedłużający czas trwania jednostronnych preferencji handlowych udzielonych Ukrainie przez UE do 31 grudnia 2015 r. (stanowi to *de facto* jednostronne zastosowanie przez Unię DCFTA z Ukrainą w zakresie dostępu do rynku UE w obszarze taryf celnych). Jednocześnie Polska podkreśla, że odłożenie (do końca 2015 r.), wdrażania pogłębionej i całościowej strefy wolnego handlu nie może podważać perspektyw transformacji gospodarczej i demokratycznej Ukrainy.

Pozostałe kraje Partnerstwa Wschodniego

Polska pozostawała adwokatem Mołdawii na forum UE. Działania Polski koncentrowały się na politycznym wsparciu proeuropejskiego modelu integracji tego kraju, w związku z niepewnością co do utrzymania władzy przez proeuropejską koalicję w Kiszyniowie po wyborach parlamentarnych 30 listopada 2014 r.

Poza zaangażowaniem na rzecz podpisania i ratyfikacji DCFTA z Mołdawią, Polska poparła wniosek Komisji Europejskiej z 1 września 2014 r. o wprowadzenie autonomicznych preferencji handlowych dla Mołdawii, mający na celu ustanowienie kontyngentów bezcłowych na przywóz świeżych jabłek, winogron i śliwek z Mołdawii do UE. Rozporządzenie ustanawiające ww. preferencje jest elementem wsparcia gospodarczego dla Kiszyniowa w związku z trudnościami wynikającymi z restrykcji wprowadzanych przez Rosję wobec eksportu z Mołdawii. Polska angażowała się również w działania pomocowe, podejmując m.in. dalsze wysiłki na rzecz uruchomienia polskiego kredytu rządowego dla Mołdawii, przeznaczonego na rozwój rolnictwa.

Polska, jako jeden z głównych promotorów euroatlantyckiej integracji Gruzji, zaproponowała uruchomienie Konferencji Tbiliskiej, opartej na polskich doświadczeniach z Konferencji Utrechckiej i Konferencji Skopijskiej (rozpoczętych w Holandii w 1999 r. cyklicznych konferencji jako mechanizmu wspierającego akcesję Polski do UE; model ten został w 2010 r. powielony przez stronę polską w stosunku do Republiki Macedonii). Proces ten może zostać wykorzystany do przyspieszenia wdrażania zapisów umowy stowarzyszeniowej AA/DCFTA i stanowić model do przyszłego zastosowania wobec państw, które aspirują do członkostwa w UE.

Ponadto Polska podejmowała działania na rzecz zwiększenia zaangażowania Białorusi we współpracę w ramach Partnerstwa Wschodniego. Wspólnie z partnerami niemieckimi i szwedzkimi Polska zgłosiła na forum UE postulat przyspieszenia negocjacji Umów o Ułatwieniach Wizowych i Readmisji ze stroną białoruską (rozmowy trwają od czerwca 2014 r.). Zrealizowano także szereg spotkań dwustronnych z Białorusią (w tym na szczęblu Ministrów SZ w sierpniu 2014 r.), których elementem było omówienie możliwości większego zaangażowania strony białoruskiej we współpracę w ramach PW.

Południowe sąsiedztwo

Irak i Syria

Przedłużająca się wojna domowa w Syrii, eskalacja konfliktu wewnętrznego w Libii oraz zagrożenia związane z działalnością tzw. państwa islamskiego, aktywnego w Iraku i Syrii, spowodowały koncentrację na działaniach zapobiegających dalszej destabilizacji regionu południowego sąsiedztwa.

Polska wzięła aktywny udział w dyskusji ws. europejskiej strategii zwalczania terroryzmu i zjawiska zagranicznych bojowników (*Counterterrorism/Foreign Fighters Strategy*, przyjęta w październiku 2014 r.) oraz regionalnej strategii nt. Iraku i Syrii (w opracowaniu). Na forum UE akcentowała konieczność kompleksowego podejścia wspierającego odbudowę irackich (a w przyszłości także syryjskich) struktur państwowych, w tym wymiaru sprawiedliwości, administracji lokalnej oraz służb bezpieczeństwa. Poparła plan Specjalnego Wysłannika Sekretarza Generalnego ONZ ds. Syrii Staffana de Mistury, zakładający utworzenie w Aleppo i innych regionach Syrii stref zamrożenia konfliktu. W ramach pomocy humanitarnej przeznaczonej dla uchodźców dotkniętych konfliktem, Polska zrealizowała szereg projektów w Iraku, Jordanii, Libanie i Turcji. Włochy włączyły się w walkę

z tzw. Państwem Islamskim (dostawy broni i szkolenia kurdyjskich sił bezpieczeństwa, loty zwiadowcze z terytorium Kuwejtu) oraz udzieliły pomocy humanitarnej dla Kurdystanu i Syrii.

Libia

Escalacja konfliktu wewnętrznego i kryzys władzy państwowej w Libii ograniczył możliwości politycznego zaangażowania UE. Zawieszeniu uległa działalność ambasad krajów UE (w tym ambasady RP w Trypolisie) – poza ambasadą Włoch. Libia pozostała priorytetowym kierunkiem zaangażowania włoskiej dyplomacji, która podejmowała wysiłki w celu przeciwdziałania rozpadowi tego kraju i zapewnienia zaangażowania wspólnoty międzynarodowej w jego stabilizację. Polska popiera na forum UE działania mediacyjne prowadzone przez Specjalnego Przedstawiciela SG ONZ ds. Libii Bernardino Leona.

Priorytetem prezydencji włoskiej pozostawały kwestie związane z kontrolą strumieni migracji. Po zakończeniu operacji *Mare Nostrum*, 1 listopada 2014 r. rozpoczęła się operacja *Triton*, mająca na celu zabezpieczenie tzw. szlaku środkowo-śródziemnomorskiego. Podczas konferencji ministerialnych Procesu z Rabatu i Procesu z Chartumu (26-28 listopada 2014 r.). Polska podkreślała konieczność wzmocnienia potencjału gospodarczego krajów południa (rozwój edukacji, wsparcie dla małych i średnich przedsiębiorstw), w celu ograniczenia presji migracyjnej.

W okresie sprawowania przewodnictwa w Radzie UE przez Włochy kontynuowany był strategiczny dialog ze światem arabskim. Polska uczestniczyła w spotkaniu Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa UE z krajami członkowskimi Ligi Państw Arabskich (LPA), w Kairze (1 grudnia 2014 r.), wskazując między innymi na rolę UE w procesie demokratycznych przemian w świecie arabskim i oferując wsparcie w zakresie wymiany doświadczeń dot. transformacji systemowej.

Tunezja

Polska kontynuowała działania na rzecz wsparcia transformacji w Tunezji – głównie w ramach projektu Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju, mającego na celu wzmocnienie potencjału administracji tunezyjskiej w realizacji reformy regionalnej oraz wypracowanie propozycji założeń do strategii rozwoju regionalnego Tunezji.

Polska była także aktywnym uczestnikiem prac na forum Unii dla Śródziemnomorza oraz w ramach Fundacji im. A. Lindh, których istotnym animatorem w II półroczu 2014 r. była prezydencja włoska.

Kwestia izraelsko-palestyńska

Podczas prezydencji włoskiej aktywizacji uległa dyplomacja unijna w kwestii izraelsko-palestyńskiej. Temat ten stał się jednym z głównych obszarów zainteresowania nowej WP F. Mogherini, co zostało odbierane z rezerwą w Izraelu, który wskazuje na brak warunków do ustępstw na rzecz Palestyńczyków (zwłaszcza przed marcowymi wyborami) oraz możliwości odegrania znaczącej roli w procesie pokojowym przez UE. Izrael stara się zniechęcić UE do zgłaszania inicjatyw dot. uznania państwa palestyńskiego¹². Polska zachęcała strony konfliktu do wypracowania trwałego i pokojowego modelu współistnienia, m.in. podczas wizyty Prezydenta Izraela Reuvena Riwlina w Warszawie (październik 2014 r.) i wizyty członków kierownictwa MSZ w Izraelu i Palestynie (grudzień 2014 r.).

W ramach rozważanych działań po zawieszeniu broni między Izraelem i Hamasem (26 sierpnia 2014 r.), UE wyraziła gotowość do rozszerzenia mandatu unijnych misji zarządzania kryzysowego w Palestynie (EUBAM Rafah, EUPOL COPPS¹³), w tym poprzez program szkoleniowy dla palestyńskich

¹² W II półroczu 2014 r. rząd Szwecji uznał państwowość Palestyny. Rezolucje w tej sprawie przyjęły także parlamenty W. Brytanii, Francji, Irlandii, Hiszpanii oraz Parlament Europejski, który jednak uzależnił uznanie państwowości palestyńskiej od postępów w rozmowach pokojowych.

¹³ **EUBAM Rafah** (*EU Border Assistance Mission at the Rafah Crossing Point in the Palestinian Territories*) – utworzona w 2005 r., misja obserwacyjna mająca na celu nadzorowanie pracy funkcjonariuszy palestyńskich na przejściu granicznym w Rafah między Egiptem a Strefą Gazy, zawieszona od 2007 r. **EUPOL COPPS** (*EU Police*

służb celnych i policji na terytorium Gazy. Polska podkreślała, że warunkiem dla podjęcia konkretnych działań w tym zakresie powinny być realne perspektywy na przejęcie przez władze w Ramallah kontroli nad Strefą Gazy (SG). Podczas kairskiej konferencji darczyńców na rzecz SG 12 października 2014 r., UE i jej państwa członkowskie zadeklarowały łącznie wsparcie w wysokości 450 mln EUR. Polska przekazała dodatkową kwotę ok. 100 tys. USD na cele pomocy humanitarnej dla ludności SG w odpowiedzi na apel Agencji Narodów Zjednoczonych ds. Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie.

Współpraca handlowa z państwami południowego sąsiedztwa

W obszarze Wspólnej Polityki Handlowej w II połowie 2014 r. na forum Komitetu Polityki Handlowej (TPC) Polska brała aktywny udział w omawianiu relacji handlowych z krajami basenu Morza Śródziemnego. Trwały przygotowania do spotkania ministrów ds. handlu krajów basenu Morza Śródziemnego i UE, które miało odbyć się we wrześniu 2014 r.

Polska aktywnie popierała prace przygotowawcze do spotkania i reprezentowała stanowisko, że będzie ono odpowiednim momentem do wystąpienia sygnału politycznego do otwarcia negocjacji liberalizujących wzajemny handel. Dotychczasowe rozmowy napotkały trudności, a kwestia ich politycznego i społecznego odbioru jest problematyczna w niektórych państwach basenu Morza Śródziemnego. W ocenie Polski kluczowe jest zaawansowanie prac nad pogłębionymi i kompleksowymi strefami wolnego handlu (*Deep and Comprehensive Free Trade Agreements, DCFTAs*) ze wszystkimi krajami Afryki Północnej, z którymi rozpoczęto rozmowy (Marokiem, Tunezją, Egiptem i Jordanią). Obecnie najbardziej zaawansowane są negocjacje z Marokiem. Toczą się wstępne rozmowy o DCFTA z Tunezją i Jordanią. Polska zwracała także uwagę na pozytywną wartość dodaną Regionalnej Konwencji ws. pan-euro-śródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia.

Pomimo zaawansowanych prac nad przygotowaniem konferencji ministerialnej, ostatecznie została ona odwołana na wniosek państw arabskich, a nowy termin został wstępnie wyznaczony na I kwartał 2015 r.

5.1.2. Relacje z pozostałymi państwami trzecimi

Federacja Rosyjska

Okres prezydencji włoskiej charakteryzowały narastające sporne kwestie w relacjach gospodarczo-handlowych UE z Rosją oraz niemalże całkowite zamrożenie współpracy, ze względu na trwającą interwencję wojsk rosyjskich na Ukrainie. Nie została także wypracowana długofalowa strategia współpracy gospodarczo-handlowej UE z Rosją.

W swoim programie prezydencja włoska określiła Rosję jako strategicznego partnera w rozwiązywaniu wyzwań regionalnych i globalnych. Na forum UE, Włochy należą do grona tych państw członkowskich, które podkreślają gospodarcze konsekwencje wprowadzenia unijnych sankcji wobec Rosji i zajmują sceptyczne stanowisko wobec ich wzmocnienia. Intencją prezydencji włoskiej było raczej szukanie pól kompromisu z Rosją a nie zaostrzenie środków restrykcyjnych. Tym niemniej, z uwagi na intensyfikację działań Kremla, ukierunkowanych na destabilizację sytuacji we wschodniej Ukrainie w celu przeciwdziałanie pogłębieniu współpracy Kijowa z Zachodem, Unia Europejska zaostrzyła środki restrykcyjne wobec Rosji i ograniczyła fora współpracy z Kremlem. Do konsolidacji stanowiska UE w znacznym stopniu przyczyniło się zestrzelenie 17 lipca 2014 r. samolotu pasażerskiego boeing 777 malezyjskich linii lotniczych z terenów wschodniej Ukrainy, opanowanych

Mission in the Palestinian Territories /EU Police Co-Ordinating Office For Palestinian Police Support – utworzona w 2006 r., jej celem jest doradzanie palestyńskiej policji i administracji w takich dziedzinach, jak sądownictwo karne, zdolności operacyjne, trening policyjny. Polska nie uczestniczy w ww. misjach.

przez prorosyjskich separatystów (w katastrofie zginęli wszyscy pasażerowie i członkowie załogi – łącznie 298 osób).

Wobec dalszej eskalacji sytuacji i zwiększania wsparcia udzielanego przez Rosję separatystom, państwa członkowskie podjęły, zgodnie z postulatami Polski, decyzję o rozszerzeniu dotychczasowych środków ograniczających o sankcje III fazy, tzw. sankcje sektorowe – zakaz eksportu uzbrojenia, niektórych towarów podwójnego zastosowania, urządzeń i technologii w sektorze energetycznym, a także restrykcje dotyczące sektora finansowego. Sankcje te weszły w życie 1 sierpnia 2014 r., a ich zakres został rozszerzony 12 września 2014 r. Jednocześnie, 29 listopada 2014 r. UE rozszerzyła zakres ograniczeń wizowych i zamrożenia aktywów finansowych (tzw. sankcje II fazy) o kolejne osoby fizyczne i prawne, m.in. w reakcji na organizację wyborów w tzw. Donieckiej i Ługańskiej Republikach Ludowych, sprzecznych z postanowieniami wrześniowych ustaleń Grupy Kontaktowej OBWE-Ukraina-Rosja z Mińska oraz ukraińskim prawem. Ponadto 18 grudnia 2014 r. podjęto również decyzję o poszerzeniu zakresu sankcji wobec podmiotów korzystających z bezprawnego przyłączenia Krymu i Sewastopola do Rosji.

Polska od początku konfliktu opowiadała się za jego pokojowym rozwiązaniem. W II połowie 2014 r. stało się jednak oczywiste, że Rosja nie jest skłonna do realnej współpracy, a wszelkie podejmowane przez stronę rosyjską próby dialogu miały na celu wprowadzenie dodatkowego elementu niejasności i nieprzewidywalnego odbioru jej działań.

Jednocześnie jako jedyne państwo UE, graniczące zarówno z Rosją, jak i Ukrainą, Polska starała się współpracować z Rosją w tych kwestiach, które były możliwe do zrealizowania oraz podtrzymywać dialog z obiema stronami konfliktu. W tym kontekście należy podkreślić funkcjonowanie umowy o małym ruchu granicznym, która działa bez zarzutu od ponad dwóch lat i przynosi wymierne korzyści mieszkańcom Polski północo-wschodniej oraz Obwodu Królewieckiego (w 2014 r. odnotujemy kolejny rekord – ponad 7,5 mln przekroczeń granicy pomiędzy Polską i Obwodem Królewieckim).

W polityce wobec Rosji Polska wielokrotnie podkreślała swoje niekonfrontacyjne stanowisko zmierzające do prowadzenia relacji z Moskwą na zasadach poszanowania prawa międzynarodowego oraz idei stosunków dobrosąsiedzkich. Polska odpierała rosyjskie zarzuty odnośnie do konfrontacyjnego charakteru PW, wskazując jednocześnie na jego demokratyczne i prorozwojowe cele.

W odpowiedzi na sankcje gospodarcze UE, 7 sierpnia 2014 r., Federacja Rosyjska opublikowała listę produktów rolnych i spożywczych, których import z krajów UE (w tym Polski) oraz Norwegii, USA, Kanady oraz Australii do Rosji został zakazany. Embargo wprowadzone zostało 13 sierpnia 2014 r. na okres jednego roku. Ze względu na rozciągnięcie zakazu także na tranzyt tych towarów przez terytorium Federacji Rosyjskiej, duże straty finansowe ponoszą nie tylko producenci objętych embargiem towarów, lecz również przewoźnicy. Polska wystąpiła do KE z postulatem wszczęcia na forum WTO postępowania dot. wprowadzonego przez Rosję zakazu importu żywności z krajów UE w oparciu o art. XXI GATT („bezpieczeństwo narodowe”), w trybie procedury rozstrzygania sporów. Z inicjatywy Polski podczas Rady ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii TTE 8 października 2014 r. wprowadzono punkt nt. sytuacji przewoźników w transporcie drogowym w kontekście rosyjskiego embarga na przywóz niektórych towarów z UE. Polska przedstawiła informację o stratach ponoszonych przez przewoźników z tytułu niewykonanych przewozów produktów rolno-spożywczych objętych embargiem, a także zwróciła się do KE o analizę sytuacji, w tym możliwości pomocy dla tego sektora.

Relacje transatlantyckie (Kanada, USA)

W okresie włoskiej prezydencji doszło do dwóch spotkań wysokiego szczebla: politycznego szczytu UE-Kanada oraz Rady Energetycznej UE-USA. Polska uczestniczyła w przygotowaniach obu wydarzeń. Szczyt UE-Kanada odbył się w dniu 26 września 2014 r. w Ottawie. Główne elementy agendy rozmów stanowiły kwestie współpracy pomiędzy UE i Kanadą w obszarach politycznym i bezpieczeństwa

(umowa o partnerstwie strategicznym UE-Kanada, sytuacja na Ukrainie, Irak/Syria), gospodarczym (m.in. umowa handlowa UE-Kanada), energii i klimatu oraz Arktyki.

Rada Energetyczna UE-USA odbyła się 3 grudnia 2014 r. w Brukseli. Celem spotkania było: powtórzenie wspólnych deklaracji o zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego na Ukrainie i podkreślenie znaczenia reformy ukraińskiego sektora energetycznego oraz potwierdzenie woli współpracy w tematyce energetycznej (dywersyfikacja źródeł dostaw energii do UE, polityka energetyczna, badania i rozwój) i klimatycznej (przygotowania do COP21, współpraca w regionie Karaibów).

Umowa TTIP

Działania na rzecz przyspieszenia negocjacji TTIP były jednym z priorytetów prezydencji włoskiej w zakresie polityki handlowej. W drugim półroczu 2014 r. miały miejsce kolejne (6. i 7.) techniczne rundy negocjacji. Strony wymieniły się ofertami w dostępie do rynku usług. Dotychczasowe rozmowy nie przyniosły jednak przełomu w żadnym z obszarów negocjacyjnych.

Polska była aktywnie zaangażowana w prace nad umową na różnych forach UE (Komitetu Polityki Handlowej, Rady do Spraw Zagranicznych), wyrażając poparcie dla zawarcia szerokiej i ambitnej umowy handlowo-inwestycyjnej UE-USA. Polska podkreślała potrzebę dalszego wzmocnienia relacji transatlantyckich w wymiarze gospodarczo-handlowym, poprzez dążenie do maksymalnego zaawansowania negocjacji o utworzeniu największej na świecie strefy wolnego handlu pomiędzy UE i USA. Taka strefa to pozytywny impuls dla rozwoju gospodarki, wymiany handlowej i wzrostu zatrudnienia po obu stronach Atlantyku. Oznacza to także wzmocnienie pozycji przez UE i USA na globalnej mapie gospodarczo-handlowej. Zawarcie przez UE umowy z USA, w powiązaniu z zakończonymi negocjacjami umowy CETA UE-Kanada, powinno znacząco wzmocnić i pogłębić relacje gospodarczo-handlowe w ujęciu transatlantyckim, z korzyścią dla gospodarki UE, także jako skutek otwarcia dostępu do rynku amerykańskiego i kanadyjskiego.

Ze względu na relatywnie niskie stawki celne występujące w handlu z USA, największe korzyści, w opinii Polski, przyniesie eliminacja barier pozataryfowych i konwergencja w zakresie standardów i norm. W ramach tych negocjacji powinno się także dążyć do wyeliminowania ograniczeń eksportowych w eksporcie gazu z USA. Istotną kwestią będzie znalezienie właściwych rozwiązań dla wrażliwych sektorów, takich jak rolnictwo czy przemysł chemiczny. Polska dostrzega także potrzebę dalszego budowania pozytywnego postrzegania TTIP.

Polska aktywnie uczestniczyła w wypracowaniu finalnych wersji dokumentów koncepcyjnych przygotowanych przez KE do przedstawienia stronie amerykańskiej. Dokumenty te dotyczyły m.in. kwestii dostępu do rynku (w tym dostępu do rynku towarów, usług i zamówień publicznych), kwestii regulacyjnych i barier pozataryfowych, również w ujęciu sektorowym, nowych obszarów współpracy, tzw. zasad w handlu obejmujących m.in. ochronę praw własności intelektualnej, ułatwienia w handlu, antydumping, politykę konkurencji i in. Polska przekazała również swoje uwagi do przedstawionej przez stronę amerykańską wstępnej oferty taryfowej dla UE. Wskazała na postulat rewizji tej oferty z uwagi na niższy, od zakładanego, poziom ambicji po stronie USA. Polska systematycznie podkreślała konieczność stworzenia oddzielnego rozdziału dotyczącego kwestii energetycznych, w kształcie zbliżonym z *acquis* UE. Kontynuowano proces identyfikacji polskich interesów w negocjacjach TTIP w odniesieniu do poszczególnych branż i sektorów gospodarki Polski oraz konsultacje z polskim sektorem przemysłowym. Umożliwiło to, już na tym etapie, włączenie w agendę rozmów KE z USA np. sprawy kosztownego dla polskich producentów nieuznawania przez USA oznakowania towarów *Made in the EU*. Polska organizowała również spotkania z przedstawicielami organizacji pozarządowych, m.in. w odniesieniu do obszaru własności intelektualnej i mechanizmu rozstrzygania sporów na linii inwestor-państwo. Na forum unijnym Polska wskazywała na wyraźną potrzebę zapewnienia przejrzystości tych negocjacji dla opinii publicznej i upublicznienia mandatu dla KE do negocjacji, na co Rada UE wyraziła zgodę 9 października 2014 r.

Umowy CETA i SPA z Kanadą

26 września 2014 r., podczas szczytu UE-Kanada, ogłoszono zakończenie negocjacji umowy CETA. Aktualnie trwa weryfikacja prawna tekstu oraz elementów technicznych. Zakończenie analizy przewidziane jest na koniec I kwartału 2015 r., a tłumaczenie na języki państw członkowskich – na drugą połowę 2015 r.

W toku negocjacji CETA Polska, podobnie jak większość państw członkowskich UE, podtrzymywała swoje stanowiska ws. konieczności wprowadzenia do tekstu kwestii mieszanego charakteru umowy oraz jej zgodności z rozporządzeniem ws. odpowiedzialności finansowej.

Ponadto osiągnięto porozumienie ws. treści umowy o partnerstwie strategicznym z Kanadą – SPA (*Strategic Partnership Agreement*), będącej kluczowym elementem w procesie wzmacniania strategicznych relacji unijno-kanadyjskich, opierających się dotychczas na umowie ramowej z 1976 r. ws. współpracy handlowej i gospodarczej oraz siatce porozumień sektorowych zawartych w jej następstwie. SPA jako rodzaj „umowy parasolowej” odwołuje się do wspólnego katalogu wartości łączących Kanadę i państwa członkowskie UE, wzmacniając jednocześnie instytucjonalną strukturę relacji UE-Kanada. Obszary współpracy uwzględnione w ramach porozumienia dotyczą m.in. edukacji, transportu, energii, Arktyki, nauki i technologii, a także polityki zagranicznej, ze szczególnym uwzględnieniem zarządzania kryzysowego oraz kwestii bezpieczeństwa. Przyjęcie umowy SPA można spodziewać się latem 2015 r.

Chiny

W odniesieniu do relacji UE-Chińska Republika Ludowa (ChRL), zdominowanych przez kwestie handlowe, działania prezydencji włoskiej koncentrowały się na wdrażaniu Agendy 2020 (*EU-China 2020 Strategic Agenda for Cooperation*) oraz negocjacji umowy o ochronie inwestycji. Z powodu zmian instytucjonalnych w UE nie odbył się 17. Szczyt UE-ChRL (jego organizacja jest wstępnie planowana na I półrocze 2015 r.).

W relacjach z UE strona chińska domaga się szybkiego rozpoczęcia rozmów dot. porozumienia o wolnym handlu, a w szczególności przeprowadzenia studium wykonalności tej umowy. Priorytetowego charakteru dla Pekinu nabiera koncepcja Nowego Jedwabnego Szlaku, która zakłada rozbudowę morskich, lądowych i powietrznych korytarzy transportowych z Chin do Europy. Dla Unii priorytetem jest zawarcie umowy inwestycyjnej, która zagwarantuje szerszy dostęp do rynku chińskiego oraz większą ochronę inwestycji. UE poparła chińskie starania o włączenie ChRL do negocjacji plurilateralnego Porozumienia ws. handlu usługami (TiSA).

Prezydencja włoska zaktywizowała prace w Radzie UE nad projektem tekstu umowy o ochronie inwestycji, przygotowanym przez Komisję Europejską. Polska, podobnie jak inne państwa członkowskie, postulowała zawarcie w umowie mocnych postanowień ws. dostępu do rynku, co spowodowałoby zniesienie przez Chiny barier w zakładaniu działalności gospodarczej. W zakresie ochrony inwestycji Polska postulowała zapewnienie w umowie równowagi pomiędzy ofensywnymi i defensywnymi interesami w zakresie ochrony inwestycji i inwestora.

Pomimo poprawy wzajemnych relacji gospodarczych, niezmiennie pozostają najważniejsze wyzwania: dostęp do rynków na zasadzie wzajemności, równa konkurencja, kwestia praw własności intelektualnej. Europejskie przedsiębiorstwa odnotowują pogorszenie klimatu inwestycyjnego w Chinach, m.in. poprzez bardziej rygorystyczne kontrole celno-podatkowe.

Negocjacje TPP (*Trans-Pacific Partnership*¹⁴) oraz prowadzone przez UE negocjacje TTIP i umów o wolnym handlu z poszczególnymi państwami azjatyckimi stanowią silny bodziec dla Pekinu do większego zaangażowania w relacje z UE. Obecnie Komisja Europejska nie przewiduje rozpoczęcia

¹⁴ TPP jest regionalnym traktatem dotyczącym kwestii regulacyjnych oraz inwestycyjnych. W 2014 r. w negocjacjach traktatu uczestniczyło 12 państw: Australia, Brunei, Kanada, Chile, Japonia, Malezja, Meksyk, Nowa Zelandia, Peru, Singapur, USA i Wietnam.

kompleksowych rozmów z Chinami w sprawie porozumienia o wolnym handlu. Możliwe i pożądane są natomiast negocjacje kolejnych porozumień sektorowych, analogicznych do umowy inwestycyjnej.

W wymiarze politycznym podczas prezydencji włoskiej odbyły się trzy istotne wydarzenia:

- Szczyt *Asia-Europe Meeting* (ASEM) w Mediolanie, który pozwolił na nieformalną debatę o zrównoważonym rozwoju i najważniejszych zagadnieniach bezpieczeństwa. Szczegółowo dyskutowano o komunikacji, zarządzaniu budżetowym, swobodzie przepływu osób, handlu, kapitału i informacji oraz o wyzwaniach w cyberprzestrzeni.
- Pierwsza runda Dialogu o Bezpieczeństwie i Obronności, mającego na celu wymianę poglądów na temat najważniejszych zagadnień bezpieczeństwa, ocenę wspólnego zaangażowania w punktach zapalnych (np. operacja antypiracka w Zatoce Adeńskiej) oraz wzmocnienie kontaktów pomiędzy oficerami i wojskowymi ekspertami bezpieczeństwa średniego szczebla.
- Trzecia runda Dialogu o Prawach Człowieka w Brukseli, która ogniskowała się wokół kwestii ochrony mniejszości religijnych i etnicznych, praw socjalnych, praw kobiet oraz perspektyw rozwoju dla Hongkongu. UE przedstawiła listę indywidualnych przypadków pozbawienia wolności, które budzą szczególne wątpliwości prawno-etyczne.

Japonia

W okresie prezydencji włoskiej kontynuowano, popierane przez Polskę, negocjacje umowy o wolnym handlu (FTA) UE-Japonia, zainaugurowane 25 marca 2013 r.

W toku negocjacji Polska podkreślała konieczność rozwiązania problemu istniejących w Japonii barier pozataryfowych (NTBs), redukcji stawek celnych w handlu UE-Japonia oraz zwiększenia poziomu otwarcia japońskiego rynku zamówień publicznych. Aktualnie trwają prace nad stworzeniem drugiej listy barier na japońskim rynku; Polska popiera tę inicjatywę. Polska podkreślała również istotne znaczenie rynku kolejowego w Japonii oraz konieczności zabezpieczenia interesów unijnego sektora motoryzacyjnego.

Na początku października 2014 r. Polska wycofała sprzeciw w ramach UE wobec wykreślenia japońskich firm kolejowych z listy podlegającej zasadom dot. podmiotów zamówień publicznych, pozbawiając w ten sposób grupę krajów blokujących UE niezbędnego quorum. Kwestia ta stanowiła w ostatnim czasie istotną przeszkodę dla postępu negocjacji FTA. Zmiana polskiego stanowiska wynika z przekonania, że nie powinno się blokować drogi do osiągnięcia szerokiego i ambitnego porozumienia UE z Japonią, które będzie sprzyjać gospodarczym interesom Unii i Polski (szczególnie w kwestiach o istotnym znaczeniu dla Polski, takich jak dostęp do rynku rolnego). Polska konsekwentnie prezentowała stanowisko, że umowa z Japonią powinna zapewnić poprawę dostępu do rynku japońskiego przede wszystkim dla unijnego eksportu produktów rolno-spożywczych. Wobec negocjatorów UE Polska przedstawiła oczekiwania: zasadniczej poprawy taryfowej oferty Japonii w zakresie towarów rolnych, deklaracji gotowości Japonii odnośnie do liberalizacji dostępu do rynku dla eksportu z UE tzw. *diet products* oraz zasadniczego postępu w zakresie uznania unijnych przepisów dot. regionalizacji, a w konsekwencji przywrócenia możliwości importu z Polski mięsa wieprzowego (zakaz importu z Polski żywca i mięsa wieprzowego nastąpił w związku z wystąpieniem przypadków afrykańskiego pomoru świń).

Problemem w negocjacjach wciąż pozostaje tzw. łącznik prawny pomiędzy FTA a negocjowanym równolegle Porozumieniem o Partnerstwie Strategicznym (SPA). Polska przekazała swoje uwagi przed 6. rundą negocjacyjną SPA, która pierwotnie miała odbyć się w listopadzie 2014 r. Negocjowane miały być artykuły, w których istnieją szanse na postęp (m.in. pomoc humanitarna, współpraca badawcza, rybołówstwo, opieka zdrowotna, współpraca kulturalna, współpraca w ramach ONZ). Wiele kwestii spornych w SPA jest powiązanych z tematyką gospodarczo-handlową i wyjaśni się w trakcie negocjacji FTA.

Azja Południowo-Wschodnia

W okresie prezydencji włoskiej konstruktywną rolę w rozmowach z UE pełniło ASEAN (Stowarzyszenie Narodów Azji Południowo-Wschodniej, do którego należą Filipiny, Indonezja, Malesja, Singapur, Tajlandia, Brunei, Wietnam, Laos, Mjanma i Kambodża), starając się zapobiegać narastającym konfliktom, zwłaszcza na obszarze Morza Południowochińskiego. Współpraca UE-ASEAN wzmacniała bezpieczeństwo, stabilizację oraz swobodny przepływ dóbr. Ma ona szczególne znaczenie w perspektywie stworzenia jednego rynku regionalnego po 2015 r. (*AEC – ASEAN Economic Community*).

Poziom zaangażowania UE we współpracę w regionie Azji Południowo-Wschodniej w okresie prezydencji włoskiej był wysoki. W obszarach perspektywicznej współpracy widoczna była znaczna dynamika działań i zaangażowanie środków (np. wsparcie przemian w Mjanmie, rozwój współpracy UE-ASEAN w zakresie połączeń transportowych i komunikacyjnych (*connectivity*), udział w projektach *ASEAN Regional Forum*). W tym okresie miały miejsce częste wizyty komisarzy UE w regionie, a w Europie odbył się szereg spotkań na poziomie ministrów i premierów (m.in. spotkanie ministrów spraw zagranicznych UE-ASEAN w Brukseli, spotkanie ministrów finansów ASEM, szczyt ASEM w Mediolanie z udziałem m. in. premiera ChRL Li Keqiang i prezydenta Rosji Władimira Putina).

W drugiej połowie 2014 r. stopniowo rozszerzano bazę traktatową z państwami regionu. Negocjowana była umowa handlowa z Wietnamem. Zakończono rozmowy związane z umową o ochronie inwestycji z Singapurem oraz rozpoczęto negocjacje analogicznej umowy z Mjanmą. Negocjacje umowy o wolnym handlu z Tajlandią zawieszono po zamachu stanu w maju 2014 r. Aspekt współpracy politycznej i sektorowej ustalany był w ramach zawieranych umów o Partnerstwie i Współpracy (*Partnership and Cooperation Agreement, PCA*). Obecnie prowadzone są negocjacje porozumień z Brunei i Malesją.

Polska kontynuowała swoją aktywność w krajach ASEAN, co pozwoliło jej na uczestniczenie we współpracy UE z państwami Azji Południowo-Wschodniej. Polska prezentowała wobec państw regionu (Mjanma, Laos, Kambodża) własne doświadczenia, wynikające z procesów transformacyjnych oraz z naszej obecnej roli w UE. Polska ratyfikowała Umowę ramową o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między UE a Wietnamem 22 września 2014 r. Umowa wejdzie w życie po ratyfikacji przez wszystkie państwa członkowskie oraz UE. We wrześniu 2014 r., jako siedemnaste państwo UE, Polska ratyfikowała również PCA z Filipinami.

Afganistan

Po przyjęciu Wspólnego Komunikatu do Parlamentu Europejskiego i Rady „Elementy Strategii UE w Afganistanie na lata 2014-2016”, prezydencja włoska, przy wsparciu Polski, kontynuowała wysiłki w celu wspierania przemian demokratycznych w Afganistanie. UE brała aktywny udział w zażegnaniu kryzysu politycznego, spowodowanego oskarżeniami o sfałszowanie wyborów przez jednego z kandydatów na prezydenta. Ostateczny raport dotyczący monitoringu wyborów został przedstawiony 16 grudnia 2014 r. w Kabulu przez przewodniczącego Zespołu Obserwatorów UE Thijsa Bermanna, posła do Parlamentu Europejskiego. Przy dużym zaangażowaniu wszystkich krajów UE, w tym Polski, w dniach 3-4 grudnia 2014 r. w Londynie odbyła się konferencja, będąca wyrazem wsparcia wspólnoty międzynarodowej dla nowego afgańskiego rządu jedności narodowej.

Kraje Ameryki Łacińskiej i Karaibów

W trakcie prezydencji włoskiej Polska aktywnie uczestniczyła w kształtowaniu polityki UE wobec państw regionu, zarówno w wymiarze gospodarczym (umowy handlowe), jak i politycznym (partnerstwo biregionalne, dialog polityczny ze szczególnym uwzględnieniem promocji zasad dobrego rządzenia i praw człowieka).

Komisja Europejska kontynuowała wstępne uzgodnienia z Meksykiem w sprawie popieranej przez Polskę aktualizacji części handlowej Umowy Stowarzyszeniowej z 1997 r. Polska podkreślała, że ewentualne rozmowy powinny przede wszystkim opierać się na zasadzie wzajemności

i uwzględniać wrażliwe sektory gospodarek państw członkowskich UE. Po rozmowach przygotowawczych z pierwszego półrocza rozpoczęto prace nad analizą zakresu aktualizacji i jej wpływu na obie strony umowy. Rozpoczęcie oficjalnych rozmów możliwe jest podczas szczytu UE-Meksyk w lipcu 2015 r.

W lipcu 2014 r. zakończyły się negocjacje nt. przystąpienia Ekwadoru do Wielostronnej Umowy o Handlu UE z Peru i Kolumbią. Tekst porozumienia jest aktualnie poddawany kolejnym krokom proceduralnym, będzie ono podpisane prawdopodobnie w połowie 2015 r. Do czasu wejścia w życie nowych uzgodnień strony porozumiały się co utrzymania w mocy dotychczas obowiązujących preferencji handlowych dla Ekwadoru (tzw. *General System of Preferences +*, GSP+).

Podczas prezydencji włoskiej nie odnotowano postępów w zakresie negocjacji umowy stowarzyszeniowej UE-Mercosur – pomimo deklaracji krajów Mercosur o przekazaniu swojej oferty dostępu do rynków towarów, usług i zamówień publicznych stronie unijnej, Komisja Europejska nie otrzymała żadnych dokumentów, co uniemożliwia dalsze procedowanie i zakończenie prac nad wspólną ofertą UE.

W sierpniu 2014 r. odbyła się druga runda negocjacji porozumienia o dialogu politycznym i współpracy UE-Kuba. Jak dotąd strony ustaliły mapę drogową, harmonogram negocjacji i ogólny zakres tematyczny umowy oraz wstępnie omówiły projekt porozumienia w kwestiach współpracy sektorowej i handlowej. Strona kubańska odwołała zaplanowaną na grudzień 2014 r. trzecią rundę negocjacji, podczas której miały zostać omówione kwestie dialogu politycznego, rządów prawa i praw człowieka. Przyjęty w lutym 2014 r. przez Radę do Spraw Zagranicznych mandat negocjacyjny odzwierciedla polskie postulaty, uzależniające tempo negocjacji od stanu poszanowania przez rząd kubański praw człowieka i podstawowych swobód obywatelskich. Polska uważnie monitorowała dotychczasowy przebieg negocjacji pod kątem zgodności z udzielonym mandatem negocjacyjnym.

Podczas prezydencji włoskiej trwały prace przygotowania do kolejnego szczytu UE-Ameryka Łacińska i Karaiby, zaplanowanego na czerwiec 2015 r. Priorytetem UE jest pogłębianie dialogu politycznego, wzmacnianie współpracy handlowej i inwestycyjnej oraz działania na rzecz zwalczania ubóstwa, poprawy sytuacji w zakresie bezpieczeństwa oraz walki ze zmianami klimatycznymi. Polska aktywnie uczestniczyła w dyskusjach dot. zakresu tematycznego szczytu i dokumentów, które zostaną przyjęte, podkreślając konieczność ukierunkowania dyskusji na kwestie istotne dla UE i przyspieszenia tempa prac nad zadaniami zleconymi podczas poprzedniego szczytu biregionalnego (m.in. aktualizacja Planu Działania UE-Wspólnota Państw Ameryki Łacińskiej i Karaibów /CELAC/ oraz zakończenie negocjacji nad nadaniem Fundacji EU-LAC statusu organizacji międzynarodowej).

Ponadto Komisja Europejska wraz z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych i państwami członkowskimi dyskutowała na temat podziału środków finansowych dla Ameryki Łacińskiej i Karaibów na pomoc rozwojową na lata 2014-2020. Ameryka Łacińska i Karaiby objęte zostały trzema głównymi programami: regionalnym (925 mln EUR), dwustronną pomocą z Instrumentu Współpracy Rozwojowej (DCI) (1,36 mld EUR) oraz pomocą dla Karaibów z Europejskiego Funduszu Rozwojowego (EDF) (655 mln EUR, w tym 420 mln dla Haiti). Polska włączyła się do dyskusji na temat rozdziału i przeznaczenia środków, zgłaszając uwagi do wieloletnich i rocznych programów pomocy rozwojowej, mając na uwadze uwarunkowania polityczne, priorytety Polski i UE w regionie oraz zasadę jak najlepszego wykorzystania środków finansowych.

Afryka

Polska aktywnie uczestniczyła w wypracowywaniu europejskiego stanowiska w stosunku do państw Afryki Subsaharyjskiej, w podziale środków przeznaczonych na pomoc rozwojową dla tych państw w latach 2015-2020, a także w pracach dot. europejskiej odpowiedzi na epidemię eboli w Afryce Zachodniej. Polska przekazała środki finansowe na wsparcie organizacji międzynarodowych, Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) i Biura Narodów Zjednoczonych ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej (UN OCHA), w walce z epidemią eboli. Jednocześnie kryzys ten ujawnił brak rodzimych możliwości technicznych ewakuacji medycznej polskich obywateli z odległych miejsc.

Pod koniec listopada 2014 r. Polska wzięła udział w spotkaniu ministerialnym na temat migracji, zorganizowanym przez prezydencję włoską w Rzymie, podczas którego szczególnie dużo uwagi poświęcono migracji z Afryki. W tym samym czasie w Łodzi odbywał się II Kongres *Poland-Africa* z udziałem delegacji oficjalnych i przedsiębiorców z Afryki. Specjalnym partnerem gospodarzy tej edycji kongresu była Angola.

Polski Kontyngent Wojskowy w 50-osobowym składzie stanowił część misji wojskowej UE w Republice Środkowoafrykańskiej (RŚ). Polska poparła wniosek Francji o przedłużenie misji EUFOR do połowy marca 2015 r. oraz o powołanie misji szkoleniowo-doradczej w RŚ od marca 2015 r. Dzięki współpracy m.in. z Francją doszło do uwolnienia polskiego misjonarza uprowadzonego w RŚ w październiku 2014 r.

Podczas prezydencji włoskiej przygotowano kolejną wizytę premiera RP w Afryce Subsaharyjskiej (w Etiopii i Tanzanii), która jednak została odwołana (przesunięta na 2015 r.) z powodu wyboru D. Tuska na przewodniczącego Rady Europejskiej.

Poszczególne regiony Afryki negocjują z Unią Europejską porozumienia EPA (*Economic Partnership Agreement*), mające regulować wzajemne relacje handlowe i gwarantować wzajemny, choć niekoniecznie symetryczny, dostęp do rynku. W okresie włoskiego przewodnictwa w Radzie UE, Komisji Europejskiej udało się zakończyć negocjacje z trzema regionami: Afryką Zachodnią, Krajami Wspólnoty Rozwoju Afryki Południowej oraz Wspólnotą Wschodnioafrykańską. Wśród tych krajów znajdują się także najważniejsi dla Polski partnerzy handlowi na kontynencie afrykańskim: Nigeria, Mauretania, RPA, Wybrzeże Kości Słoniowej, Ghana. Po zakończeniu procedur związanych zawarciem tych porozumień i ich wejściem w życie, towary pochodzące z UE, w tym z Polski, uzyskają pewien poziom preferencyjnego dostępu do rynków tych krajów. Polska, z punktu widzenia relacji handlowych, popiera proces zawierania porozumień EPA z krajami Afryki, Pacyfiku i Karaibów, przy równoczesnym uwzględnieniu wrażliwych elementów państw członkowskich UE (kwestie cukru, etanolu, wybranych towarów rolnych). Opowiadamy się za tworzeniem ram prawnych, które gwarantowałyby stosowanie także przez kraje rozwijające się międzynarodowych standardów handlu.

5.1.3. Instrumenty polityki handlowej

Poza działaniami omówionymi w poprzedniej części, Polska koncentrowała się na bieżących pracach w obszarze negocjacji multilateralnych i plurilateralnych Światowej Organizacji Handlu (WTO) oraz działaniach zmierzających do wsparcia za pomocą unijnych środków handlowych konkurencyjności polskiej gospodarki.

Wielostronne negocjacje handlowe w ramach WTO

Podczas trwania prezydencji włoskiej trwały prace zmierzające do przełamania impasu negocjacyjnego we wdrożeniu ustaleń IX Konferencji Ministerialnej WTO (Bali, grudzień 2013 r.), z których najważniejsze dotyczyły wynegocjowanego Porozumienia o Ułatwieniach w Handlu. Pełna implementacja tej umowy ma przynieść gospodarce światowej korzyści przekraczające 1 bln USD, z czego większość przypadnie krajom rozwijającym się. Ostatecznie, m.in. w wyniku zabiegów Polski, udało się przełamać blokowanie postępów w realizacji porozumienia przez Indie: osiągnięto porozumienie, które musi zostać ratyfikowane przez poszczególnych członków WTO. W UE zatwierdzenie powinno nastąpić w drugiej połowie 2015r.

Jednocześnie podjęto prace nad zasadami zakończenia całości wielostronnych negocjacji handlowych WTO w ramach Rundy Rozwojowej z Doha (DDA). Stworzenie tzw. planu prac post-Bali ma nastąpić do lipca 2015 r. Daje to nadzieje na zakończenie trwającej od 2001 r. rundy negocjacyjnej. Według Polski, program prac post-Bali powinien być realistyczny i brać pod uwagę obecny stan gospodarki światowej i handlu światowego. W szczególności tzw. wschodzące gospodarki powinny ponosić odpowiedzialność proporcjonalną do ich roli w światowym handlu. W opinii Polski przysze

negocjacje na forum WTO powinny być zrównoważone pod względem zakresu, jak i poziomu ambicji we wszystkich głównych obszarach negocjacyjnych, tj. NAMA, rolnictwie i usługach. Polska zwracała także uwagę na potrzebę wzięcia pod uwagę kwestii rozwojowych. Istnieje jednak potrzeba dokonania zróżnicowania grupy krajów zaliczanych do rozwijających się.

Porozumienie o handlu elektroniką (WTO)

W II połowie 2014 r. wznowiono (przerwane w 2013 r.) negocjacje nad rewizją porozumienia o handlu elektroniką (*Information Technology Agreement, ITA*). Przełomowy okazał się listopadowy szczyt APEC, gdzie osiągnięto kompromis wobec tekstu umowy. Prace mają skutkować objęciem 0% stawką celną nowych produktów z zakresu elektroniki oraz kształtować podejście do eliminacji barier pozataryfowych pomiędzy sygnatariuszami ITA. Rewizja porozumienia ITA ma duże znaczenie dla Polski z uwagi na produkcję elektroniki użytkowej, w tym telewizorów. Polsce udało się wpłynąć na stanowisko negocjacyjne KE w zakresie ochrony produkcji telewizorów płaskich.

Obecnie trwa ustalanie listy towarowej, będącej efektem porozumienia. Prawdopodobnie przynajmniej część ze szczególnie wrażliwych dla Polski towarów, m.in. telewizory płaskoekranowe, pozostałe projektory oraz pozostałe monitory, nie zostanie objętych liberalizacją wynikającą z ITA. Negocjacje listy będą kontynuowane w 2015 r.

Porozumienie o liberalizacji towarów środowiskowych (WTO)

W okresie prezydencji włoskiej trwały prace związane z uzgodnieniem tzw. plurilateralnego porozumienia o liberalizacji handlu towarami o charakterze środowiskowym (*green goods initiative*). Obecnie w rozmowy w tym zakresie zaangażowane są USA, kraje UE, Chiny, Australia, Nowa Zelandia, Kanada i Japonia. Inicjatywa ma opierać się na liście towarów środowiskowych, wypracowanych przez kraje APEC jeszcze w 2012 r., z dodatkowym ujęciem towarów i ewentualnie ściśle związanych z nimi usług i ograniczeń pozataryfowych, mających korzystny wpływ na ochronę środowiska. Według Polski inicjatywa nie powinna obejmować towarów rolnych, w szczególności bioetanolu. Polska widzi konieczność liberalizacji m.in. handlu elementami styropianowymi do termoizolacji, szeregu pomp i mierników próbek wody, wysoko energooszczędnego sprzętu gospodarstwa domowego.

Porozumienie ws. handlu usługami

W II połowie 2014 r. kontynuowano prace nad nowym porozumieniem plurilateralnym w usługach (*Trade in services agreement, TiSA*), niezależnie od WTO. Prace te rozpoczęły się z inicjatywy USA, przy poparciu UE i Australii, w 2013 roku. TiSA nie zyskała na razie zainteresowania wszystkich członków WTO, dlatego jest negocjowana poza rundą DDA. Podstawą negocjacji jest projekt tekstu podstawowego przygotowany przez UE i Australię oraz propozycje sektorowe, w większości oparte na Układzie Ogólnym w sprawie Handlu Usługami (GATS) z 1995 roku. Obecnie w negocjacjach TiSA bierze udział 23 członków WTO, w tym m. in.: Australia, Kanada, Meksyk, Norwegia, UE, Hong Kong, Szwajcaria, Turcja, Japonia, USA i Korea Południowa. Członkowie TiSA odpowiadają łącznie za około 70% światowego handlu usługami. Na obecnym etapie przedstawione zostały wstępne oferty usługowe przez wszystkich członków TiSA.

Ze względu na relatywnie silny sektor usługowy, Polska popiera te negocjacje. Niezwykle istotne jest zawarcie ambitnej umowy, która jednocześnie będzie kreowała nową jakość oraz standardy ciągle wzrastającej światowej wymiany usługowej. Dla Polski ważne jest także zagwarantowanie możliwości przystępowania do niej nowych krajów (już po zakończeniu negocjacji), a także zapewnienie ewentualnej przyszłej multilateralizacji tego porozumienia. W ten sposób możliwe będzie uzyskanie większej wartości ekonomicznej.

Obniżenie unijnych ceł ze względów gospodarczych

W ramach prac nad regulacjami wchodzącymi w życie 1 stycznia 2015 r., Polska złożyła do KE wnioski o uzyskanie zawiesznień poboru ceł na niektóre towary wykorzystywane w przemyśle elektronicznym, motoryzacyjnym, czy kosmetycznym. Dotyczyły one takich towarów, jak: magnez neodymowy,

pokrywy pompy paliwowej, tyrystor, moduły OLED i olej roślinny. Wszystkie polskie wnioski zostały uwzględnione. Oznacza to istotne obniżenie kosztów produkcji dla niektórych polskich firm produkujących wyroby finalne z udziałem importowanych surowców i komponentów oraz podniesienie konkurencyjności polskich produktów.

Polska prowadziła także skuteczne działania w celu zabezpieczenia interesów polskich producentów, w stosunku do wniosków innych państw członkowskich UE o obniżenie unijnych ceł wobec towarów produkowanych w Polsce. Podczas prac nad regulacjami mającymi obowiązywać od 1 stycznia 2015 r. Polska skutecznie zabezpieczyła interes polskich producentów. Ostatecznie uwzględniono sprzeciw polskich firm z branż chemicznej (szczególnie nawozowej) i elektronicznej (łącznie 17) do wniosków innych państw członkowskich UE.

Ponadto istotne dla Polski było przeciwdziałanie wnioskowi o obniżenie ceł na import nawozów. Polskie działania doprowadziły do rezygnacji z obniżenia unijnych ceł i tym samym ochrony polskich producentów.

Modernizacja unijnego systemu ochrony handlu

W okresie prezydencji włoskiej zintensyfikowane zostały prace nad zaproponowaną przez KE 10 kwietnia 2013 r. propozycją pakietu modernizacji instrumentów ochrony handlu (Trade Defence Instruments, TDI). Deklarowanym celem modernizacji jest usprawnienie i zwiększenie przejrzystości systemu instrumentów ochrony handlu UE, z punktu zarówno widzenia użytkowników (importerów, producentów eksportujących, konsumentów itp.), jak i producentów unijnych.

Polska aktywnie włączyła się w prace nad pakietem modernizacji TDI, z uwagi na bardzo duże znaczenie unijnego systemu ochrony handlu dla zapewnienia możliwości przywracania równych zasad konkurencji na rynku UE pomiędzy towarami importowanymi z krajów trzecich a produkowanymi w UE. Z punktu widzenia polskich interesów gospodarczych najważniejszym elementem pakietu jest możliwość odejścia od stosowania zasady *lesser duty rule* (LDR - zasady mniejszego cła) w postępowaniach, w których występują strukturalne zniekształcenia na rynku surowców. Na każdym etapie dyskusji Polska podkreślała, że niemożliwe jest przyjęcie pakietu bez możliwości odejścia od LDR, bowiem w określonych przypadkach pozwoli ona skutecznie chronić przemysł UE przed nieuczciwą konkurencją ze strony państw, które stosują niedozwolone subsydia i dumping.

Mimo kontynuacji dyskusji na forum zarówno grup roboczych, jak i Komitetu Polityki Handlowej, COREPER oraz Rady ds. Zagranicznych w formacie Handel, nie osiągnięto porozumienia w sprawie LDR. Utrzymanie status quo jest dla Polski korzystne, ze względu na silne dążenie części państw członkowskich do zliberalizowania bazowego rozporządzenia UE dotyczącego TDI. Mogłoby to skutkować ograniczeniem obszaru, w którym istniałaby prawna możliwość przeciwdziałania konkretnym przypadkom nieuczciwego handlu ze strony dostawców pozaunijnych. TDI jest efektywnym i szybko działającym instrumentem polityki handlowej, umożliwiającym, w przeciągu kilkunastu miesięcy, znaczne ograniczenie lub nawet zablokowanie importu danego towaru, skutkujące zwiększeniem ochrony określonej branży unijnego, w tym polskiego przemysłu.

W drugim półroczu 2014 r. wszczęto 17 nowych postępowań ochronnych (antydumpingowych i antysubsydyjnych). Według stanu na grudzień 2014 r., w mocy pozostają ogółem 82 środki antydumpingowe i 13 środków wyrównawczych (antysubsydyjnych); nadal toczy się 50 różnego rodzaju postępowań ochronnych.

Z punktu widzenia interesów polskiego przemysłu, szczególnie istotne są aktualnie obowiązujące cła antydumpingowe lub antysubsydyjne na import następujących towarów: rowerów i części rowerowych z Chin, saletry amonowej z Rosji, zastawy stołowej i kuchennej z porcelany z Chin, kukurydzy z Tajlandii, żelazokrzemu z Rosji i Chin, stali powlekanej organicznie z Chin, łączników rur i przewodów rurowych z Chin i Tajlandii, rur spawanych z Rosji, Białorusi i Chin, rur bez szwu z Chin, płytek ceramicznych z Chin, desek do prasowania z Chin, pstrąga tęczowego z Turcji.

Zakończenie reformy GSP

Podczas prezydencji włoskiej Polska aktywnie brała udział w pracach KE dotyczących stosowania zreformowanego systemu GSP (jednostronny system preferencji celnych UE dla krajów rozwijających się i najsłabiej rozwiniętych). Stanowisko Polski dot. kwestii wyznaczenia momentu zastosowania zreformowanego GSP wsparło głos większości państw członkowskich oraz KE, w których ocenie data złożenia deklaracji celnej jest decydująca dla interpretacji, który reżim celny GSP (poprzednio obowiązujący czy zreformowany) winien znaleźć zastosowanie.

Na forum KE trwały prace nad aktami delegowanymi dot. aktualizacji list beneficjentów rozwiązania ogólnego GSP oraz szczególnego rozwiązania motywacyjnego dotyczącego zrównoważonego rozwoju i dobrych rządów (GSP+). Stanowisko Polski w zakresie aktualizacji list wynikających ze spełnienia lub nie kryteriów ekonomicznych wymaganych w ramach systemu GSP było zgodne ze stanowiskiem KE i ostateczne rozwiązania w tym zakresie są zbieżne z naszymi oczekiwaniami. Stanowisko Polski w tym zakresie (dotyczące bardziej precyzyjnego opisu oceny implementacji wymaganych konwencji międzynarodowych) zostało wzięte pod uwagę, a ostateczne decyzje w tym obszarze należy uznać za satysfakcjonujące.

Dostęp do rynków krajów trzecich

Polska brała udział w przygotowaniu 11 raportu nt. środków potencjalnie ograniczających handel, zidentyfikowanych w związku z kryzysem gospodarczym (*11th Report on potentially trade-restrictive measures*), stanowiącego wkład UE w proces monitoringu środków protekcjonistycznych prowadzony pod auspicjami WTO, OECD i UNCTAD¹⁵. Zawiera on przegląd środków planowanych i wdrożonych przez partnerów handlowych UE (kraje trzecie) w kontekście światowego kryzysu gospodarczego pomiędzy 1 czerwca 2013 r. a 30 czerwca 2014 r. Działania te przekładają się na poprawę warunków eksportu także dla polskich produktów, usług, inwestycji.

Udział w pracach międzynarodowych organizacji surowcowych

W okresie prezydencji włoskiej Polska aktywnie uczestniczyła w wypracowaniu stanowisk UE w aktualnych pracach międzynarodowych organizacji surowcowych, m.in. wobec następujących kwestii:

- rewizji międzynarodowej umowy w sprawie oliwy z oliwek z 2005 r. oraz propozycji UE dotyczące zakresu niezbędnych zmian w jej tekście (m.in. zmiany mechanizmu decyzyjnego w Międzynarodowej Radzie Oliwy z Oliwek – IOC), jak również zapewnienia dalszego funkcjonowania IOC poprzez przedłużenie okresu obowiązywania umowy;
- promocji wspólnego kandydata państw UE (G. Dieterle, Niemcy) na stanowisko Dyrektora Wykonawczego Międzynarodowej Organizacji Drewna Tropikalnego (ITTO) – wybory nie zostały skonkludowane wskutek braku porozumienia między państwami eksportującymi i importującymi;
- zatwierdzania budżetów oraz programów prac poszczególnych organizacji surowcowych, w tym podjęcia dyskusji nt. zasad wyliczania składek członkowskich w Międzynarodowej Organizacji Cukru (ISO) oraz wdrażania zasad budżetu zadaniowego w Międzynarodowej Organizacji Kakao (ICCO).

¹⁵ UNCTAD – Konferencja Narodów Zjednoczonych ds. Handlu i Rozwoju.

5.1.4. Polityka rozwojowa i pomoc humanitarna

Przyszła agenda rozwojowa UE

W okresie sprawowania przewodnictwa w Radzie przez Włochy Polska uczestniczyła w debacie dotyczącej ram przyszłej agendy rozwojowej UE¹⁶, głównie poprzez aktywny udział w procesie formułowania konkluzji Rady pt. *Program transformacji na okres po roku 2015*. Ponadto Polska uczestniczyła w przygotowaniu: konkluzji na temat wzmocnienia roli sektora prywatnego we współpracy na rzecz rozwoju, *Planu działania na rzecz żywienia*, a także *Sprawozdania rocznego za 2014 r. na temat polityki UE w zakresie rozwoju i pomocy zewnętrznej oraz jej realizacji w 2013 r.* Polska brała także udział w dyskusji na temat migracji we współpracy rozwojowej UE oraz w negocjacjach i przygotowaniu stanowiska UE na II Międzynarodową Konferencję Narodów Zjednoczonych na temat rozwijających się krajów śródlądowych (Wiedeń, 3-5 listopada 2014 r.).

Pomoc rozwojowa

W zakresie pomocy rozwojowej wobec krajów Afryki, Karaibów i Pacyfiku najważniejszymi tematami debaty w czasie prezydencji włoskiej były: projekt decyzji Rady zmieniającej Umowę Wewnętrzną, ustanawiającą 11. edycję Europejskiego Funduszu Rozwoju (ang. *European Development Fund, EDF*) na lata 2014-2020 w związku z przystąpieniem Chorwacji do UE, oraz regulaminy Komitetu EDF i Komitetu Instrumentu Inwestycyjnego. Uzgodniono również projekt decyzji Rady w sprawie trzeciej wpłaty za 2014 r., pierwszej wpłaty za 2015 r. oraz przyszłorocznych wkładów państw członkowskich do 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR).

Ponadto Polska aktywnie uczestniczyła w posiedzeniach Komitetu Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju. Komitet przyjął Wieloletnie Programy Indykatywne oraz Roczne Programy Działań w odniesieniu do państw i regionów pozostających w gestii instrumentu.

Pomoc humanitarna

Należy odnotować sprawne prowadzenie tematyki pomocy humanitarnej. Prezydencja kładła nacisk na potrzebę reakcji i koordynacji UE wobec kryzysów humanitarnych, takich jak epidemia wirusa Ebola oraz kryzysy w Syrii i Iraku. Polska aktywnie uczestniczyła w dyskusjach dotyczących powyższych tematów, a także pomocy humanitarnej na Ukrainie, w Libanie i Jordanii.

Warto także zaznaczyć, że polski kandydat, Pan Jacek Adamski, obsadził jedno z trzech przypadających UE stanowisk w zarządzie Centrum Rozwoju Przedsiębiorczości.

5.1.5. Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony

Najważniejszym tematem działań włoskiej prezydencji w obszarze Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony było uzgodnienie *Planu Działania Strategii Bezpieczeństwa Morskiego UE*. Ze względu na fakt, że głównymi inicjatorami przyjęcia zarówno strategii, jak i planu do niej były kraje śródziemnomorskie, Polska w trakcie prac nad projektem zwracała uwagę, aby *Plan Działania* nie wychodził poza zapisy przyjęte w strategii oraz by uwzględniał także problemy dotyczące w większym stopniu krajów północnej części UE.

W trakcie prezydencji włoskiej trwały także intensywne prace nad przeglądem mechanizmu ATHENA (środków finansowania wspólnych kosztów operacji wojskowych UE). W ich trakcie Polska zabiegała o poszerzenie zakresu wspólnego finansowania misji i operacji UE, w tym użycia grup bojowych.

Polska angażowała się również w dyskusję na temat założeń dalszego funkcjonowania Centrum Operacyjnego UE (OPCEN), aktywowanego w 2011 i 2012 r. Opowiadała się za przedłużeniem jego działania oraz nieograniczaniem jego zadań do regionu Rogu Afryki. Jako rozwiązanie kompromisowe

¹⁶Agenda post-2015 obejmuje okres 2015-2030, tj. kolejne 15 lat po zakończeniu okresu wypełniania Milenijnych Celów Rozwoju (lata: 2000 – 2015), i zostanie przyjęta podczas szczytu ONZ we wrześniu 2015 r.

UE podjęła decyzję o przedłużeniu mandatu OPCEN do grudnia 2016 r., zwiększeniu jego roli w zakresie planowania i koordynacji działań cywilno-wojskowych oraz rozszerzeniu jego odpowiedzialności o rejon Sahelu i ewentualnie o inne obszary w przypadku podjęcia decyzji politycznej przez UE. Podjęto też decyzję o stopniowym przenoszeniu zadań OPCEN do ESDZ w ramach przeglądu ESDZ.

Ponadto Polska aktywnie uczestniczyła w pracach prowadzonych na forum Europejskiej Agencji Obrony (EDA), promując współpracę wielonarodową w zakresie rozwoju zdolności obronnych (zgodnie z ustaleniami Rady Europejskiej z grudnia 2013 r.). Polska poparła też wypracowanie *Ram politycznych dla systematycznej i długofalowej współpracy obronnej*, wskazując na konieczność przygotowania dokumentu, który rzeczywiście usprawniłby tę współpracę. Dokument ten został zatwierdzony podczas spotkania Rady ds. Zagranicznych z udziałem ministrów obrony (18 listopada 2014 r.).

Sytuacja na Ukrainie oraz eskalacja działań rosyjskich we wschodnich rejonach kraju wymusiły zintensyfikowanie prac nad rozwinięciem misji doradczej UE dla cywilnych aspektów reformy sektora bezpieczeństwa Ukrainy (EUAM). Polska była jednym z głównych inicjatorów utworzenia tej misji. W lipcu 2014 r. Rada ds. Zagranicznych podjęła decyzję o powołaniu misji; w grudniu osiągnęła ona wstępne zdolności operacyjne, a następnie ma stać się ważnym instrumentem wsparcia reformatorskich działań władz w Kijowie.

Zarówno nowopowstała misja EUAM, jak i działająca już EUMM w Gruzji napotykały w drugim półroczu 2014 r. problemy z finansowaniem, wynikające z prób wprowadzenia przez ESDZ oszczędności na polu działań operacyjnych UE. Polska podejmowała wysiłki, aby nie dopuścić do przesuwania unijnych funduszy ze Wschodu oraz z misji UE na Bałkanach na rozwój działań w zapalnych regionach Białego Wschodu i Afryki Północnej. W tym kontekście Polska (wraz z innymi państwami członkowskimi) podejmowała starania, aby poszukiwanie oszczędności w budżetach misji nie odbywało się kosztem możliwości realizacji celów operacyjnych i bezpieczeństwa personelu. Polacy biorą udział w trwającym obecnie procesie naboru kandydatów do tej misji.

W okresie od lipca do grudnia 2014 r. Polska utrzymała wcześniejszy poziom zaangażowania w misje i operacje UE (około 240 osób w sześciu misjach unijnych), przy jednoczesnym zachowaniu pozycji najbardziej liczebnego kontyngentu w misji cywilnej UE w Kosowie (EULEX Kosovo). W związku z koniecznością przedłużenia operacji wojskowej UE w Republice Środkowoafrykańskiej (EUFOR RCA), zaangażowanie Polski w te działania zostało przedłużone do końca mandatu tej operacji (tj. do marca 2015 r.).

6. INNE OBSZARY FUNKCJONOWANIA UE

6.1. POLITYKA SPÓJNOŚCI I POLITYKA REGIONALNA

W okresie od lipca do grudnia 2014 r. trwały negocjacje programów operacyjnych na lata 2014-2020 pomiędzy Komisją Europejską a państwami członkowskimi. Polska w pierwszej kolejności rozpoczęła negocjacje krajowych programów operacyjnych (PO Infrastruktura i Środowisko, PO Inteligentny Rozwój, PO Polska Cyfrowa, PO Wiedza-Edukacja-Rozwój, PO Polska Wschodnia, PO Pomoc Techniczna), a następnie 16 Regionalnych Programów Operacyjnych. Równoczesne procedowanie z tak dużą liczbą programów stanowiło duże wyzwanie, któremu udało się sprostać dzięki wspólnemu wysiłkowi przedstawicieli wszystkich stron zaangażowanych w proces. Do końca grudnia 2014 r. Komisja Europejska zatwierdziła 5 programów krajowych (Polska Cyfrowa, Pomoc Techniczna, Infrastruktura i Środowisko, Polska Wschodnia, Wiedza-Edukacja-Rozwój) oraz 7 programów regionalnych.

Na dofinansowanie programu Polska Cyfrowa zaplanowano ponad 2,172 mld EUR środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), które wydatkowane będą przede wszystkim na inwestycje w tworzenie sieci szerokopasmowych, elektronicznych usług publicznych oraz rozwoju kompetencji cyfrowych. Na realizację PO Pomoc Techniczna przeznaczono 700,1 mln EUR z funduszy europejskich (jest to najmniejszy pod względem budżetu program przygotowany przez Polskę na nową perspektywę).

PO Polska Wschodnia (2 mld EUR z UE) stanowi dodatkowe, obok programów krajowych i regionalnych, wsparcie dla województw lubelskiego, podkarpackiego, podlaskiego, świętokrzyskiego i warmińsko-mazurskiego. Środki z programu będą wspierać przedsiębiorczość i innowacyjność, transport publiczny i drogi w miastach wojewódzkich Polski Wschodniej oraz kolej.

PO Infrastruktura i Środowisko – jako największy polski program operacyjny (27,4 mld EUR z UE) – będzie źródłem funduszy na infrastrukturę transportową, ochronę środowiska, energetykę, gospodarkę niskoemisyjną, ochronę zdrowia i kulturę.

PO Wiedza – Edukacja – Rozwój (4,65 mld EUR z UE i Inicjatywy na rzecz zatrudnienia osób młodych) to fundusze na aktywizację zawodową osób młodych (15-29 lat), reformy polityk publicznych w obszarze rynku pracy, gospodarki i edukacji, rozwój szkolnictwa wyższego, wyższą jakość usług służby zdrowia i programy profilaktyczne oraz na innowacje społeczne i współpracę ponadnarodową.

Programy regionalne, nad którymi pieczę sprawują zarządy poszczególnych województw, stanowią w sumie 31,3 mld EUR.

Przewiduje się, że zaakceptowanie pozostałych polskich programów nastąpi najpóźniej w I kwartale 2015 roku (PO Inteligentny Rozwój oraz 9 programów regionalnych).

W czasie prezydencji włoskiej prowadzona była dyskusja wokół opóźnień w uruchamianiu programów operacyjnych na lata 2014-2020. Kraje członkowskie postulowały, aby KE skróciła do minimum swoje wewnętrzne procedury, a także jak najszybciej rozpoczęła współpracę z PE, aby sprawnie przeprowadzić proces zmiany rozporządzenia ws. Wieloletnich Ram Finansowych. KE zobowiązała się do dołożenia wszelkich starań, by do końca roku 2014 lub na początku 2015 r. przyjąć około połowę przedkładanych jej programów operacyjnych.

Dyskusja w obszarze polityki spójności w czasie prezydencji włoskiej ogniskowała się przede wszystkim wokół trzech następujących bloków tematycznych:

- **Szósty Raport Kohezyjny i konkluzje Rady**

23 lipca 2014 r. KE opublikowała komunikat *Szóste Sprawozdanie w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej – Inwestycje na rzecz wzrostu i zatrudnienia*, wraz z towarzyszącym mu dokumentem roboczym służb Komisji (tzw. Raportem kohezyjnym). Raport, będący flagową, cykliczną publikacją Komisji, zawiera analizę sytuacji Unii w zakresie spójności oraz określa wyzwania, przed którymi stają władze krajowe, regionalne i lokalne. Projekt konkluzji Rady do raportu, zaakceptowany przez Radę ds. Ogólnych 19 listopada przy poparciu Polski, zawiera m.in. potwierdzenie wpływu polityki spójności (PS) na przewyższanie skutków światowego kryzysu z jednoczesnym zwróceniem uwagi na potrzebę rozwiązania problemów, także tych spoza obszaru PS, oraz szanse wynikające z podjęcia reform strukturalnych.

Polska wielokrotnie podkreślała, że w obliczu odwrócenia się procesu konwergencji w zakresie regionalnego PKB per capita i stopy bezrobocia, polityka spójności UE stała się kluczowym narzędziem pobudzania wzrostu gospodarczego i realizacji celów Strategii Europa 2020 na obszarze całej Europy.

- **Polityka spójności a system zarządzania gospodarczego w UE**

Równolegle w trakcie prezydencji włoskiej prowadzona była dyskusja o silniejszej koordynacji polityki spójności z innymi politykami i instrumentami. Podkreślono potrzebę regularnej debaty na szczeblu politycznym – postulatu promowanego przez Polskę od 2008 r. – w formie spotkań ministrów ds. polityki spójności w ramach Rady do spraw Ogólnych, a także konieczność współpracy z Radą ECOFIN w przypadku tematów związanych z Semestrem Europejskim.

W kontekście powiązania polityki spójności i Semestru Europejskiego istotnym wydarzeniem była publikacja 30 lipca 2014 r. komunikatu KE *Wytyczne w sprawie stosowania działań łączących skuteczność europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych z należyтым zarządzaniem gospodarczym, zgodnie z art. 23 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013*, który miał na celu przedstawienie elementów nowej ścieżki programowej warunkowości makroekonomicznej. Polska wielokrotnie podkreślała, że podczas gdy samo powiązanie polityki spójności z Semestrem Europejskim należy ocenić pozytywnie, konieczna jest ostrożność podczas stosowania mechanizmu warunkowości makroekonomicznej.

W odniesieniu do działań z zakresu rozwoju miejskiego warto wspomnieć o kilku inicjatywach podjętych w drugim półroczu 2014 r., których kontynuacja może wpłynąć na politykę UE w przyszłości. We wrześniu 2014 r. odbyły się dwa istotne spotkania:

- Dyrektorów Generalnych do spraw rozwoju miast i spójności terytorialnej; tematami dyskusji były m.in. *Inner Areas*¹⁷ oraz kwestie związane z przyszłą Agendą Miejską UE. Polska dostrzega istotną rolę powiązań i współpracy w ramach obszarów funkcjonalnych. Podkreślała, że wyzwania rozwoju miast przedstawione w raporcie KE *Cities of Tomorrow* mogą być dobrą bazą dla dalszych prac nad Agendą Miejską UE, lecz nie powinien być to katalog o charakterze wyczerpującym;
- pierwsze spotkanie nowo powołanej grupy eksperckiej KE - TCUM (*Territorial Cohesion and Urban Matters*), poświęcone ujęciu wymiaru miejskiego i terytorialnego w umowach partnerstwa państw członkowskich, przeglądowi możliwych scenariuszy realizacji Zintegrowanych Inwestycji Terytorialnych (ZIT) oraz wdrażaniu *Blue growth strategies* w ramach EFSI.

¹⁷ *Inner Areas* - obszary borykające się z niedostateczną dostępnością do podstawowych usług publicznych (tj. zdrowia, edukacji, transportu publicznego), których lokalne potencjały rozwojowe są ograniczone ze względu na ich uwarunkowania geograficzne oraz oddalenie od głównych ośrodków miejskich i powiązanej z nimi infrastruktury. Obszary te znalazły się wśród priorytetów włoskiej prezydencji w obszarze rozwoju terytorialnego i rozwoju miast.

Ponadto Polska aktywnie uczestniczyła w pracach międzynarodowych grupach roboczych (Krajowych Punktów Kontaktowych ds. Spójności Terytorialnej oraz Grupy ds. Rozwoju Miast) nad praktycznym zastosowaniem nowych instrumentów rozwoju terytorialnego. Jako przykład zaawansowanej koncepcji strona polska zaprezentowała zasady realizacji ZIT. Ustalono, że ich wdrażanie może wymagać dookreślenia zastosowania rozporządzeń przez Komisję Europejską w dodatkowych wytycznych.

Przedmiotem dyskusji i konsultacji społecznych w zakresie polityki miejskiej był także wymiar miejski polityk UE i kluczowe elementy Agendy Miejskiej, których bazą był komunikat KE do Rady UE, PE, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów. Polska pozytywnie odniosła się do Komunikatu i podjętej ze strony Komisji inicjatywy, podkreślając najbardziej istotne kwestie dla opracowania agendy miejskiej UE, m.in. problemy obszarów zdegradowanych i konieczność ujęcia wśród priorytetów KE szeroko rozumianej rewitalizacji oraz wyeliminowania tych działań, które mogą mieć niekorzystny wpływ i osłabiać realizację celów zrównoważonego rozwoju miast.

- **Współpraca terytorialna**

W okresie od lipca do grudnia 2014 r. prowadzono także działania zmierzające do uruchomienia w pierwszej połowie 2015 r. środków nowej edycji programów Europejskiej Współpracy Terytorialnej na lata 2014-2020 (drugi cel polityki spójności). Polska jest zaangażowana w realizację siedmiu programów współpracy transgranicznej, dwóch programów współpracy transnarodowej oraz we współpracę międzyregionalną. W perspektywie 2014-2020 Polska będzie zarządzać trzema programami współpracy transgranicznej: Południowy Bałtyk (Polska-Niemcy- Szwecja-Dania-Litwa), Polska-Saksonia i Polska-Słowacja. Na realizację programów transgranicznych z udziałem Polski przeznaczono 818 mln EUR z EFRR, a na współpracę transnarodową – 510 mln EUR z EFRR. W grudniu 2014 r. KE zatwierdziła dwa programy transnarodowe, w których uczestniczy Polska – Europa Środkowa (ok. 246,5 mln EUR z EFRR) oraz Region Morza Bałtyckiego (ok. 264 mln EUR z EFRR). Programy te pozwalają lepiej wykorzystywać potencjał współpracujących regionów w takich dziedzinach, jak innowacje, efektywne gospodarowanie zasobami środowiska, transport, konkurencyjność.

W ramach prac związanych z programem współpracy ESPON¹⁸ odbyły się spotkania Komitetu Monitorującego oraz międzynarodowej Wspólnej Grupy Roboczej, powołanej w celu wypracowania i przygotowania Programu Współpracy ESPON na lata 2014-2020. Polska sfinalizowała prace związane z procedurą potwierdzenia udziału w kolejnej edycji Programu ESPON 2014-2020. Po uzyskaniu potwierdzeń udziału z państw członkowskich, program został złożony w listopadzie 2014 r. do Komisji Europejskiej w celu zatwierdzenia.

Ponadto w grudniu 2014 r. KE zatwierdziła nowy program URBACT III¹⁹ na lata 2014-2020, który m.in. rozszerza zadania narodowych punktów kontaktowych. Pierwszy konkurs na projekty powinien zostać ogłoszony na początku 2015 r.

Strategia UE dla regionu Morza Bałtyckiego

Polska jako państwo członkowskie Strategii UE dla regionu Morza Bałtyckiego (SUE RMB) brała udział w pracach nad tekstem Konkluzji Rady ds. Ogólnych (GAC) ws. zarządzania strategiami makroregionalnymi (przyjęte przez GAC 21 października 2014 r.). Prace nad uzgodnieniem Konkluzji były prowadzone w ramach czterech spotkań Grupy Przyjaciół Prezydencji ds. strategii makroregionalnych, powołanej przez prezydencję włoską, a będącej kontynuacją inicjatywy prezydencji Polski w II półroczu 2011 r.

¹⁸ ESPON - Europejska Sieć Obserwacyjna Rozwoju Terytorialnego i Spójności Terytorialnej; program realizowany w ramach europejskiej współpracy terytorialnej.

¹⁹ URBACT – program służący wymianie doświadczeń i wzajemnemu uczeniu się miast europejskich (w państwach UE oraz Norwegii i Szwajcarii), funkcjonujący w ramach celu 3 polityki spójności.

W tekście konkluzji udało się utrzymać istotną rolę koordynacyjną KE, o co zabiegała Polska. Wprowadzenie niektórych rozwiązań ma szansę pomóc podmiotom wdrażającym (Koordynatorom Obszarów Priorytetowych oraz Liderom Działań Horyzontalnych), m.in. poprzez zapewnienie zdolności administracyjnych, zwiększenie politycznego zaangażowania, lepszy przepływ informacji, lepsze wykorzystanie Grupy Wysokiego Szczebla i Dorocznych Forów, rotacyjne przewodnictwo wśród Narodowych Punktów Kontaktowych.

Zgodnie z polskim postulatem, odnotowana została konieczność dobrego wykorzystania już istniejących struktur regionalnych, zwłaszcza w przypadku regionu Morza Bałtyckiego, znanego z rozbudowanej sieci powiązań w ramach m.in. Rady Państw Morza Bałtyckiego, Wymiaru Północnego, Konferencji Parlamentarnej Morza Bałtyckiego, Komisji Helsińskiej HELCOM, Subregionalnej Współpracy Państw Regionu Morza Bałtyckiego, Bałtyckiego Forum Rozwoju, Euroregionu Bałtyk, Związku Miast Bałtyckich, Forum Organizacji Pozarządowych i innych.

6.2. BADANIA I ROZWÓJ

Współpraca w zakresie badań i innowacji w obszarze Morza Śródziemnego

W drugim półroczu 2014 r. w obszarze badań zdecydowanie dominowały tematy dotyczące współpracy badawczej w basenie Morza Śródziemnego, a prezydencja włoska skupiła się na krajowej agendzie. Głównym tematem była kontynuacja dyskusji na temat uruchomienia inicjatywy P.R.I.M.A. (*Partnership in Research and Innovation in the Mediterranean Area*) jako partnerstwa publiczno-publicznego (50% środków zapewniają państwa uczestniczące w programie, a drugie 50% zapewnia UE). Prezydencji zależało na przyjęciu konkluzji wskazujących, że inicjatywa ta powinna zostać uruchomiona w konkretnej formie prawnej, gdyż tylko to zapewni długoterminową współpracę państw w niej uczestniczących. Konkluzje zostały przyjęte na grudniowym posiedzeniu Rady ds. Konkurencyjności (4-5 grudnia 2014 r.), przy podkreśleniu jednak uprawnień Komisji Europejskiej do inicjatywy legislacyjnej w tym zakresie. W dyskusjach na powyższy temat Polska wskazywała na znaczenie polityki sąsiedztwa dla UE oraz konieczność zachowania równowagi pomiędzy działaniami na południe i wschód od Unii. Aktualnie Polska nie jest zainteresowana zaangażowaniem finansowym w inicjatywę P.R.I.M.A.

Europejska przestrzeń badawcza

W czasie prezydencji włoskiej omówiono dwa dokumenty KE dotyczące kluczowych aspektów polityki badawczej: Europejskiej Przestrzeni Badawczej (ERA) oraz działań B+I jako wsparcia dla wzrostu gospodarczego. Dyskusje na temat ERA zostały zakończone przyjęciem konkluzji na temat drugiego śródkresowego przeglądu realizacji ERA, opublikowanego przez KE we wrześniu 2014 r. Polska poparła przyjęcie dokumentu. Dwa postulaty Polski zgłaszane podczas prac nad konkluzjami zostały uwzględnione, tj. przywołanie w preambule prac Komitetu ds. ERA nad opinią w sprawie przeglądu, a także usunięcie odwołania do Grupy Wysokiego Szczebla ds. Wspólnego Programowania Badań, w związku z toczącą się dyskusją na temat organizacji funkcjonowania różnego rodzaju grup w ramach ERA.

Podczas dyskusji nad komunikatem *Badania naukowe i innowacje jako źródło ponownego wzrostu gospodarczego*, przedstawiającego możliwe wykorzystanie potencjału badań i innowacji do podniesienia jakości inwestycji w ramach Strategii „Europa 2020”, podkreślano potrzebę priorytetowego traktowania (zarówno na poziomie krajowym, jak i unijnym) tych obszarów polityki, które mają największy potencjał promowania innowacji. Powinny one obejmować: wsparcie i realizację strategii inteligentnej specjalizacji, poprawę systemów edukacji i współpracę świata akademickiego z przemysłem, efektywne wykorzystanie funduszy strukturalnych, a także szersze rozpowszechnianie wyników badań w celu stymulowania transferu wiedzy i optymalizacji zasobów, aby uniknąć powielania działań. Odwołano się także do celu 3% PKB na badania i rozwój, podkreślając ambitny charakter tego miernika i pozytywny wpływ na podejmowane działania krajowe, z jednoczesnym zaznaczeniem niskiego prawdopodobieństwa jego osiągnięcia. Prace

nad komunikatem zakończyły się przyjęciem konkluzji. W dyskusjach Polska zwracała uwagę na działania krajowe, mające na celu poprawę jakości wydatków publicznych, np. planowaną zmianę sposobu finansowania jednostek naukowych. Ponadto Polska wskazywała na swoją inicjatywę „Pakt dla Horyzontu 2020”. Zaznaczyła też, że obok działań na rzecz zwiększenia jakości wydatków podejmowane są wysiłki w kierunku zwiększenia budżetu na badania i innowacje, czego przykładem jest wzrost krajowego budżetu na te działania w 2015 r.

W okresie prezydencji włoskiej ministrowie omawiali także kwestie pozycji nauki w społeczeństwie i odpowiedzialnych badań oraz infrastruktury badawczej. W ramach tych dyskusji Polska zabiegała o promowanie krajowych rozwiązań i inicjatyw, np. działań angażujących młodych ludzi w tematykę badawczą (*Ścieżki Kopernika*), oraz o wspieranie udziału różnych organizacji społecznych w prowadzonych badaniach (program *Innowacje Społeczne*). Ponadto Polska zwróciła uwagę na konieczność dalszych prac nad kwestią pomocy publicznej w kontekście wykorzystania powstałych infrastruktur badawczych w celach gospodarczych.

6.3. TRANSPORT

W czasie prezydencji włoskiej toczyły się prace nad konkluzjami Rady w sprawie infrastruktury transportowej i TEN-T. Tekst przyjęty przez Radę ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii (TTE) 3 grudnia 2014 r. odzwierciedla najważniejsze priorytety Polski. W pracach nad dokumentem Polska postulowała przede wszystkim: podkreślenie znaczenia wdrażania projektów na sieci TEN-T, w tym budowy nowych odcinków oraz projektów modernizacyjnych i rehabilitacyjnych; podkreślenie roli nowo budowanego systemu rozwoju sieci TEN-T, a także znaczenia Koordynatorów Europejskich, forów korytarzowych oraz wzmocnionego wsparcia finansowego UE przeznaczonego na tę infrastrukturę; jak najmniejszą ingerencję regulacji UE w krajowe zasady w zakresie internalizacji kosztów zewnętrznych. Polska poparła też postulat ułatwień na poziomie UE w zakresie pomocy publicznej. Jednocześnie sprzeciwiała się tworzeniu nowych struktur koordynacyjnych na szczeblu UE w celu „usprawnienia” wdrażania projektów transgranicznych oraz wprowadzaniu dodatkowych obowiązków państw członkowskich w zakresie monitoringu wdrażania projektów na sieci TEN-T.

W związku z wprowadzeniem przez Rosję embarga na niektóre produkty rolno-spożywcze z UE, co negatywnie odbiło się również na sytuacji polskich przewoźników w transporcie drogowym, Polska była inicjatorem wprowadzenia punktu na ten temat do agendy Rady TTE 8 października 2014 r. Polska przedstawiła informację o stratach ponoszonych przez przewoźników z tytułu niewykonanych przewozów produktów objętych embargiem, a także zwróciła się do KE o analizę sytuacji, w tym możliwości pomocy dla tego sektora. Również Litwa, podczas Rady TTE 3 grudnia 2014 r., przedstawiła informację nt. utrudnień dla samochodów ciężarowych i pasażerskich z rejestracjami litewskimi (szczegółowe i długotrwałe inspekcje) na granicy pomiędzy Rosją a: Litwą, Łotwą, Estonią i Finlandią. Polska poparła delegację litewską, podkreślając, że problem jest ważny także dla polskich przewoźników, ponieważ wykonują oni częste przewozy towarowe z Unii Europejskiej do Federacji Rosyjskiej. Zwróciła uwagę, że działania rosyjskich służb kontrolnych mogą stanowić precedens, który może być zastosowany również w stosunku do przewoźników drogowych z innych państw UE.

Transport morski

Prezydencja włoska kontynuowała prace nad *projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego ramy w zakresie dostępu do rynku usług portowych oraz przejrzystości finansowej portów*, rozpoczęte przez prezydenturę grecką. 8 października 2014 r., przy poparciu Polski, Rada TTE przyjęła podejście ogólne do projektu. Podczas prac w grupie roboczej Rady UE ds. żeglugi udało się dokonać zmiany projektowanych przepisów pod kątem zgłaszanych przez Polskę postulatów, między innymi: wyeliminowano obowiązek wyznaczenia niezależnego organu do monitorowania i nadzoru nad stosowaniem rozporządzenia; zrezygnowano z obowiązku utworzenia Komitetów Doradczych Użytkowników Portu i przeprowadzania z nimi konsultacji; wyłączono usługi przeładunkowe i obsługi pasażerów z przepisów dotyczących dostępu do rynku oraz środków przejściowych, a także dodano możliwość objęcia tym wyłączeniem usług pilotażu;

zrezygnowano z możliwości wydawania aktów wykonawczych oraz delegowanych; wydłużono termin rozpoczęcia stosowania rozporządzenia do 24 miesięcy od jego wejścia w życie (w pierwotnym wniosku Komisji Europejskiej zakładano termin 1 lipca 2015 r.).

Podczas prezydencji włoskiej kontynuowano prace w grupie roboczej Rady UE ds. żeglugi nad *projektem decyzji Rady upoważniającej państwa członkowskie do zostania stronami (w interesie Unii Europejskiej) Międzynarodowej konwencji o wymaganiach w zakresie wyszkolenia, wydawania świadectw oraz pełnienia wacht dla załóg statków rybackich (STCW-F)*. Polska od początku popierała przyjęcie decyzji. Zastrzeżenia budziła jedynie propozycja obligatoryjnego składania zastrzeżenia przez każde państwo członkowskie przystępujące do Konwencji STCW-F i dotycząca konieczności stosowania prawa europejskiego we wzajemnych stosunkach z innymi państwami członkowskimi, które nie ratyfikowały konwencji. Zapis dotyczący składania zastrzeżeń przez każde państwo członkowskie został usunięty z ostatecznej wersji decyzji, przyjętej 3 grudnia 2014 r. na posiedzeniu Rady ds. TTE.

Transport drogowy

Prezydencja włoska kontynuowała prace nad *projektem zmiany dyrektywy 96/53/WE ustanawiającej maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty*. Projekt ma na celu między innymi poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego poprzez lepsze wyprofilowanie kabiny, co wpłynie na zmniejszenie martwego pola widzenia kierowcy, dodanie konstrukcji absorbującej energię w razie uderzenia, jak również poprawę bezpieczeństwa kierowcy i jego komfortu. Zaproponowano też wprowadzenie przepisów dotyczących kontroli pojazdów i stosowania kar związanych z ich przeciążaniem. Prezydencja włoska rozpoczęła negocjacje z Parlamentem Europejskim w tej kwestii; uzgodniony tekst uzyskał akceptację Rady UE 17 grudnia 2014 r.

Prezydencja w procesie negocjacji uzyskała akceptację PE dla brzmienia większości przepisów wypracowanych przez Radę UE, co jest zgodne ze stanowiskiem Polski. Jednocześnie prezydencja uwzględniła zastrzeżenia Polski i innych państw członkowskich do propozycji rozwiązań prezentowanych przez PE, w szczególności dotyczących zachowania neutralności technologicznej i możliwości wyboru pomiędzy stosowaniem automatycznych systemów ważących umiejscowionych w infrastrukturze oraz pokładowych urządzeń ważących. Zaakceptowane zostało także zastrzeżenie Polski dotyczące wejścia w życie przepisów dotyczących nowych aerodynamicznych kabin. Ponadto Polska w drodze kompromisu wyraziła zgodę na wpisanie ogólnej klauzuli przeglądowej na zasadzie sprawozdania KE z wdrożenia zmian dyrektywy. W okresie od lipca do grudnia 2014 r. Polska brała również udział w pracach Komitetu ds. praw jazdy, który prowadzi prace nad zmianami *dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw jazdy w zakresie poprawy i dostosowania do nowoczesnych wymagań kodów ograniczeń stosowanych w prawach jazdy*, w tym w szczególności kodów dotyczących dostosowania pojazdów do rodzaju niepełnosprawności. KE przygotowała projekt dyrektywy na podstawie prac zespołu roboczego. Przedstawiciele państw UE w Komitecie jednogłośnie podjęli decyzję o dalszym procedowaniu przedmiotowego dokumentu.

W okresie lipiec-grudzień 2014 r. Polska brała udział w pracach nad przygotowaniem *projektu dyrektywy w sprawie ułatwień w zakresie transgranicznej wymiany informacji dotyczących przestępstw lub wykroczeń związanych z bezpieczeństwem ruchu drogowego, która zastąpi dyrektywę nr 2011/82/UE*. Rozwiązania wypracowane przez grupę roboczą Rady do spraw transportu lądowego oraz w efekcie negocjacji Rady i Parlamentu Europejskiego mogą zostać zaakceptowane przez Polskę.

Transport lotniczy

Priorytetem prezydencji włoskiej w zakresie lotnictwa był pakiet dotyczący jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej (*Single European Sky*), na który składają się dwa projekty rozporządzeń:

- *projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wdrożenia jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej (wersja przekształcona),*
- *projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 216/2008 w zakresie lotnisk, zarządzania ruchem lotniczym i służb żeglugi powietrznej.*

Podczas posiedzenia Rady TTE 3 grudnia 2014 r. przyjęto – przy poparciu Polski – podejście ogólne do obu projektów. Proponowane rozporządzenia mają na celu poprawę ogólnej efektywności organizacji europejskiej przestrzeni powietrznej i zarządzania nią poprzez reformę branży skupiającej instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej. W ocenie Polski pierwotnie przedstawiony przez KE projekt zawierał szereg przepisów wymagających usunięcia, doprecyzowania lub znaczących zmian. Polska postulowała rezygnację z obligatoryjności liberalizacji rynku tzw. usług pomocniczych – innych niż zapewnienie służb ruchu lotniczego – oraz strukturalnego wydzielenia tych służb, a także usunięcie z tekstu uprawnienia dla KE do ustanawiania szczegółowych przepisów określających przebieg postępowania rekrutacyjnego i procedury selekcji do pracy w krajowych władzach nadzorujących (w przypadku Polski dotyczyłoby to Urzędu Lotnictwa Cywilnego). Postulaty te zostały zrealizowane.

Z punktu widzenia kluczowych dla Polski kwestii w nowelizacji rozporządzenia nr 216/2008 prezydencja włoska zrezygnowała z jakichkolwiek zmian organizacyjnych Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego (EASA), w tym z powołania nowego organu w ramach przekształcenia EASA w EAA (Agencję Unii Europejskiej ds. Lotnictwa). Krok ten był zgodny z postulatami Polski. Ponadto Polska skutecznie sprzeciwiała się włączeniu EASA do systemu opłat nawigacyjnych bez przekazania państwom członkowskim szczegółowych informacji, w jakim zakresie EASA ma być finansowana z opłat nawigacyjnych oraz analiz potwierdzających neutralność kosztową dla użytkowników przestrzeni, na którą KE się powoływała.

Transport kolejowy

W II półroczu 2014 r. kontynuowane były prace nad projektami trzech aktów prawnych, wchodzących w skład części technicznej IV pakietu kolejowego, tj.:

- *rozporządzeniem PE i Rady ws. Agencji Kolejowej Unii Europejskiej i uchylającym rozporządzenie (WE) 881/2004,*
- *dyrektywą PE i Rady ws. interoperacyjności systemu kolei w Unii Europejskiej,*
- *dyrektywą PE i Rady ws. bezpieczeństwa kolei.*

Prezydencja rozpoczęła również prace nad projektami trzech regulacji wchodzących w skład części politycznej IV pakietu kolejowego, tj.:

- *projektem dyrektywy PE i Rady zmieniającej dyrektywę 2012/34/UE z 21 listopada 2012 r. ws. utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego w odniesieniu do otwarcia rynku krajowych kolejowych przewozów pasażerskich oraz zarządzania infrastrukturą kolejową,*
- *projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 w odniesieniu do otwarcia rynku krajowych usług kolejowego transportu pasażerskiego,*
- *projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 1192/69 w sprawie wspólnych zasad normalizujących rachunkowość przedsiębiorstw kolejowych).*

W zakresie filaru technicznego IV pakietu kolejowego prace koncentrowały się na negocjacjach z Parlamentem Europejskim i KE w ramach trilogów. W odniesieniu do dotychczas omówionych zagadnień, Polska w większości przypadków popierała zapisy z osiągniętego przez Radę

porozumienia politycznego, gdyż uwzględnia ono zgłaszane przez Polskę postulaty, dotyczące przede wszystkim utrzymania relatywnie silnych kompetencji krajowych władz bezpieczeństwa w transporcie kolejowym względem wzmacnianych kompetencji Europejskiej Agencji Kolejowej.

W ramach przygotowań w Radzie do trilogów Polska postulowała także konieczność zmiany definicji tramwaju bądź jej usunięcia z projektów regulacji, ponieważ definicja w proponowanym przez prezydencję brzmieniu mogłaby uniemożliwić wyłączenie tramwajów spod zakresu stosowania dyrektyw. Pomimo, że wniosek ten wykraczał poza ustalenia na poziomie porozumienia politycznego Rady wobec projektów regulacji, w wyniku intensywnych starań Polski temat został podjęty przez prezydencję włoską i uzyskał zrozumienie Komisji Europejskiej, co daje szansę na jego pomyślne sfinalizowanie w toku przyszłorocznych negocjacji z PE.

W ramach grupy roboczej UE ds. transportu lądowego rozpoczęły się prace nad trzema regulacjami z zakresu filaru politycznego IV pakietu. Podczas Rady TTE 3 grudnia 2014 r. przyjęto sprawozdanie z postępu prac w odniesieniu do projektów zmieniających dyrektywę 2012/34 i rozporządzenie 1370/2007 oraz podejście ogólne wobec rozporządzenia dot. normalizacji rachunkowości.

Sprawozdanie z postępu prac uwzględnia uwagi i postulaty zgłoszone przez Polskę na posiedzeniach grupy roboczej, które dotyczyły między innymi utrzymania możliwości bezpośredniego udzielania zamówień w określonych przypadkach, konieczności zmiany proponowanej definicji władz lokalnych, potrzeby wydłużenia okresu przejściowego oraz terminów wejścia w życie, konieczności zmiany definicji zarządcy infrastruktury i definicji przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo tak, aby uwzględnić specyfikę polskiego rynku kolejowego. Przyjęte sprawozdanie wytycza kierunek zmian do wprowadzenia w projektach regulacji, który jest zgodny ze stanowiskiem Polski.

Polska poparła również przyjęcie przez Radę na tym samym posiedzeniu podejścia ogólnego wobec rozporządzenia dotyczącego normalizacji rachunkowości przedsiębiorstw kolejowych. Uchylenie obowiązywania dotychczasowej regulacji nie będzie niosło za sobą negatywnych skutków dla transportu kolejowego w Polsce, a płatności kompensacyjne dla bilansowania działalności zarządcy infrastruktury kolejowej będzie dokonywane na podstawie innych przepisów (unijnych oraz krajowych).

Zintegrowana polityka morska

Założeniem *Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa na Morzu*, przyjętej w czerwcu 2014 r., było przyjęcie do końca 2014 r. wdrażającego ją Planu Działania. Cel ten został osiągnięty: Plan Działania został przyjęty przez Komitet Stałych Przedstawicieli 26 listopada 2014 r., a następnie przez Radę do Spraw Ogólnych (16 grudnia 2014 r.). Polska brała aktywny udział w pracach nad dokumentem i wszystkie jej najważniejsze postulaty zostały odzwierciedlone w przyjętym tekście, tj.:

- uwzględniono zapisy dotyczące zmniejszania zagrożenia, jakim jest zatopiona broń chemiczna (proponując zgłaszane wspólnie z Litwą i Łotwą), m.in. poprzez usprawnienie wymiany informacji na temat składowisk między państwami i organizacjami międzynarodowymi, promocji szkoleń i ćwiczeń, a także wypracowanie procedur na wypadek przypadkowego natrafienia na składowisko;
- usunięto odniesienia do „*Energetycznej Mapy Drogowej 2050*”;
- zrezygnowano z priorytetowego traktowania regionów i portów, przez które odbywa się największy przepływ towarów drogą morską i tych, przez które do UE dostaje się największa liczba nielegalnych imigrantów i uchodźców;

- usunięto wskazania, że do 2015 r. zapewniona zostanie wymiana informacji pomiędzy odpowiednimi podmiotami cywilnymi i militarnymi w ramach EUROSUR, niezależnie od faktycznej potrzeby.

6.4. OCHRONA ŚRODOWISKA

Prezydencja włoska prowadziła prace nad dwoma, istotnymi z punktu widzenia Polski, pakietami, obejmującymi projekty nowych regulacji dotyczących ochrony powietrza oraz gospodarki odpadami.

Zanieczyszczenie powietrza

W ramach pakietu powietrznego osiągnięto postęp w pracach nad *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich źródeł spalania (MCP)*. Dzięki aktywnemu udziałowi przedstawicieli Polski w prowadzonych pracach udało się rozwiązać większość istotnych problemów. Zgodnie z polskimi postulatami zmieniono wymagania emisyjne dla średnich obiektów spalania na mniej restrykcyjne, wykreślono załącznik III określający standardy emisyjne dla obiektów znajdujących się w strefach, w których niedotrzymywane są standardy jakości powietrza wynikające z dyrektywy CAFE, przesunięto termin transpozycji na późniejszy, a także zróżnicowano wymagania emisyjne dla średnich obiektów energetycznego spalania ze względu na różne przedziały mocy (1-5, 5-20, 20-50 MW). 17 grudnia 2014 r. ministrowie środowiska podjęli decyzję o przyjęciu podejścia ogólnego do projektu.

Toczyły się również prace nad drugim z projektów legislacyjnych składających się na pakiet powietrzny - *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza oraz zmiany dyrektywy 2003/35/WE (NEC)*. W trakcie dyskusji Polska zaprezentowała negatywne stanowisko wobec proponowanego zaostrzenia pułapów emisyjnych. W planie pracy KE na 2015 r. Komisja zapowiedziała wycofanie projektu.

Gospodarka odpadami

Odnosnie do pakietu odpadowego, 2 lipca 2014 r. opublikowany został *projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywy 2008/98/WE w sprawie odpadów, 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów, 2000/53/WE w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji, 2006/66/WE w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów i 2012/19/UE w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego*. Poza aktywnym udziałem w pracach grupy roboczej, Polska przekazała Prezydencji i Komisji Europejskiej swoje wstępne spostrzeżenia dotyczące projektu, zawierające również pewne propozycje legislacyjne. Polska przekazała przedstawicielom Komisji w ramach konsultacji roboczych swojej oceny rozwiązań zaproponowanych w projekcie dyrektywy, wskazując na te elementy projektu, których wdrożenie stanowiłoby nadmierne obciążenie dla kraju. W planie pracy KE na 2015 r. Komisja zapowiedziała wycofanie projektu, co Polska oceniła pozytywnie.

Sukcesem zakończyły się natomiast prace nad *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych*, mającej na celu ograniczenie korzystania z lekkich plastikowych toreb na zakupy. W ramach trwających do października prac grupy roboczej Polska zgłaszała szereg postulatów dotyczących między innymi doprecyzowania zakresu przedmiotowego projektu dyrektywy, pozostawienia krajom członkowskim możliwości wyboru rozwiązań w zakresie redukcji stosowania lekkich plastikowych toreb na zakupy czy też uzupełnienia katalogu środków możliwych do wykorzystania przy realizacji celu dyrektywy o kampanie edukacyjne i społeczne dotyczące zmiany wzorców konsumpcji. Większość z propozycji została uwzględniona, co pozwoliło na poparcie porozumienia politycznego na grudniowym posiedzeniu Rady. Przyjęcie porozumienia przez Parlament Europejski przewidywane jest na pierwszą połowę 2015 r.

Handel uprawnieniami do emisji gazów

Dla Polski bardzo ważne było zintensyfikowanie przez prezydencję włoską prac nad projektem decyzji PE i Rady dotyczącej ustanowienia i funkcjonowania rezerwy zapewniającej stabilność rynku dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (i zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE (MSR)). Zasadnicze przyspieszenie prac w Parlamencie Europejskim i w Radzie nastąpiło po przyjęciu konkluzji Rady Europejskiej w dniach 23-24 października 2014 r. w sprawie ram polityki klimatyczno-energetycznej UE do 2030 r. Wskazano w nich, że system handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS) ma zostać ustabilizowany odpowiednim mechanizmem zgodnie z powyższym projektem decyzji zaproponowanym przez Komisję. Zamiast sztywnego sprzeciwu wobec wejścia w życie MSR rząd polski zamierza wykazać większą elastyczność umożliwiającą poszukiwanie rozwiązania w dialogu z Komisją Europejską i innymi państwami członkowskimi, które w możliwie pełny sposób zabezpieczy interesy Polski poprzez wypracowanie kompromisowego rozwiązania, optymalizującego dyspozycyjność polskich przydziałów uprawnień do emisji w sytuacji, gdy odrzucenie propozycji Komisji w całości nie będzie możliwe.

Organizmy genetycznie modyfikowane

W trakcie prezydencji włoskiej trwały także intensywne prace nad uzgodnieniem z Parlamentem Europejskim *projektu zmiany dyrektywy 2001/18/WE w zakresie umożliwienia państwom członkowskim ograniczenia lub zakazania upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych*. Polska, która jest krajem wolnym od GMO, brała aktywny udział w trwających od kilku lat negocjacjach tekstu w ramach Rady w celu zapewnienia, że przyjęte przepisy zagwarantują państwom członkowskim możliwość samodzielnego działania w kwestii zakazu uprawy poszczególnych produktów GMO na ich terytorium. Kolejne lata prac Rady poświęcone były dyskusji m.in. nad formą aktu prawnego, jego podstawą prawną, rolą Komisji Europejskiej w procedurze zakazywania czy rodzajem listy i kryteriów, na podstawie których państwo członkowskie mogłoby wprowadzić zakaz. Polska aktywnie uczestniczyła w tych pracach. Po przyjęciu przez Radę ds. Środowiska w czerwcu 2014 r. porozumienia politycznego do projektu zmiany dyrektywy, państwa członkowskie czekają na ostateczne uzgodnienie projektu z Parlamentem Europejskim. 11 listopada 2014 r. odbyło się drugie czytanie projektu w PE. Od tego czasu projekt był omawiany w ramach trilogów i na posiedzeniach COREPER I, na których Polska każdorazowo zabierała głos, zwracając uwagę na elementy projektu kluczowe dla państw członkowskich niezainteresowanych uprawą GMO.

Bioróżnorodność

W trakcie prezydencji włoskiej odbyło się również kilka innych ważnych wydarzeń międzynarodowych dotyczących ochrony przyrody. Polska aktywnie uczestniczyła między innymi w pracach na forum UE, przygotowujących do dwunastego posiedzenia stron Konwencji o różnorodności biologicznej (COP12) (Pyeonchang, Korea, 6-17 października 2014 r.), jak również w samym wydarzeniu. Podczas spotkania osiągnięto kompromis w zakresie mobilizacji środków na rzecz różnorodności biologicznej, co umożliwiło złagodzenie konfliktu krajów rozwijających się i rozwiniętych oraz przyjęcie innych decyzji, ważnych dla wdrażania Planu Strategicznego do roku 2020. Wszystkie decyzje zostały podjęte poprzez konsensus, w osiągnięciu którego znaczny udział mieli przedstawiciele krajów unijnych, w tym Polski. Przedstawiciele UE i jej krajów członkowskich odgrywali istotną rolę w negocjacjach, potwierdzając wiodącą rolę we wspieraniu ochrony i zrównoważonego użytkowania różnorodności biologicznej.

Agenda rozwojowa po roku 2015

W zakresie współpracy międzynarodowej w obszarze związanym z ochroną środowiska, okres prezydencji włoskiej zdominowały globalne negocjacje nad agendą rozwojową po roku 2015. Prezydencja włoska poprowadziła prace nad aktualizacją konkluzji Rady *The Overarching Post-2015 Agenda*", które zostały przyjęte w grudniu 2014 r. przez GAC. Zawierają one między innymi zestaw wypracowanych Celów Zrównoważonego Rozwoju (SDGs), zasady finansowania zrównoważonego rozwoju, możliwe środki wdrożeniowe, odniesienie do realizowanych Milenijnych Celów

Rozwojowych. Z punktu widzenia Polski w pracach nad konkluzjami ważne było zachowanie odpowiedniego równego bilansu wymiarów gospodarczego, społecznego i środowiskowego w przyszłej agendzie rozwojowej po roku 2015. Ostateczny tekst konkluzji odzwierciedla polskie postulaty. W związku z opublikowaniem w dniu 4 grudnia 2014 r. przez SG ONZ Syntetycznego Raportu *The Road to Dignity by 2030: Ending Poverty, Transforming All Lives and Protecting the Planet*, ustanawiającego jednocześnie początek fazy prowadzącej do międzyrządowych negocjacji i przyjęcia ram post-2015 na 70-tej sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ we wrześniu 2015 r., w najbliższych miesiącach UE i państwa członkowskie planują wzmożone zaangażowanie w te prace, z przyjęciem pro-aktywnej roli opartej o dialog z kluczowymi partnerami i spotkania bilateralne. Z punktu widzenia Polski w przyszłych negocjacjach istnieje konieczność ścisłej korelacji działań toczących się obecnie na forum ONZ i UE w tym obszarze z innymi procesami (np. w kwestii praw człowieka, negocjacji klimatycznych, działań w ramach konwencji w sprawie różnorodności biologicznej). Ponadto jedną z zasadniczych kwestii przyszłej agendy post-2015 z punktu widzenia Polski jako partnera globalnego będzie jej uniwersalność i horyzontalne stosowanie nowych celów rozwojowych, możliwych do wdrożenia we wszystkich krajach, przy jednoczesnym uwzględnieniu warunków, potrzeb i priorytetów danego kraju. Zasadniczą sprawą jest ponadto wzmocnienie zakresu odpowiedzialności jako kluczowego nośnika dla odpowiedzialnego rządzenia i zaangażowania obywateli w działania polityczne. Wzajemna odpowiedzialność (*mutual accountability*) na poziomie krajowym i międzynarodowym pełnić będzie kluczową rolę dla zapewnienia środków dla wdrażania ram rozwojowych po 2015 r.

6.5. POLITYKA ROLNA

Embargo rosyjskie

Rynki mleka i wieprzowiny

W reakcji na embargo wprowadzone przez Federację Rosyjską w sierpniu 2014 r. na produkty rolno-spożywcze, Polska złożyła do Komisji Europejskiej wnioski o uruchomienie wsparcia dla sektora mleczarskiego oraz zwróciła się z prośbą o wskazanie działań, które Komisja Europejska zamierza w najbliższym czasie podjąć w tej sprawie. 4 września 2014 r. Komisja Europejska przyjęła pakiet czterech rozporządzeń, na mocy których uruchomione zostały mechanizmy, które mają przyczynić się do stabilizacji sytuacji rynkowej oraz przeciwdziałania wystąpieniu zakłóceń na rynku spowodowanych dalszym spadkiem cen. Jednakże wdrożone przez Komisję Europejską mechanizmy były niewystarczające, dlatego Polska wielokrotnie sygnalizowała Komisji Europejskiej, że aktualny poziom cen referencyjnych oraz cen interwencyjnych na rynku mleka jest zbyt niski. We wrześniu 2014 r. Polska – wspólnie z Łotwą, Litwą, Estonią oraz Finlandią – wystąpiła do Komisji Europejskiej w sprawie przyznania dodatkowych płatności dla producentów mleka z krajów najbardziej dotkniętych embargiem, jako częściowej rekompensaty z tytułu wprowadzenia przez rząd rosyjski embarga na produkty mleczne. Na wniosek Polski podczas posiedzenia Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa 13-14 października 2014 r. w punkcie „Sprawy różne” omówione zostały kwestie dotyczące uruchomienia dodatkowych środków wsparcia na rynku mleka, w następstwie wprowadzenia przez rząd rosyjski embarga na produkty mleczne.

Ponadto 16 października 2014 r. Polska zwróciła się z wnioskiem do państw członków Grupy Wyszehradzkiej oraz Bułgarii, Rumunii i Słowenii o poparcie działań, które mają na celu przezwyciężenie powstałych trudności oraz stabilizację rynków rolnych.

Na marginesie posiedzenia Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa 10-11 listopada 2014 r., Polska podjęła rozmowy o konieczności dodatkowych działań interwencyjnych na dotkniętych embargiem rynkach rolnych z nowo powołanym Komisarzem Rolnictwa i Rozwoju Wsi Panem Philem Hoganem, a także z przedstawicielami Francji i Niemiec.

Mając na uwadze, że pomimo wprowadzenia przez Komisję Europejską mechanizmów dopłat do prywatnego przechowywania oraz przedłużenia zakupów interwencyjnych przetworów mlecznych

trudna sytuacja w sektorze mleczarskim utrzymała się, Polska wystąpiła do prezydencji z wnioskiem o uruchomienie dodatkowych środków wsparcia rynku mleka, takich jak dostosowanie współczynników tłuszczowych w systemie kwot mlecznych oraz umożliwienie dokonania płatności opłaty za przekroczenie kwot mlecznych w roku kwotowym 2014/2015 w systemie ratalnym bez odsetek.

Na posiedzeniu Rady w grudniu 2014 r. Polska po raz kolejny zainicjowała debatę dotyczącą przyszłości unijnego sektora mleczarskiego, w ramach którego omówiono kwestie zmienności rynku, funkcjonowania Europejskiego Obserwatorium Rynku Mleka oraz potrzeby podjęcia dodatkowych działań związanych z likwidacją systemu kwot mlecznych.

Embargo rosyjskie negatywnie wpływa także na rynek wieprzowiny, który dodatkowo zmagają się z konsekwencjami afrykańskiego pomoru świń. Mając powyższe na uwadze, na grudniowym posiedzeniu Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa Polska poinformowała o spadających cenach skupu żywca wieprzowego i poparła wprowadzenie działań stabilizujących rynek wieprzowiny, w tym dopłat do prywatnego przechowywania tego gatunku mięsa. Wskazała również na wagę podejmowania działań skierowanych na znoszenie barier weterynaryjnych oraz poszukiwanie i zdobywanie nowych rynków zbytu. W tym celu nie należy również wykluczać uruchomienia refundacji wywozowych. Wniosek o uruchomienie dopłat do prywatnego przechowywania wieprzowiny został podpisany przez: Belgię, Danię, Irlandię, Francję, Polskę, Rumunię, Węgry i poparty przez Austrię i Estonię.

Rynek owoców i warzyw

Od momentu wprowadzenia przez Federację Rosyjską zakazu importu owoców i warzyw m.in. z państw Unii Europejskiej, tj. od 6 sierpnia 2014 r., na każdym posiedzeniu Rady i posiedzeniach Specjalnego Komitetu do spraw Rolnych Polska zabiegała o ustanowienie na poziomie UE adekwatnych i efektywnych mechanizmów wsparcia dla producentów owoców i warzyw poszkodowanych w wyniku embarga. Zakaz importu tych produktów do Rosji spowodował znaczne zakłócenia na unijnym rynku, przede wszystkim spadek cen i problemy z zagospodarowaniem produktów tego sektora.

W wyniku zgłaszanych przez Polskę postulatów 29 sierpnia 2014 r. Komisja Europejska przyjęła przepisy rozporządzenia delegowanego nr 932/2014, ustanawiające mechanizm nadzwyczajnego wsparcia producentów niektórych owoców i warzyw. Budżet programu określono na 125 mln euro dla organizacji producentów i producentów niezrzeszonych, za przeprowadzenie działań skutkujących zdjęciem nadwyżki niektórych produktów sektora owoców i warzyw z rynku. Mechanizm ten okazał się niewystarczający, nie przewidywał też możliwości przeprowadzania operacji wycofania z rynku owoców i warzyw przez grupy producentów i organizacje nierealizujące programów operacyjnych, a takich podmiotów jest w Polsce najwięcej. Dlatego Polska wielokrotnie wnioskowała o zwiększenie środków na rekompensaty, uelastycznienie mechanizmu wsparcia i objęcie nim również grup producentów i organizacji nierealizujących programów operacyjnych.

Na wniosek m.in. Polski, 29 września 2014 r. Komisja Europejska przyjęła drugi mechanizm wsparcia, w którym przydzieliła państwom członkowskim określone ilości możliwych do wycofania produktów. Polsce przydzielono 18,75 tys. ton jabłek i gruszek. Z uwagi na fakt, że Polska jest największym producentem jabłek i ich największym eksporterem do Rosji w UE, ilość ta była nieadekwatna do wolumenu, jaki wg szacunków pozostanie na rynku wewnętrznym w sezonie 2014/2015. Dlatego też na grudniowym posiedzeniu Rady Polska wnioskowała o przedłużenie mechanizmu wsparcia i przyjęcie środków kompensujących utratę dochodów producentów w wyniku embarga. W odpowiedzi Komisarz ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich Phil Hogan poinformował o przedłużeniu możliwości wycofywania określonych gatunków owoców i warzyw z rynku do końca czerwca 2015 r. i przydzieleniu Polsce dodatkowych 155,6 tys. ton jabłek i gruszek oraz 18,65 tys. ton pomidorów, marchwi, słodkiej papryki, ogórków i korniszonów. Stosowne przepisy opublikowano w dniu 20 grudnia 2014 r. w rozporządzeniu delegowanym nr 1371/2014.

Rolnictwo ekologiczne

Polska aktywnie uczestniczyła w pracach nad projektem nowego rozporządzenia PE i Rady w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych, Projektowane rozporządzenie zawierało liczne propozycje bardzo istotnych i kontrowersyjnych zmian w systemie rolnictwa ekologicznego, dlatego dokument został przekazany do szerokich konsultacji. Sektor w Polsce bardzo krytycznie odniósł się do dużej części proponowanych rozwiązań. Takie krytyczne podejście było prezentowane przez sektor rolnictwa ekologicznego również w innych krajach.

Biorąc powyższe pod uwagę 7 października 2014 r. w Nitrze podpisane zostało wspólne oświadczenie Ministrów Rolnictwa Polski, Czech, Węgier, Słowacji, Bułgarii, Rumunii i Słowenii (V4+3) w sprawie tego projektu. W dokumencie tym wskazano najważniejsze wspólne problemy i zastrzeżenia do przedłożonej propozycji. Deklaracja została poparta przez inne państwa, m.in. Niemcy, Austrię, Finlandię, Holandię i Danię. Postulaty zgłoszone w deklaracji zostały uwzględnione w propozycji kompromisowej prezydencji włoskiej, popartej ostatecznie na grudniowym posiedzeniu Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa. Konsekwentnie zgłaszane przez Polskę i inne państwa członkowskie uwagi dotyczące m.in. zagwarantowania rozwoju sektora, zmniejszenia obciążeń administracyjnych oraz zapewnienia jasności legislacji spowodowały, że prace nad projektem prowadzone są w kierunku zgodnym z polskim interesem. W planie prac na 2015 r. Komisja zapowiedziała, że jeżeli w przeciągu 6 miesięcy Rada nie osiągnie porozumienia, wówczas KE wycofa obecny projekt i rozważy przedstawienie nowej inicjatywy.

Kwestie weterynaryjne i fitosanitarne

Prezydencja włoska kontynuowała prace nad pakietem dokumentów mającym na celu wzmocnienie zdrowia i standardów bezpieczeństwa w całym łańcuchu żywnościowym. Pakiet ten zawiera projekty przeglądowe służące modernizacji obecnie obowiązującego dorobku prawnego UE w zakresie zdrowia roślin, materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin, modernizacji i integracji systemu kontroli urzędowych, a także zdrowia zwierząt.

Polska popierała podstawowe założenia *projektu rozporządzenia w sprawie środków ochronnych przeciwko agrofagom roślin*. Na poziomie grupy roboczej Polska zgłaszała szereg uwag o charakterze szczegółowym, które ostatecznie znalazły odzwierciedlenie w tekście kompromisowym, zaproponowanym przez prezydencje grecką (w maju i w czerwcu 2014 r.) i włoską (w listopadzie 2014 r.). Dotyczyły one m.in. usprawnienia działań zwalczających agrofagi kwarantannowe i wzmocnienia ochrony UE przed ryzykiem introdukcji agrofagów kwarantannowych z państw trzecich.

W pracach nad *projektem rozporządzenia ws. kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin, materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin i środków ochrony roślin*, Polska zgłaszała szereg uwag w zakresie m.in.: obszaru objętego projektowanym aktem (konieczności wyłączenia z zakresu projektu kontroli leśnego materiału rozmnożeniowego); zmiany systemu opłat pobieranych przez organy urzędowej kontroli; roli urzędowego lekarza weterynarii; braku spójności projektowanych przepisów z przepisami sektorowymi z zakresu fitosanitarnego i nasiennictwa. Niektóre zmiany o największym znaczeniu dla Polski nie zostały wprowadzone – Polska będzie konsekwentnie podnosić te kwestie w dalszych pracach. W czasie prezydencji włoskiej prace zakończyły się przedstawieniem sprawozdania z postępu prac na posiedzeniu Rady UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa 15-16 grudnia 2014 r.

W odniesieniu do projektu rozporządzenia w sprawie zdrowia zwierząt, Polska wyrażała poparcie dla ogólnego kierunku działań podjętych przez Komisję Europejską, zmierzających do uproszczenia i zmniejszenia liczby aktów prawnych obowiązujących w zakresie zdrowia zwierząt, zbliżenia unijnego prawodawstwa do międzynarodowych standardów, a także realizacji strategii UE w zakresie zdrowia zwierząt (2007-2013), opracowanej pod hasłem „Lepiej zapobiegać niż leczyć”. W trakcie prac Polska zgłaszała uwagi i komentarze, dotyczące m.in. braku projektów najistotniejszych aktów delegowanych i wykonawczych. Ostatecznie tekst kompromisowy został przeredagowany

i uszczegółowiony, dzięki czemu jest bardziej przejrzysty i czytelny. Pomimo sprzeciwu Polski Rada wyraziła zgodę na rozpoczęcie negocjacji z Parlamentem Europejskim. Krytyczne stanowisko Polski wynikało m.in. z oceny, że treść mandatu nie daje gwarancji prawnej na utrzymanie statusu zdrowotnego już osiągniętego przez państwa członkowskie. Jest to szczególnie ważne w odniesieniu do chorób, dla których obecnie przyznawane są statusy urzędowej wolności oraz dodatkowe gwarancje w handlu (tj. gruźlica bydła, choroba Aujeszky'ego oraz enzootyczna białaczka bydła) – tym bardziej, że na ich zwalczanie w ostatnich latach poniesiono znaczne nakłady finansowe.

Polska aktywnie uczestniczyła również w pracach nad projektami rozporządzenia i dyrektywy ws. *zootecznych i genealogicznych warunków dotyczących handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz ich przywozu do Unii, a także odniesień do przepisów zootecznych*. Wśród skutecznie zgłoszonych przez Polskę postulatów znalazły się m.in. rozszerzenie definicji związku hodowców prowadzącego księgę hodowlaną o możliwość prowadzenia ksiąg przez inne podmioty publiczne np. uczelnie, instytuty naukowe, a także rozszerzenie katalogu zagrożeń przy analizie skutków uznania nowych podmiotów do prowadzenia księgi hodowlanej danej rasy zwierząt i realizacji programu hodowlanego dla tej księgi. Prezydencja włoska zakończyła działania nad projektami przedstawieniem sprawozdania z postępu prac (przedstawione Radzie ds. Rolnictwa i Rybołówstwa 15 grudnia 2014).

6.6. POLITYKA RYBOŁÓWSTWA

W pracach nad projektem rozporządzeniem Rady ustalającym uprawnienia połowowe na 2015 rok na obszarze Morza Bałtyckiego, działania Polski skoncentrowały się przede wszystkim na negocjacji kwoty połowowej szprota, śledzia centralnego oraz dorsza stada wschodniego. W porównaniu do kwot obowiązujących w 2014 r., na rok 2015 ustalono wzrost kwoty połowowej dla śledzia basenu centralnego (+45%) i śledzia zachodniego (+12%). Udało się wynegocjować niższe niż w propozycji Komisji Europejskiej redukcje kwot połowowych dla szprota (-11%), dorsza zachodniego (-6,7%) oraz dorsza stada wschodniego (-22%). Ze względu na konieczność ochrony zasobów łososia Polska zgodziła się na niewiele większą niż proponowana redukcję kwoty (-10%). Kwota połowowa gładzicy, zgodnie z propozycją Polski pozostała na poziomie z roku 2014.

W odniesieniu do połowów niektórych stad ryb głębinowych osiągnięto porozumienie polityczne w sprawie uprawnień do połowów na lata 2015 i 2016. Polska posiada trzy kwoty dla gatunków głębinowych objętych przedmiotowym rozporządzeniem: dla pałasa czarnego, buławika czarnego ze strefy RNG/5B67 oraz buławika czarnego ze strefy RNG/8X14. Dla Polski najważniejszą kwestią była propozycja zmniejszenia kwot połowowych buławika – zaproponowano redukcje o 7% i 8% (zamiast 20%, jak proponowała KE). Kwota ta jest co roku wymieniana m.in. z Hiszpanią na cennego dla Polski dorsza ze Svalbardu. W związku z tym podczas Rady możliwe było wzajemne poparcie stanowisk z Hiszpanią, Portugalią i Francją, w celu ustalenia mniejszych niż proponowane przez KE redukcji gatunków kluczowych dla tych państw. Zgodnie z postulatami Polski osiągnięto mniejszą redukcję kwot połowowych buławika (10%) w kolejnych dwóch latach, zamiast proponowanych przez Komisję -20%.

W szczególnym interesie Polski leżą ponadto wielkości kwot połowowych przyznanych Polsce rozporządzeniem ustalającym maksymalne kwoty połowowe gatunków ryb na poszczególnych obszarach wód Unii oraz na wodach międzynarodowych. Podczas prac nad wnioskiem Polska uzależniła jego poparcie od uzyskania korzystnych warunków odnośnie możliwości prowadzenia połowów, które będą ekonomicznie możliwe do realizacji dla polskiej floty dalekomorskiej, dla której szczególne znaczenie mają: kwoty dorsza na obszarze Svalbard (obszar I i IIB), ostroboka chilijskiego na Pacyfiku oraz kwoty makreli i śledzia na północnym Atlantyku. Porozumienie polityczne w Radzie osiągnięto w grudniu 2014 r. Postulaty Polski zostały odpowiednio uwzględnione w negocjacjach, przede wszystkim odnośnie do wysokości kwot tymczasowych przy braku porozumienia państw nadbrzeżnych. Poprawnie odzwierciedlono też wielkości kwot przysługujących Polsce w ramach regionalnych organizacji rybackich.

Walka z pracą nierejestrowaną

Prezydencja włoska kontynuowała prace nad *projektem decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie utworzenia europejskiej platformy na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie zapobiegania pracy nierejestrowanej i zniechęcania do niej*. W skład platformy mają wchodzić krajowe organy egzekwowania prawa wyznaczone przez państwa członkowskie (w szczególności inspektoraty pracy, inspektoraty zabezpieczenia społecznego i organy podatkowe). Główne obszary współpracy (na zasadzie wymiany najlepszych praktyk i informacji, rozwoju wiedzy specjalistycznej i analiz) mają dotyczyć zabezpieczenia społecznego, warunków pracy i podatków. Podczas posiedzenia Rady UE ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich (EPSCO) 16 października 2014 r. przyjęto podejście ogólne do projektu.

Polska co do zasady wyraziła poparcie dla celu przyświecającego tej propozycji, jednocześnie proponując usunięcie z tekstu odwołań do definicji samozatrudnienia oraz zwracając uwagę na to, że powołanie nowej struktury może generować dodatkowe koszty. Polska postulowała, aby rozwiązania służące przeciwdziałaniu niepożądanym zjawiskom nie utrudniały korzystania ze swobody świadczenia usług i swobody przepływu pracowników a tym bardziej, aby nie skutkowały dyskryminacją. Ponadto Polska podkreśliła, że zwalczanie pracy nierejestrowanej należy do wyłącznej kompetencji państw członkowskich, a współdziałanie w kwestiach transgranicznych najlepiej sprawdza się w ramach współpracy i umów dwustronnych realizowanych na podstawie decyzji zainteresowanych państw. Polska postulowała także podkreślenie dobrowolności współpracy transgranicznej, usunięcie zapisów o przyjmowaniu wspólnych zasad prowadzenia inspekcji w celu zwalczania pracy nierejestrowanej oraz dotyczących rozwoju form współpracy poprzez przyjęcie jednolitych ram wspólnych operacji w zakresie inspekcji i wymiany personelu.

Kompromisowa propozycja prezydencji włoskiej uwzględnia większość postulatów Polski oraz państw *like-minded* (Czech, Węgier, Luksemburga, Łotwy, Malty, Słowacji, Wielkiej Brytanii) dotyczących podkreślenia kompetencji państw członkowskich w zakresie zwalczania pracy nierejestrowanej, poszanowania krajowego i unijnego ustawodawstwa przez krajowe władze, a wprowadzone w preambule decyzji dodatkowe motywy proponują rozwiązania stanowiące alternatywę dla otwartego katalogu działań Platformy.

Praca na morzu

19 listopada 2013 r. Komisja przedstawiła *projekt dyrektywy PE i Rady mającej na celu wzmocnienie praw pracowników wykonujących zawody związane z żeglugą morską* w celu nadania im tych samych praw, co pracownikom zatrudnionym na lądzie. W projekcie zawarto propozycję zmiany pięciu dyrektyw dotyczących prawa pracy²⁰, które obecnie wyłączają pracowników żeglugi morskiej i rybaków ze swojego zakresu stosowania lub też umożliwiają państwom członkowskim wyłączenie ich z tego zakresu bez wyraźnego uzasadnienia. Jeżeli projekt dyrektywy zostanie ostatecznie przyjęty z jego przepisów wynikało będzie między innymi prawo osób pracujących na statkach morskich do informacji i konsultacji, a także inne prawa uwzględniające specyfikę sektora morskiego. Zmieniane dyrektywy UE będą się stosowały zasadniczo do wszystkich sektorów działalności i wszystkich kategorii pracowników.

W trakcie prac grupy roboczej Polska wyrażała negatywne stanowisko i opowiadała się za pozostawieniem stanu prawnego w odniesieniu do tych grup zawodowych w obecnym kształcie. Jednocześnie podkreślała, iż w trakcie transpozycji zmienianych dyrektyw Polska nie skorzystała

²⁰ Dyrektywa 2008/94/WE w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy, dyrektywa 2009/38/WE w sprawie ustanowienia europejskiej rady zakładowej, dyrektywa 2002/14/WE ustanawiająca ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami, dyrektywa 98/59/WE w sprawie zwolnień grupowych oraz dyrektywa 2001/23/WE odnosząca się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw.

z wyłączeń ze względu na stosunkowo niewielką flotę zatrudniającą polskich marynarzy. Jednocześnie celem Polski (zgodnym z celem UE) jest poprawa zatrudnienia w sektorze żeglugi morskiej i utrzymanie konkurencyjności morskiej żeglugi unijnej w żegludze międzynarodowej.

Większość państw członkowskich z zadowoleniem przyjęła kompromisowy tekst prezydencji. Biorąc pod uwagę złożoność projektu oraz potrzebę uwzględnienia ograniczeń operacyjnych wynikających ze szczególnego charakteru sektora żeglugi morskiej, prezydencja przeprowadziła konsultacje z partnerami społecznymi UE w uwzględnia ich wyniki w propozycji kompromisowej.

Podczas posiedzenia 11 grudnia 2014 r. Rada EPSCO przyjęła podejście ogólne do projektu dyrektywy. Mając na uwadze wypracowane we wrześniu 2014 r. pozytywne stanowisko partnerów społecznych (Stowarzyszenia Armatorów Wspólnoty Europejskiej oraz Europejskiej Federacji Pracowników Transportu) oraz fakt, że zostało ono uwzględnione w tekście kompromisowym prezydencji, a także poparcie tej propozycji przez państwa członkowskie, pod których banderami pracują polscy marynarze, Polska nie sprzeciwiła się przyjęciu podejścia ogólnego. Jednocześnie Polska (wraz z Grecją) przyłączyła się do oświadczenia delegacji niemieckiej dotyczącego wątpliwości odnośnie podstawy prawnej projektu.

7 lipca 2014 r. KE przedłożyła Radzie wniosek mający na celu wprowadzenie w życie Umowy europejskiej zawartej przez Europejskie Stowarzyszenie Żeglugi Śródlądowej (EBU), Europejską Organizację Kapitanów (ESO) i Europejską Federację Pracowników Transportu (ETF), dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy w transporcie śródlądowym. Odnosi się ona do warunków pracy na tych statkach pływających na trasach śródlądowych oraz do zdrowia i bezpieczeństwa pracowników, w zakresie między innymi ograniczeń w dobowym i tygodniowym czasie pracy, corocznego urlopu wypoczynkowego, oceny stanu zdrowia pracowników.

W trakcie prac w ramach grupy roboczej ds. kwestii społecznych, Polska kierunkowo poparła projekt dyrektywy wdrażający umowę europejską²¹. Ostatecznie 11 grudnia 2014 r. Rada EPSCO przyjęła porozumienie polityczne w odniesieniu do projektu dyrektywy. Polska poparła przyjęcie dokumentu, stojąc na stanowisku, że nowe przepisy doprowadzą do ujednoczenia i usprawnienia systemu pracy na statkach żeglugi śródlądowej, poprawienia warunków pracy osób wykonujących pracę podczas żeglugi, a w konsekwencji przyczynią się do stworzenia takich regulacji dla operatorów zarządzających flotą śródlądową, jakie mają armatorzy w państwach członkowskich UE.

Wzmacnianie uczestnictwa kobiet w życiu gospodarczym

Prezydencja włoska kontynuowała prace nad *projektem dyrektywy PE i Rady w sprawie poprawy równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek*, których akcje są notowane na giełdzie, i odnośnych środków. W ramach spotkań na szczeblu eksperckim przeanalizowano sugestie zmian przygotowane przez prezydencję dotyczące między innymi: celów ilościowych, alternatywnych środków krajowych umożliwiających państwom członkowskim wyłączenie stosowania art. 4a dyrektywy (tzw. klauzula elastyczności), oraz z inicjatywy Polski, wydłużenie okresu wdrożenia nowych przepisów. Polska zajęła przychylne stanowisko wobec kompromisowej propozycji prezydencji ze względu na wprowadzenie do niej klauzuli elastyczności. Pomimo poczynionego postępu w dyskusjach prace nad projektem nie zakończyły się przyjęciem podejścia ogólnego.

Zasada równego traktowania

Podczas prezydencji włoskiej kontynuowano prace nad *projektem dyrektywy Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną*. Prace na szczeblu eksperckim zostały

²¹ Ze względu na fakt, iż stanowisko Rządu w odniesieniu do projektu Dyrektywy zostało przyjęte 4 grudnia 2014 r., Polska na etapie wcześniejszych prac nad projektem zgłaszała zastrzeżenie analityczne, nie prezentując oficjalnie stanowiska w odniesieniu do projektu. Zastrzeżenie zostało zdjęte podczas posiedzenia Rady EPSCO 11 grudnia 2014 r.

skonkludowane przez prezydencję w raporcie z postępu prac. Polska, podobnie jak inne państwa, poparła dalsze prace nad projektem, oponując jednocześnie przeciwko ewentualnej formule wzmocnionej współpracy. Polska argumentowała, iż wprowadzane dyrektywą przepisy będą miały konsekwencje dla podmiotów gospodarczych i jako takie powinny dotyczyć wszystkich uczestników rynku wewnętrznego. W odniesieniu do diskutowanego kalendarza implementacji Polska prezentowała stanowisko, iż musi on być ambitny, lecz realistyczny.

Współpraca publicznych służb zatrudnienia

Sukcesem prezydencji włoskiej jest przyjęcie podejścia ogólnego do *rozporządzenia w sprawie współpracy publicznych służb zatrudnienia (EURES)*. Wśród istotniejszych spraw spornych, co do których udało się osiągnąć porozumienie zgodnie z oczekiwaniami Polski, znalazła się tzw. preferencja unijna (tj. zasady pierwszeństwa obywateli UE przed obywatelami państw trzecich w kontekście możliwości dostępu do rynku pracy) oraz opcjonalność w udostępnianiu ofert pracy przez pracodawców na portalu EURES. Prezydencja zaproponowała całkowite usunięcie z tekstu rozporządzenia odniesienia do preferencji unijnej. Polska zaś chciała mieć pewność, że zapisy rozporządzenia będą rozumiane w taki sposób, że cudzoziemcy mogą korzystać z EURES na równych zasadach, natomiast zasady faktycznego dopuszczenia do rynku pracy i preferencji unijnej powinny pozostać bez zmian. Kwestia ta miała szczególne znaczenie w kontekście obserwowanych w ostatnim czasie działań KE, zmierzających do rozszerzenia zasady swobodnego przepływu także na obywateli państw trzecich. Stanowisko Polski zostało poparte przez inne państwa członkowskie i uwzględnione w kompromisowym tekście rozporządzenia.

Do istotniejszych sukcesów należy zaliczyć także doprowadzenie przez Polskę do: zmiany charakteru działań członków i partnerów EURES oraz usług przez nich świadczonych; usunięcia przepisów obligujących każdego członka i partnera EURES do posiadania w swoich systemach informatycznych obsługujących pośrednictwo pracy, danych dotyczących ofert pracy, życiorysów i wniosków o zatrudnienie zamieszczonych na portalu EURES; doprecyzowania wielu przepisów, których zbyt ogólny charakter doprowadziłby do wielu problemów interpretacyjnych w przyszłości. Udało się także częściowo przeforsować postulat Polski dotyczący umożliwienia odroczenia na kilka lat konieczności ponownego formalnego wyznaczenia (akredytacji) przez państwa członkowskie podmiotów spoza publicznych służb zatrudnienia do świadczenia usług wsparcia. Jednocześnie, pomimo wielu starań, nie udało się przekonać prezydencji, Komisji Europejskiej ani wystarczającej większości państw członkowskich, że wprowadzenie przepisów umożliwiających członkom lub partnerom EURES świadczenie usług wyłącznie on-line może w negatywny sposób wpłynąć na jakość tych usług oraz koordynację ich świadczenia tylko w Internecie.

6.8. ZDROWIE

Wyroby medyczne

W trakcie prezydencji włoskiej kontynuowano prace nad dwoma *projektami rozporządzeń PE i Rady w zakresie wyrobów medycznych: w sprawie wyrobów medycznych oraz wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro*. Na każdym etapie prac Polska, popierając co do zasady cele przyświecające obu projektom, wskazywała na brak uzasadnienia dla szeregu proponowanych przepisów, które mogą być trudne do stosowania przez przedsiębiorców. Polska zgłaszała też liczne zastrzeżenia dotyczące zbytniego rozrostu procedur administracyjnych, które nie będą miały znaczącego wpływu na poprawę bezpieczeństwa sektora wyrobów medycznych, a mogą doprowadzić do jego nieefektywności. Ponadto Polska podkreślała, iż niektóre z przepisów będą znacznym obciążeniem nie tylko dla przedsiębiorców, lecz również dla instytucji państwowych oraz mogą spowodować wzrost wydatków budżetu państwa. Podczas posiedzenia Rady ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich w dniu 1 grudnia 2014 r. Polsce, we współpracy z innymi państwami, udało się doprowadzić do zablokowania przyjęcia podejścia ogólnego do projektów i w konsekwencji przyjęto jedynie sprawozdanie z postępu prac.

Produkty lecznicze weterynaryjne

Podczas prezydencji włoskiej rozpoczęto prace nad dwoma projektami zmian legislacyjnych w zakresie regulacji dotyczących produktów leczniczych weterynaryjnych: *projekt rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 726/2004, ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków, a także projekt rozporządzenia w sprawie weterynaryjnych produktów leczniczych.*

Polska, co do zasady, popiera podjęcie prac nad zmianą rozporządzenia (WE) nr 726/2004, jednak stoi na stanowisku, że bardziej racjonalne i prawnie spójne byłoby utrzymanie obecnego rozwiązania, polegającego na uregulowaniu struktury i działania Europejskiej Agencji Leków w jednym akcie prawnym (tj. w rozporządzeniu (WE) nr 726/2004). Akceptując konieczność zmiany dyrektywy 2001/82/WE²², Polska opowiada się za taką zmianą przepisów, która zapewni podniesienie obecnych standardów jakości weterynaryjnych produktów leczniczych, a jednocześnie zachęci firmy farmaceutyczne do podjęcia wysiłku opracowania innowacyjnych produktów.

Nowa żywność

Prezydencja włoska kontynuowała prace nad *projektem rozporządzenia PE i Rady w sprawie nowej żywności*. Polska wraz z grupą państw członkowskich sprzeciwiła się propozycji prezydencji stworzenia nowej definicji nanomateriałów na potrzeby rozporządzenia ze względu na fakt, że taka definicja (w innym kształcie niż zaproponowana przez prezydencję) występuje już w rozporządzeniu 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności. Zdaniem Polski tworzenie dwóch różniących się od siebie definicji jest bezzasadne i spowoduje dezorientację zarówno wśród konsumentów, jak i przedsiębiorców oraz organów urzędowej kontroli żywności. Ostatecznie prezydencja przedstawiła swoją propozycję definicji nanomateriałów, nie uwzględniając sprzeciwu części państw członkowskich oraz KE. Nie udało się jej jednak osiągnąć porozumienia z Parlamentem Europejskim i trilog będzie kontynuowany przez prezydencję łotewską. Dlatego finalny kształt projektu nie jest jeszcze przesądzony, a Polska w dalszych pracach będzie konsekwentnie zgłaszała swoje postulaty.

²² Dyrektywa 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych.

4. LISTA ZAŁĄCZNIKÓW

- 4.1 Rozliczenia finansowe pomiędzy RP a UE
- 4.2 Informacja o wykorzystaniu środków z funduszy strukturalnych, Funduszu Spójności oraz funduszy pozaunijnych
- 4.3 Plan prac nad projektami ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej (przygotowany na podstawie ust. 1a art. 125a Regulaminu Sejmu)
- 4.4 Wykaz stanowisk do aktów prawnych UE, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE, przekazanych do Sejmu i Senatu RP w II poł. 2014 r.
- 4.5 Wykaz stanowisk do dokumentów pozalegisacyjnych UE, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE, przekazanych do Sejmu i Senatu RP w II połowie 2014 r.

ROZLICZENIA FINANSOWE POMIĘDZY POLSKĄ A UNIĄ EUROPEJSKĄ W OKRESIE LIPIEC-LISTOPAD 2014 R.

1. Saldo

W ciągu 5 miesięcy prezydencji włoskiej odnotowano pozytywne saldo rozliczeń pomiędzy Unią Europejską a Rzeczpospolitą Polską, która osiągnęła pozycję beneficjenta netto **+3,48 mld EUR**.

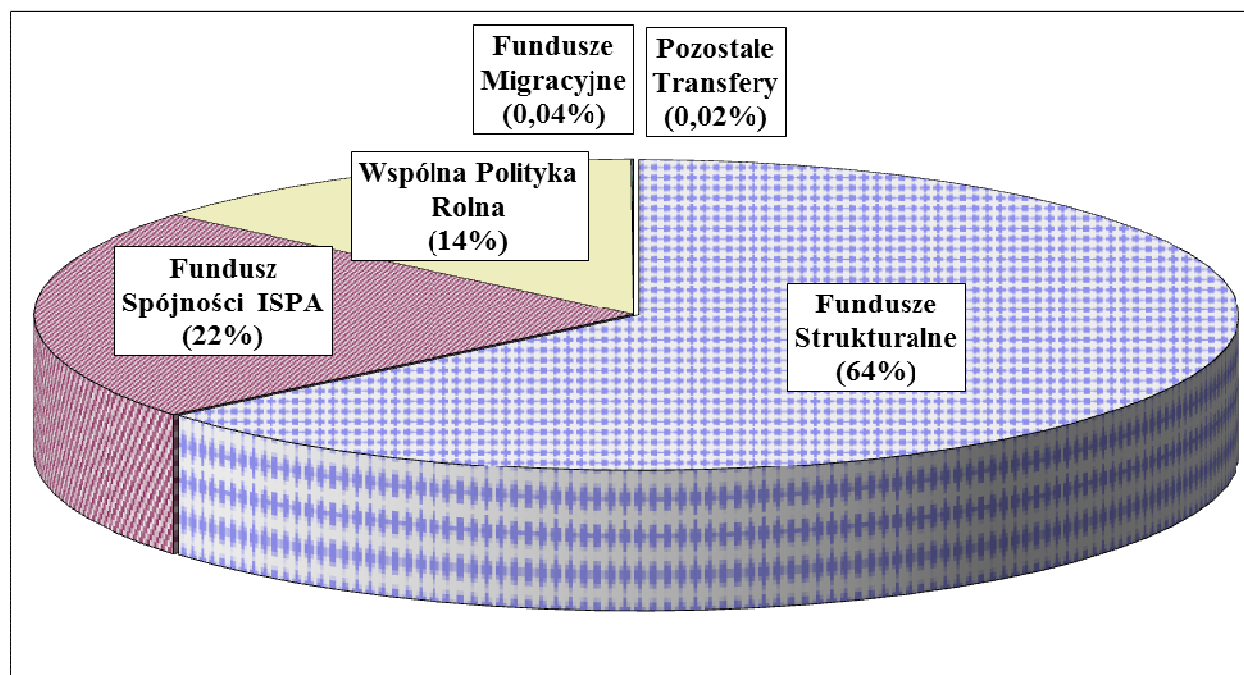
Tabela 1. Struktura transferów finansowych Rzeczpospolita Polska – budżet Unii Europejskiej w okresie 1 VII – 30 XI 2014 (w EUR).

Fundusze Strukturalne	2 959 018 364
Fundusz Spójności / ISPA	1 029 138 175
Wspólna Polityka Rolna	640 201 356
Fundusze Migracyjne	2 072 211
Pozostałe transfery *	1 194 035
Transfery razem	4 631 624 141
Składka członkowska	1 147 683 193
Zwrot środków do budżetu UE	104 549
Saldo	3 483 836 399

* W pozycji „Pozostałe transfery” dane na koniec października 2014 r.

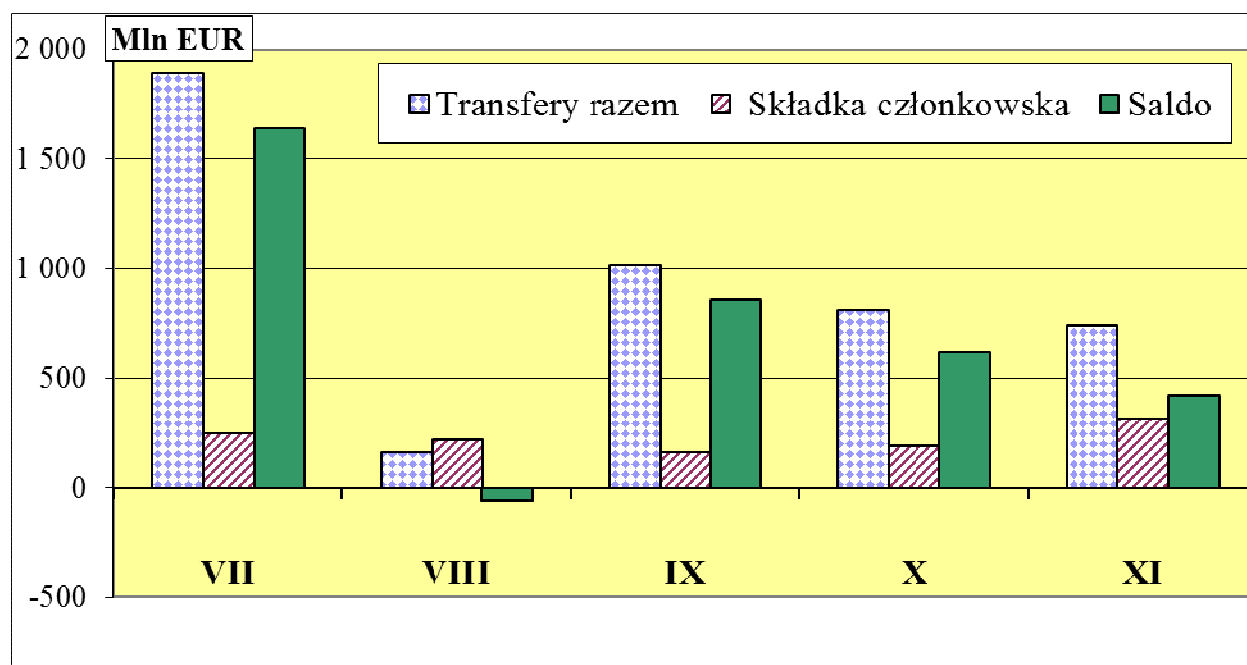
2. Transfery do Polski

Wykres 1. Transfery z budżetu Unii Europejskiej do Polski w okresie 1 VII – 30 XI 2014

W okresie 1 lipca – 30 listopada 2014 r. Rzeczpospolita Polska otrzymała z budżetu ogólnego Unii Europejskiej **ponad 4,63 mld EUR**. Najważniejsze pozycje wśród przepływów finansowych stanowiły transfery przeznaczone na finansowanie projektów realizowanych w ramach funduszy strukturalnych (**2,96 mld EUR**) i Funduszu Spójności/ISPA (**1,03 mld EUR**) oraz na Wspólną Politykę Rolną (**0,64 mld EUR**). Do Rzeczypospolitej Polskiej wpływają także środki z Funduszy Migracyjnych (Europejskiego Funduszu Powrotu Imigrantów, Funduszu Granic Zewnętrznych, Europejskiego Funduszu na Rzecz Uchodźców oraz Europejskiego Funduszu na Rzecz Integracji Obywateli Państw Trzecich) oraz środki klasyfikowane jako „Pozostałe transfery” przekazywane m.in. szkołom wyższym, jednostkom badawczo – rozwojowym, czy fundacjom rządowym obsługującym programy współpracy zagranicznej, na konta w bankach komercyjnych. W omawianym okresie transfery te osiągnęły łączną wysokość prawie **3,3 mln EUR**.

Wykres 2. Transfery, składka członkowska oraz saldo rozliczeń finansowych Polska – budżet Unii Europejskiej w okresie 1 VII – 30 XI 2014 (w mln EUR).

3. Składka do budżetu UE

W okresie 1 lipca – 30 listopada 2014 r. Rzeczpospolita Polska wpłaciła do budżetu ogólnego UE składkę w wysokości **1,15 mld EUR**, w tym:

- z tytułu zasobu własnego opartego o DNB: 752 mln EUR,
- z tytułu zasobu własnego opartego o VAT: 149 mln EUR,
- z tytułu tradycyjnych zasobów własnych: 179 mln EUR,
- z tytułu mechanizmów korekcyjnych (rabatu brytyjskiego oraz korekt przyznanych Szwecji i Królestwu Niderlandów): 67 mln EUR.

INFORMACJA O WYKORZYSTANIU ŚRODKÓW Z FUNDUSZY STRUKTURALNYCH, FUNDUSZU SPÓJNOŚCI ORAZ FUNDUSZY POZAUNIJNYCH**INFORMACJA O WYKORZYSTANIU ŚRODKÓW Z FUNDUSZY STRUKTURALNYCH ORAZ FUNDUSZU SPÓJNOŚCI W POLSCE (STAN NA 30 LISTOPADA 2014 R.)****PERSPEKTYWA FINANSOWA 2007-2013**Postęp finansowy w ramach Narodowej Strategii Spójności 2007-2013**Wnioski o dofinansowanie**

Według danych wygenerowanych z Krajowego Systemu Informatycznego KSI SIMIK 07-13, od początku uruchomienia programów do 30 listopada 2014 r. złożono około 300,8 tys. wniosków poprawnych pod względem formalnym (wzrost w II półroczu 2014 r. o 3,9 tys. wniosków) na całkowitą kwotę dofinansowania (zarówno środki unijne, jak i środki krajowe) 610,7 mld zł (wzrost w II półroczu 2014 r. o 7,4 mld zł).

Kontraktacja środków

Do 30 listopada 2014 r. podpisano z beneficjentami 104,5 tys. umów o dofinansowanie na kwotę dofinansowania w części UE 285,6 mld zł (wzrost w II półroczu 2014 r. o blisko 5,8 tys. umów na kwotę dofinansowania UE około 11,3 mld zł). Kwota ta stanowi 101% alokacji na lata 2007-2013. Wartość wydatków kwalifikowalnych wykazana w umowach o dofinansowanie projektów wyniosła natomiast 410,4 mld zł (wzrost w II półroczu 2014r. o 15,4 mld zł).

Wydatki beneficjentów (na podstawie wniosków o płatność)

Wydatki poniesione przez beneficjentów i uznane za kwalifikowalne wyniosły blisko 309,0 mld zł (wzrost w II półroczu 2014 r. o 31,3 mld zł), w tym wartość dofinansowania UE to 218,3 mld zł (wzrost w II półroczu 2014 r. o 21,9 mld zł). Tym samym wykorzystanie alokacji na lata 2007-2013 wyniosło około 77%.

Szczegółowe dane na temat stanu wdrażania programów operacyjnych realizowanych w ramach NSRO 2007-2013 przedstawiono w Tabeli 2.

Wydatki certyfikowane do Komisji Europejskiej i refundacje

Według stanu na 30 listopada 2014 r., od początku wdrażania NSRO 2007-2013 certyfikowano do Komisji Europejskiej wydatki kwalifikowalne w wysokości 63 mld euro.

Certyfikowane wydatki pozwoliły zawnioskować do Komisji Europejskiej o refundację 50,9 mld euro, co stanowi 75% alokacji. Z powyższej kwoty Komisja Europejska dokonała na rzecz Polski refundacji w kwocie 49,1 mld euro. Uwzględniając przekazaną zaliczkę w wysokości 6,2 mld EUR, KE wypłaciła na rzecz Polski 55,3 mld EUR (tj. 82% alokacji na lata 2007-2013). Od 1 lipca do 30 listopada 2014 roku KE wypłaciła tytułem refundacji około 3,5 mld EUR.

Efekty rzeczowe w ramach Narodowej Strategii Spójności 2007-2013 na podstawie zawartych umów o dofinansowanie

Ponad 1/3 wartości wszystkich projektów realizowanych w ramach NSRO 2007-2013 to inwestycje w infrastrukturę transportową (wykres 1.). W ramach tych przedsięwzięć powstaje m.in.: ok. 1,4 tys. kilometrów autostrad i dróg ekspresowych, blisko 3,1 tys. kilometrów dróg krajowych i wojewódzkich oraz około 6,8 tys. kilometrów dróg powiatowych i gminnych. Szacuje się, że zakupionych zostanie blisko 2,6 tys. jednostek taboru miejskiego. Duża część środków unijnych (19% wartości wszystkich umów o dofinansowanie) kierowana jest na rozwój kapitału ludzkiego. Dzięki nim np. 231,6 tys. osób otrzymało pomoc w podjęciu działalności gospodarczej, około 12 tys. pracowników sektora B+R ukończyło szkolenia w ramach podnoszenia kwalifikacji, a blisko 4,9 tys. przedszkoli skorzystało ze wsparcia finansowego. Znaczne środki wydawane są również na sektor B+R i rozwój przedsiębiorczości – ok. 18% wartości wszystkich projektów, co pozwoliło na objęcie wsparciem m.in.: 637 ośrodków badawczych i ponad 1,8 tys. laboratoriów. Podobne środki (13%) zaangażowano w zrównoważony rozwój inwestycje podnoszące jakość środowiska naturalnego w Polsce. Za unijne pieniądze wybudowanych lub zmodernizowanych zostanie m.in.: ponad 23,7 tys. kilometrów sieci kanalizacyjnych oraz blisko 6,6 tys. kilometrów sieci wodociągowych.

Wykres 1. Główne obszary wsparcia w ramach NSRO 2007-2013 – dane na podstawie umów o dofinansowanie podpisanych do 30 listopada 2014 r., kwoty w mln zł

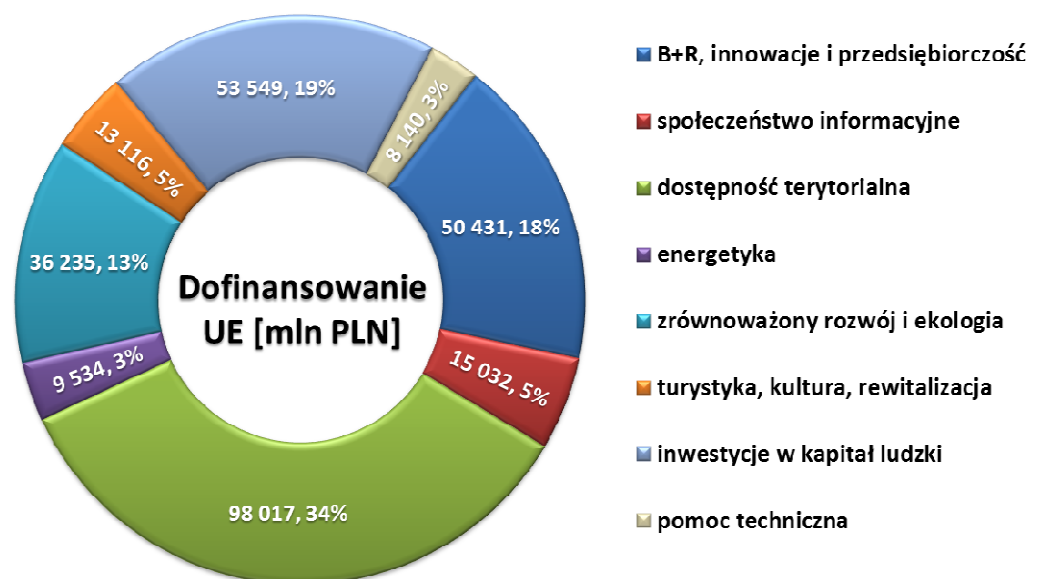

Tabela 2. Liczba i wartość złożonych wniosków, podpisanych umów/wydzanych decyzji oraz wniosków o płatność w ramach NSRO 2007-2013, wg stanu na 31 listopada 2014 r. (kwoty w zł)

Program Operacyjny	Wnioski o dofinansowanie po ocenie formalnej			Umowy o dofinansowanie				Wnioski o płatność			
	Liczba	Wartość wydatków kwalifikowalnych (PLN)	Wartość - dofinansowanie unijne i krajowe (PLN)	Liczba	Wartość wydatków kwalifikowalnych (PLN)	Dofinansowanie UE (PLN)	Poziom wykorzystania alokacji na lata 2007-2013	Wartość wydatków uznanych za kwalifikowalne (PLN)	Wartość wydatków kwalifikowalnych stanowiących podstawę certyfikacji (PLN)	Dofinansowanie UE (PLN)	Poziom wykorzystania alokacji na lata 2007-2013
POIG	47 475	179 667 248 476,37	113 077 896 689	18 093	70 660 153 412	38 992 028 482	108%	45 409 805 535	30 017 682 551	25 315 686 710	70%
POIS	4 367	244 946 428 965,29	194 112 557 195	2 886	159 330 522 841	118 578 331 959	99%	117 804 628 917	117 794 312 257	88 708 509 870	74%
POKL	184 021	171 170 503 429,63	164 658 850 437	47 373	52 869 408 683	44 097 150 798	105%	43 951 507 172	43 087 463 985	36 624 344 387	88%
PO PT	436	2 574 282 020,10	2 188 139 715	425	2 628 797 198	2 234 477 615	104%	1 974 908 179	1 974 908 179	1 678 671 943	78%
POPW	454	16 078 666 778,43	11 442 564 921	310	13 438 295 159	9 970 974 941	100%	8 879 524 329	8 661 470 908	6 994 518 540	70%
PO EWT*	665	3 848 487 589	3 210 946 701	307	1 816 894 876	1 499 675 416	104%	1 240 477 828	1 244 537 941	1 032 121 528	71%
Razem Krajowe	237 418	618 285 617 259	488 690 955 658	69 394	300 744 072 168	215 372 639 211	102%	219 260 851 960	202 780 375 823	160 353 852 978	76%
RPO Woj. Dolnośląskiego	3 567	12 252 862 026,44	7 424 056 260	2 176	8 269 428 826	5 081 146 171	98%	6 839 990 759	6 839 990 759	4 238 349 626	82%
RPO Woj. Kujawsko-Pomorskiego	3 535	10 605 706 344,74	6 010 284 870	2 235	7 089 720 574	4 096 314 681	99%	4 845 077 224	4 288 549 405	2 930 485 164	71%
RPO Woj. Lubuskiego	1 773	5 850 851 342,08	3 705 829 475	984	3 281 702 177	1 965 392 731	96%	2 812 643 120	2 431 152 146	1 668 990 180	81%
RPO Woj. Łódzkiego	4 148	10 646 418 692,46	7 367 079 237	2 396	6 569 306 892	4 320 309 147	99%	5 282 803 152	5 282 803 152	3 548 218 717	81%
RPO Woj. Lubelskiego	5 566	14 364 642 342,89	9 825 346 797	3 130	7 493 427 523	4 822 884 168	97%	5 987 210 294	5 126 952 012	3 898 131 972	79%
RPO Woj. Mazowieckiego	6 121	26 883 579 480,58	18 939 441 814	2 083	10 573 793 319	7 330 145 900	94%	8 448 294 946	7 345 149 417	5 971 695 663	77%
RPO Woj. Małopolskiego	4 476	12 269 875 690,46	7 416 398 602	2 908	9 199 343 235	5 512 533 074	98%	7 677 154 163	6 667 294 211	4 734 710 554	84%
RPO Woj. Opolskiego	1 826	4 920 024 308,15	3 224 508 863	1 198	3 158 477 519	2 040 362 760	100%	2 907 918 090	2 443 878 259	1 881 236 261	92%
RPO Woj. Podlaskiego	2 560	9 257 008 537,11	5 881 126 293	1 240	4 513 615 773	2 777 663 262	99%	3 401 460 887	2 822 161 007	2 056 240 368	73%
RPO Woj. Podkarpackiego	3 620	10 435 579 958,64	7 179 563 411	2 474	7 047 063 367	4 819 007 485	97%	6 310 563 270	5 815 208 230	4 318 328 107	87%
RPO Woj. Pomorskiego	3 655	10 589 329 651,76	6 800 523 444	1 702	6 054 575 746	3 905 409 314	100%	5 040 033 601	5 040 033 601	3 266 813 910	84%
RPO Woj. Śląskiego	9 319	19 654 071 036,86	13 298 223 753	4 952	10 317 331 382	7 220 136 390	99%	8 577 171 037	7 514 494 760	5 928 725 804	81%
RPO Woj. Świętokrzyskiego	2 021	6 553 834 579,44	3 875 544 909	1 287	5 033 819 523	3 081 477 735	96%	4 608 484 378	3 984 970 162	2 778 965 410	87%
RPO Woj. Warmińsko-Mazurskiego	3 677	11 150 154 793,74	6 935 320 225	2 421	6 929 098 033	4 346 225 923	98%	5 670 840 305	4 611 528 148	3 606 213 693	81%
RPO Woj. Wielkopolskiego	4 395	13 327 844 226,17	8 821 657 063	2 202	8 255 048 325	5 352 594 813	97%	6 912 046 805	6 912 046 805	4 490 155 472	81%
RPO Woj. Zachodniopomorskiego	3 077	8 848 308 244,07	5 306 796 539	1 691	5 851 861 748	3 509 116 718	98%	4 384 800 613	3 876 433 888	2 669 550 808	74%
Razem Regionalne	63 336	187 610 091 256	122 011 701 556	35 079	109 637 613 962	70 180 720 272	98%	89 706 492 644	81 002 645 962	57 986 811 708	81%
RAZEM NSRO	300 754	805 895 708 514	610 702 657 214	104 473	410 381 686 131	285 553 359 482	101%	308 967 344 604	283 783 021 785	218 340 664 686	77%

*Dane dotyczące EWT przeliczono wg kursu 1 euro = 4,2168 zł

Źródło: KSI SIMIK 07-13, dane wygenerowane z systemu 1 grudnia 2014 r. Wykorzystanie alokacji na podstawie algorytmu MF i MRR obowiązującego w listopadzie 2014 r.

Tabela 1. Certyfikacja wydatków do Komisji Europejskiej oraz wartość wydatków już zrefundowanych, dane zaokrąglone do pełnych PLN/EUR

Program Operacyjny	CERTYFIKACJA NA 30 LISTOPADA 2014 r. W CZĘŚCI PODLEGAJĄCEJ REFUNDACJI ORAZ WARTOŚĆ WYDATKÓW ZREFUNDOWANYCH				
	Alokacja na lata 2007-2013 po uwzględnieniu KRW* i dostosowania technicznego*	Kwota wydatków kwalifikowalnych, stanowiących podstawę certyfikacji, certyfikowanych do KE (narastająco)	Wartość wniosków certyfikowanych do KE (kwota wnioskowana narastająco uwzględniająca wartość wypłaconych refundacji) (narastająco)	Wartość wniosków zrefundowanych przez KE (narastająco)**	Procentowa wartość wydatków wnioskowanych do KE w stosunku do alokacji
	euro	euro	euro	euro	%
1	2	3	4	5=3/1	
PO IG	8 658 126 047	7 294 377 864	6 200 221 184	6 127 393 605	72%
PO IiŚ	28 337 972 519	25 732 459 602	20 235 859 910	19 180 020 966	71%
PO KL	10 007 397 937	9 240 520 456	7 854 442 387	7 462 918 702	78%
PO PT	516 700 000	465 498 575	395 673 788	390 620 168	77%
PO RPW	2 387 709 248	1 965 258 788	1 670 469 969	1 657 284 490	70%
Razem Krajowe Programy Operacyjne	49 907 905 751	44 698 115 285	36 356 667 238	34 818 237 931	73%
RPO Woj. Dolnośląskiego	1 240 184 092	1 519 237 578	1 082 717 973	1 065 594 221	87%
RPO Woj. Kujawsko-Pomorskiego	996 053 121	933 133 675	776 791 443	776 791 443	78%
RPO Woj. Lubelskiego	1 192 840 908	1 165 671 158	972 228 294	972 228 294	82%
RPO Woj. Lubuskiego	494 355 098	526 496 468	416 844 009	416 844 009	84%
RPO Woj. Łódzkiego	1 046 023 918	1 144 836 169	898 003 236	882 279 902	86%
RPO Woj. Małopolskiego	1 355 863 222	1 380 502 447	1 133 040 027	1 113 039 828	84%
RPO Woj. Mazowieckiego	1 868 602 800	1 546 427 218	1 314 614 791	1 314 614 791	70%
RPO Woj. Opolskiego	491 446 973	566 572 365	469 581 510	428 431 591	96%
RPO Woj. Podkarpackiego	1 198 786 957	1 316 954 072	1 046 141 338	1 031 332 870	87%
RPO Woj. Podlaskiego	672 542 971	617 455 590	506 714 701	501 143 076	75%
RPO Woj. Pomorskiego	938 379 686	1 159 979 234	806 976 017	803 888 132	86%
RPO Woj. Śląskiego	1 747 104 507	1 676 663 986	1 408 898 577	1 377 319 695	81%
RPO Woj. Świętokrzyskiego	769 528 014	924 301 284	723 586 069	665 728 959	94%
RPO Woj. Warmińsko-Mazurskiego	1 070 550 290	1 021 729 794	858 544 742	848 359 529	80%
RPO Woj. Wielkopolskiego	1 332 573 532	1 629 651 090	1 203 521 160	1 151 393 517	90%
RPO Woj. Zachodniopomorskiego	862 807 404	882 534 987	714 871 875	711 231 342	83%
Razem Regionalne Programy Operacyjne	17 277 643 493	18 012 147 115	14 333 075 762	14 060 221 199	83%
Razem Programy Operacyjne EWT	344 771 677	287 322 304	241 709 025	222 439 818	70%
Razem Programy Operacyjne	67 530 320 921	62 997 584 704	50 931 452 025	49 100 898 948	75%

* Uwzględnia podział środków z Krajowej Rezerwy Wykonania i dostosowania technicznego dokonane podczas posiedzenia VIII Komitetu Koordynacyjnego Narodowe Strategiczne Ramy Odniesienia (NSRO) na lata 2007-2013, które odbyło się 9 lutego 2011 r. w Warszawie.

**Dane dotyczące refundacji z KE są uzupełniane w KSI na podstawie dokumentów z Instytucji Płatniczej z Ministerstwa Finansów i mogą być przekazywane do IC z pewnym opóźnieniem, dlatego też, stan informacji w KSI/wiedzy DIC o dokumentach w zakresie refundacji z KE to 30 listopada 2014 r.

Źródło: DCD, MliR

ZĄŁĄCZNIK 2 - WYDATKI KWALIFIKOWALNE STANOWIĄCE PODSTAWĘ CERTYFIKACJI CERTYFIKOWANE DO KE, KWOTY WNIOSKOWANE DO KE ORAZ KWOTY ZREFUNDOWANE PRZEZ KE, W KRAJOWYCH I REGIONALNYCH PROGRAMACH OPERACYJNYCH ORAZ W PROGRAMACH EUROPEJSKIEJ WSPÓŁPRACY TERYTORIALNEJ (EUR) - W OKRESIE OD 1 LIPCA 2014 DO 30 LISTOPADA 2014 R.*

Program Operacyjny	Wydatki kwalifikowalne certyfikowane od 01.07.2014 do 30.11.2014 (podstawa certyfikacji)	Kwota wnioskowana do KE od 01.07.2014 do 30.11.2014	Kwota zrefundowana przez KE od 01.07.2014 do 30.11.2014**
	EUR	EUR	EUR
	1	2	3
PO IG	707 172 466	601 096 596	814 681 346
PO IIŚ	1 651 405 365	1 316 295 478	1 296 104 116
PO KL	714 072 591	606 961 702	551 434 967
PO PT	37 663 270	32 013 779	26 960 159
PO RPW	140 868 200	119 737 970	151 668 728
Razem Krajowe Programy Operacyjne	3 251 181 892	2 676 105 525	2 840 849 316
RPO Woj. Dolnośląskiego	108 919 540	45 639 450	66 605 124
RPO Woj. Kujawsko-Pomorskiego	47 013 388	30 040 882	58 879 687
RPO Woj. Lubelskiego	54 322 670	42 106 465	42 106 465
RPO Woj. Lubuskiego	13 773 217	11 283 882	13 621 813
RPO Woj. Łódzkiego	62 861 197	50 318 019	34 594 686
RPO Woj. Małopolskiego	115 105 272	78 657 226	76 277 372
RPO Woj. Mazowieckiego	119 831 398	102 008 345	102 008 345
RPO Woj. Opolskiego	26 157 220	19 715 838	0***
RPO Woj. Podkarpackiego	63 881 565	44 089 358	53 455 538
RPO Woj. Podlaskiego	42 500 991	25 590 956	26 274 391
RPO Woj. Pomorskiego	36 357 192	22 836 457	28 944 334
RPO Woj. Śląskiego	115 099 723	97 152 904	105 570 546
RPO Woj. Świętokrzyskiego	38 008 418	18 366 546	0***
RPO Woj. Warmińsko-Mazurskiego	68 580 683	55 855 244	66 616 062
RPO Woj. Wielkopolskiego	39 793 449	26 310 013	0***
RPO Woj. Zachodniopomorskiego	37 314 586	24 036 400	22 899 276
Razem Regionalne Programy Operacyjne	989 520 509	694 007 985	697 853 639
Program Współpracy Transgranicznej Polska (Woj. Lubuskie)-Brandenburgia	7 402 031	6 291 725	5 520 139
Program Współpracy Transgranicznej Południowy Bałtyk	4 524 540	3 662 190	2 441 228
Program Współpracy Transgranicznej Polska-Słowacja	10 959 165	9 315 291	3 076 578
Razem Programy Europejskiej Współpracy Terytorialnej	22 885 736	19 269 206	11 037 945
Razem Programy Operacyjne (Krajowe i Regionalne + EWT)	4 263 588 137	3 389 382 716	3 549 740 900

* Dane zaokrąglone do pełnych PLN/EUR

** Dane dotyczące refundacji z KE są uzupełnione w KSJ na podstawie dokumentów z Instytucji Platniczej z Ministerstwa Finansów i są przekazywane do IC z pewnym opóźnieniem, dlatego też, stan informacji w KSJ/wiedzy DCD o dokumentach w zakresie refundacji z KE to 30 listopada 2014 r.

*** Refundacja z KE w sprawozdawanym okresie wynosiła "0" za sprawą przekazania przez KE środków w wysokości 95,00% alokacji 2007-2013 dostępnej na ten program (prekazywane zaliczki łącznie 9% plus kwoty zrefundowane przez KE narastająco).

Źródło: DCD MIR

PLAN PRAC NAD PROJEKTAMI USTAW WYKONUJĄCYCH PRAWO UNII EUROPEJSKIEJ (PRZYGOTOWANY NA PODSTAWIE UST. 1A ART. 125A REGULAMINU SEJMU).**PROJEKTY USTAW PRZYJĘTE PRZEZ RADĘ MINISTRÓW W OKRESIE LIPIEC - GRUDZIEŃ 2014 R.**

W okresie lipiec – grudzień 2014 r. Rada Ministrów przyjęła 13 projektów ustaw, które mają na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej, tj.:

- projekt ustawy o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz niektórych innych ustaw;
- projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo farmaceutyczne oraz ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki;
- projekt ustawy o ochronie zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych lub edukacyjnych;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia;
- projekt ustawy o rybołówstwie morskim;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych;
- projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych;
- projekt ustawy o ochronie i pomocy dla pokrzywdzonego i świadka;
- projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o substancjach chemicznych i ich mieszaninach.

WYKAZ PROJEKTÓW USTAW WYKONUJĄCYCH PRAWO UNII EUROPEJSKIEJ, KTÓRE POWINNY ZOSTAĆ SKIEROWANE PRZEZ RADĘ MINISTRÓW DO SEJMU RP DO KOŃCA I POŁOWY 2015 R.

	Zmieniany/nowy akt prawny	Zakres zmian	Termin implementacji
1.	projekt ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym	dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego	14.02.2014
2.	projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw	uzupełnienie transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/73/WE zmieniającej dyrektywę Rady 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy	05.10.2004
3.	projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw	<ul style="list-style-type: none"> • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych 	31.12.2013 01.01.2014
4.	projekt ustawy o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym	dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi	31.12.2013
5.	projekt ustawy o substancjach zubożających warstwę ozonową oraz o niektórych fluorowanych gazach cieplarnianych	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1005/2009 w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową • rozporządzenie (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych 	01.01.2010 04.07.2007
6.	projekt ustawy o produktach biobójczych	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych	01.09.2013
7.	projekt ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych	uzupełnienie transpozycji dyrektywy Rady 93/83/EWG w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową	01.05.2004
8.	projekt ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych	<ul style="list-style-type: none"> • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/77/UE dotycząca zmiany dyrektywy 2006/116/WE w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/28/UE w sprawie niektórych dozwolonych sposobów korzystania z utworów osieroconych 	01.11.2013 29.10.2014
9.	projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym oraz ustawy o	uzupełnienie transpozycji dyrektywy 2001/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej	01.05.2004

	publicznym transporcie zbiorowym	dyrektywę 91/440/EWG w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych	
10.	projekt ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych	uzupełnienie transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych	31.12.2012
11.	projekt ustawy o zmianie ustawy o wyrobach medycznych oraz niektórych innych ustaw	rozporządzenie Komisji (UE) nr 722/2012 dotyczące szczególnych wymagań odnoszących się do wymagań ustanowionych w dyrektywach Rady 90/385/EWG i 93/42/EWG dla aktywnych wyrobów medycznych do implantacji oraz wyrobów medycznych produkowanych z wykorzystaniem tkanek pochodzenia zwierzęcego	29.08.2013
12.	projekt ustawy o krwiodawstwie i krwiolecznictwie	uzupełnienie transpozycji: <ul style="list-style-type: none"> • dyrektywy 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej normy jakości i bezpiecznego pobierania, testowania, przetwarzania, przechowywania i dystrybucji krwi ludzkiej i składników krwi • dyrektywy Komisji 2005/61/WE wykonującej dyrektywę 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie wymogów dotyczących śledzenia losów krwi oraz powiadamiania o poważnych, niepożądanych reakcjach i zdarzeniach • dyrektywy Komisji 2005/62/WE wykonującej dyrektywę 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie norm i specyfikacji wspólnotowych odnoszących się do systemu jakości obowiązującego w placówkach służby krwi 	08.02.2005 31.08.2006 31.08.2006
13.	projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw	dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi awariami związanymi z substancjami niebezpiecznymi	31.05.2015
14.	projekt ustawy o wspieraniu zrównoważonego rozwoju sektora rybackiego z udziałem Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa • rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 404/2011 ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 	23.12.2009 01.01.2010 01.01.2011 07.05.2011 01.07.2011 01.01.2012
15.	projekt ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości	dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek	20.07.2015
16.	projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1227/2011 w sprawie integralności i przejrzystości hurtowego rynku energii	28.12.2011
17.	projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo lotnicze	uzupełnienie transpozycji/ wykonania: <ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenia Rady (EWG) nr 95/93 w sprawie wspólnych zasad przydzielania czasu na 	30.07.2005

	<p>start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty</p> <ul style="list-style-type: none"> • dyrektywy Rady 2000/79/ dotyczącej Europejskiego porozumienia w sprawie organizacji czasu pracy personelu pokładowego w lotnictwie cywilnym, zawartego przez Stowarzyszenie Europejskich Linii Lotniczych (AEA), Europejską Federację Pracowników Transportu (ETF), Europejskie Stowarzyszenie Cockpit (ECA), Stowarzyszenie Linii Lotniczych Regionów Europy (ERA) i Międzynarodowe Stowarzyszenie Przewoźników Lotniczych (IACA) 	01.12.2003
	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenia (WE) nr 847/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie negocjacji i wykonania umów dotyczących usług lotniczych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi 	30.05.2004
	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenia Komisji (WE) nr 2042/2003 w sprawie nieprzerwanej zdatności do lotu statków powietrznych oraz wyrobów lotniczych, części i wyposażenia, a także w sprawie zezwoleń udzielanych instytucjom i personelowi zaangażowanym w takie zadania 	29.11.2003 28.09.2005
	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 w sprawie wspólnych zasad w zakresie lotnictwa cywilnego i utworzenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego 	08.04.2008 08.04.2012
	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 300/2008. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego 	29.04.2008 29.04.2010
	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty 	01.11.2008
	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 80/2009 w sprawie kodeksu postępowania dla komputerowych systemów rezerwacji 	29.03.2009
	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenia Komisji (UE) nr 185/2010 ustanawiającego szczegółowe środki w celu wprowadzenia w życie wspólnych podstawowych norm ochrony lotnictwa cywilnego 	09.04.2011
	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenia Komisji (UE) nr 255/2010 ustanawiającego wspólne zasady zarządzania przepływem ruchu lotniczego 	15.04.2010 26.09.2011
	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenia Komisji (UE) nr 805/2011 ustanawiającego szczegółowe zasady licencjonowania kontrolerów ruchu lotniczego oraz wydawania określonych certyfikatów 	31.08.2011
	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenia Komisji (UE) nr 1178/2011 ustanawiającego wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do załóg w lotnictwie 	15.12.2011 08.04.2012
	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenia Komisji (UE) nr 748/2012 ustanawiającego przepisy wykonawcze dotyczące 	10.09.2012

		<p>certyfikacji statków powietrznych i związanych z nimi wyrobów, części i akcesoriów w zakresie zdolności do lotu i ochrony środowiska oraz dotyczące certyfikacji organizacji projektujących i produkujących</p> <ul style="list-style-type: none"> rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 923/2012 ustanawiającego wspólne zasady w odniesieniu do przepisów lotniczych i operacyjnych dotyczących służb i procedur żeglugi powietrznej rozporządzenia Komisji (UE) nr 965/2012 ustanawiającego wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do operacji lotniczych rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 390/2013 ustanawiającego system skuteczności działania dla służb żeglugi powietrznej i funkcji sieciowych rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 391/2013 ustanawiającego wspólny system opłat za korzystanie ze służb żeglugi powietrznej rozporządzenia Komisji (UE) nr 139/2014 z dnia 12 lutego 2014 r. ustanawiającego wymagania oraz procedury administracyjne dotyczące lotnisk 	<p>02.11.2012 04.12.2012</p> <p>28.10.2012</p> <p>29.05.2013 01.01.2015</p> <p>29.05.2013 01.01.2015</p> <p>06.03.2014 31.12.2017</p>
18.	projekt ustawy o zmianie ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych	<ul style="list-style-type: none"> dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/51/UE zmieniająca dyrektywy 2003/71/WE i 2009/138/WE oraz rozporządzenia 1060/2009, 1094/2010 i 1095/2010 w zakresie uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/50/UE zmieniająca dyrektywę 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym 	<p>31.03.2015</p> <p>11.11.2015</p>
19.	projekt ustawy o leczeniu niepłodności	<p>uzupełnienie transpozycji:</p> <ul style="list-style-type: none"> dyrektywy 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustalenia norm jakości i bezpiecznego oddawania, pobierania, testowania przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich dyrektywy Komisji 2006/17/WE wprowadzającej w życie dyrektywę 2004/23/WE w odniesieniu do niektórych wymagań technicznych dotyczących dawstwa, pobierania i badania tkanek i komórek ludzkich dyrektywy Komisji 2006/86/WE wykonującej dyrektywę 2004/23/WE w zakresie wymagań dotyczących możliwości śledzenia, 	<p>07.04.2006</p> <p>01.11.2006</p> <p>01.09.2007</p>

		powiadamiania o poważnych i niepożądanych reakcjach i zdarzeniach oraz niektórych wymagań technicznych dotyczących kodowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich <ul style="list-style-type: none"> • dyrektywy Komisji 2012/39/UE zmieniającej dyrektywę 2006/17/WE w odniesieniu do niektórych wymagań technicznych dotyczących badania tkanek i komórek ludzkich 	17.06.2014
20.	projekt ustawy o zmianie ustawy o lasach oraz niektórych innych ustaw	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenie Rady (WE) nr 2173/2005 w sprawie ustanowienia systemu zezwoleń na przywóz drewna do Wspólnoty Europejskiej • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 995/2010 ustanawiające obowiązki podmiotów wprowadzających do obrotu drewno i produkty z drewna 	30.12.2005 02.12.2010 03.03.2013
21.	projekt ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach w zakresie informowania o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 174/2013 zmieniające rozporządzenie (WE) nr 106/2008 w sprawie wspólnotowego programu znakowania efektywności energetycznej urządzeń biurowych	26.03.2013
22.	projekt ustawy o zmianie ustawy o organizmach genetycznie zmodyfikowanych oraz o zmianie niektórych innych ustaw	uzupełnienie transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie	07.10.2002
23.	projekt ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz niektórych innych ustaw	<ul style="list-style-type: none"> • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/14/UE zmieniająca dyrektywę 2003/41/WE w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami, dyrektywę 2009/65/WE w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) i dyrektywę 2011/61/UE w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi w odniesieniu do nadmiernego polegania na ratingach kredytowych • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/91/UE zmieniająca dyrektywę 2009/65/WE w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) w zakresie funkcji depozytariusza, polityki wynagrodzeń oraz sankcji 	22.07.2013 21.12.2014 18.03.2016
24.	projekt ustawy o efektywności energetycznej	dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej	05.06.2014
25.	projekt ustawy o pracy na statkach morskich	• dyrektywa Rady 2009/13/WE w sprawie wdrożenia Umowy zawartej między Stowarzyszeniem Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) a Europejską Federacją	20.08.2014

		Pracowników Transportu (ETF) w sprawie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r. • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/54/UE dotycząca pewnych obowiązków państwa bandery w zakresie zgodności z Konwencją o pracy na morzu z 2006 r. oraz jej egzekwowania	31.03.2015
26.	projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym	dyrektywa wykonawcza Komisji 2014/37/UE zmieniająca dyrektywę Rady 91/671/EWG odnoszącą się do obowiązkowego stosowania pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących dla dzieci w pojazdach	20.09.2014
27.	projekt ustawy o zmianie ustawy o żegludze śródlądowej	dyrektywa Komisji 2013/49/UE zmieniająca załącznik II do dyrektywy 2006/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej wymagania techniczne dla statków żeglugi śródlądowej	01.11.2014
28.	projekt ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, uporządkowanej likwidacji banków oraz o zmianie niektórych innych ustaw	dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych	31.12.2014
29.	projekt ustawy o zmianie ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego	• dyrektywa wykonawcza Komisji 2014/58/UE ustanawiająca, zgodnie z dyrektywą 2007/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, system identyfikowalności wyrobów pirotechnicznych • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/29/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/28/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego	30.04.2015 30.06.2015 19.04.2016
30.	projekt ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie morskim	dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/35/UE dotycząca zmiany dyrektywy 2008/106/WE w sprawie minimalnego poziomu wyszkolenia marynarzy	03.01.2015
31.	projekt ustawy o zmianie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej	20.07.2015 20.07.2015 20.07.2018
32.	projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo lotnicze	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 996/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie badania wypadków i incydentów w lotnictwie cywilnym oraz zapobiegania im	02.12.2010
33.	projekt ustawy o prekursorach materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 98/2013 w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów	02.09.2014

		wybuchowych	
34.	projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, ustawy – Prawo o notariacie oraz niektórych innych ustaw	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego	17.08.2015
35.	projekt ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej	uzupełnienie transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności	
36.	projekt ustawy o zmianie ustawy o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej oraz niektórych innych ustaw	dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/89/UE ustanawiająca ramy planowania przestrzennego obszarów morskich	18.09.2016
37.	projekt ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej oraz o zmianie niektórych ustaw	dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/55/UE zmieniająca dyrektywę 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i rozporządzenie nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI)	18.01.2016
38.	projekt ustawy o rozwoju lokalnym kierowanym przez społeczność	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) NR 1303/2013 ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego	01.01.2013
39.	projekt ustawy o systemie oceny zgodności	<ul style="list-style-type: none"> • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/68/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku urządzeń ciśnieniowych • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/35/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku sprzętu elektrycznego przewidzianego do stosowania w określonych granicach napięcia • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/34/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do urządzeń i systemów ochronnych przeznaczonych do użytku w atmosferze potencjalnie wybuchowej • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/33/UE w sprawie harmonizacji 	<p>28.02.2015 18.07.2016</p> <p>19.04.2016</p> <p>19.04.2016</p> <p>19.04.2016</p>

		<p>ustawodawstw państw członkowskich dotyczących dźwigów i elementów bezpieczeństwa do dźwigów</p> <ul style="list-style-type: none"> • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/32/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku przyrządów pomiarowych • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/31/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wag nieautomatycznych • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/30/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do kompatybilności elektromagnetycznej • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/29/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku prostych zbiorników ciśnieniowych • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/53/UE w sprawie rekreacyjnych jednostek pływających i skuterów wodnych 	<p>19.04.2016</p> <p>19.04.2016</p> <p>19.04.2016</p> <p>19.04.2016</p> <p>18.01.2016</p>
40.	projekt ustawy o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich 2014 - 2020	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenie nr 1305/2013 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów • rozporządzenie nr 1306/2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej 	<p>01.01.2014</p> <p>01.01.2014</p> <p>01.01.2015</p>
41.	projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo własności przemysłowej oraz niektórych innych ustaw	uzupełnienie transpozycji dyrektywy 98/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony prawnej wynalazków biotechnologicznych	30.07.2000
42.	projekt ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynku rybnego	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1379/2013 w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury • rozporządzenie wykonawcze Komisji nr 1418/2013 dotyczące planów produkcji obrotu zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 1379/2013 w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury • rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1419/2013 dotyczące uznawania organizacji producentów i organizacji międzybranżowych, rozszerzania zasad dotyczących organizacji producentów i organizacji międzybranżowych, a także publikacji cen progowych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1379/2013 w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i 	<p>01.01.2014</p> <p>13.12.2014</p> <p>01.01.2014</p> <p>01.01.2014</p>

		<p>akwakultury</p> <ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania • rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa • rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 404/2011 z dnia 8 kwietnia 2011 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 ustanawiającego wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 640/2010 w sprawie programu dokumentacji połowów tuńczyka błękitnopłetwego <i>Thunnus thynnus</i> 	<p>01.01.2010</p> <p>01.01.2010</p> <p>01.01.2011</p> <p>01.07.2011</p> <p>01.01.2012</p> <p>13.08.2010</p>
43.	projekt ustawy o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej	20.12.2013 01.01.2015
44.	projekt ustawy o zmianie ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających oraz niektórych innych ustaw	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych	28.06.2013 01.01.2014 31.12.2014 01.01.2015 01.01.2016
45.	projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw	uzupełnienie transpozycji dyrektywy Rady 99/70/WE dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC)	01.05.2004
46.	projekt ustawy – Prawo wodne	transpozycja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/39/WE dot. substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej	14.09.2015

WYKAZ STANOWISK DO AKTÓW PRAWNYCH UE, PRZYGOTOWANYCH PRZEZ RZĄD ZGODNIE Z USTAWĄ Z 8 PAŹDZIERNIKA 2010 R. O WSPÓŁPRACY RADY MINISTRÓW Z SEJMEM I SENATEM W SPRAWACH ZWIĄZANYCH Z CZŁONKOSTWEM RP W UE, PRZEKAZANYCH DO SEJMU I SENATU RP W II POŁ. 2014 R.

Lp.	Sygnatura COM	Tytuł projektowanego aktu prawnego	Data przekazania Polse dokumentu przez instytucje UE	Instytucja wiodąca	Data przyjęcia stanowiska przez KSE	Data przyjęcia przez KSE stanowiska przygotowanego na wniosek Sejmu lub Senatu RP
1	COM(2014) 290, 291	Wniosek DECYZJA RADY dotycząca zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Islandią dotyczącego udziału Islandii we wspólnej realizacji zobowiązań Unii Europejskiej, jej państw członkowskich i Islandii w drugim okresie rozliczeniowym Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu; Wniosek DECYZJA RADY dotycząca podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Islandią dotyczącego udziału Islandii we wspólnej realizacji zobowiązań Unii Europejskiej, jej państw członkowskich i Islandii w drugim okresie rozliczeniowym Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu	2014-06-11	MŚ	-	2014-09-23
2	COM(2014) 617	Wniosek DYREKTYWA RADY ustanawiająca metody obliczania i wymogi w zakresie sprawozdawczości zgodnie z dyrektywą 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych	2014-10-22	MG	-	2014-11-05
3	COM(2014) 377	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa (tekst jednolity)	2014-06-25	UOKiK	2014-07-09	-
4	COM(2014) 552	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY ustalające uprawnienia do połowów na 2015 r. w odniesieniu do pewnych stad ryb i grup stad ryb w Morzu Bałtyckim	2014-09-24	MRiRW	-	2014-10-08

Załącznik 4.4

5	COM(2014) 581	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wymogów dotyczących wartości granicznych emisji i homologacji typu w odniesieniu do silników spalinowych wewnętrznego spalania przeznaczonych do niedrogowych maszyn ruchomych	2014-09-25	MG	2014-12-01	-
6	COM(2014) 466	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY odnosząca się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych (tekst jednolity)	2014-07-15	MIR	2014-07-29	-
7	COM(2014) 597	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (UE) nr 374/2014 w sprawie obniżenia lub zniesienia ceł na towary pochodzące z Ukrainy	2014-09-22	MG	2014-10-06	-
8	COM(2014) 457	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1343/2011 z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie niektórych przepisów dotyczących połowów na obszarze objętym porozumieniem GFCM (Generalnej Komisji Rybołówstwa Morza Śródziemnego)	2014-07-11	MIRIRW	2014-07-25	-
9	COM(2014) 343	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie dodatkowych ceł przywozowych na niektóre produkty pochodzące ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (tekst jednolity)	2014-06-12	MG	2014-06-26	-
10	COM(2014) 379	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 184/2005 w sprawie statystyki Wspólnoty w zakresie bilansu płatniczego, międzynarodowego handlu usługami i zagranicznych inwestycji bezpośrednich w odniesieniu do powierzenia Komisji uprawnień delegowanych i wykonawczych do przyjmowania niektórych środków	2014-06-26	GUS	2014-07-31	-
11	COM(2014) 593	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zawieszające niektóre koncesje związane z przywozem do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji (tekst jednolity)	2014-09-26	MIRIRW	2014-10-10	-
12	COM(2014) 476	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie ułatwień w zakresie transgranicznej wymiany informacji dotyczących przestępstw lub wykroczeń związanych z bezpieczeństwem ruchu drogowego	2014-07-22	MIR	2014-08-05	-

Załącznik 4.4

13	COM(2014) 375	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie w sprawie określonych procedur stosowania Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Albanii, z drugiej strony (tekst jednolity)	2014-06-25	MSZ	2014-07-09	-
14	COM(2014) 422	ZALECENIE RADY w sprawie krajowego programu reform Polski na 2014 r. oraz zawierające opinię Rady na temat przedstawionego przez Polskę programu konwergencji na 2014 r.	2014-06-27	MG	-	2014-07-11
15	COM(2014) 300	PROJEKT budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2015		MF	2014-07-03	-
16	COM(2014) 699	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2013/006 PL/Fiat Auto Poland S.A. z Polski)	2014-11-28	MIR	-	2014-12-12
17	COM(2014) 465	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające Agencję Unii Europejskiej ds. Szkolenia w Dziedzinie Egzekwowania Prawa (CEPOL) oraz uchylające i zastępujące decyzję Rady 2005/681/WSISW	2014-08-19	MSW	2014-09-08	-
18	COM(2014) 557	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 726/2004 ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków	2014-09-30	MZ	2014-11-04	-
19	C(2014) 188/1	Recommendation for a COUNCIL REGULATION amending Regulation (EC) No 2533/98 concerning the collection of statistical information by the European Central Bank (ECB/2014/13)	2014-06-20	MF	2014-09-09	-
20	COM(2014) 556	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dotyczące wytwarzania, wprowadzania na rynek i stosowania paszy leczniczej oraz	2014-09-15	MIRW	2014-09-29	-

Załącznik 4.4

		uchylające dyrektywę Rady 90/167/EWG					
21	COM(2014) 367	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiająca program na rzecz rozwiązań interoperacyjnych dla europejskich administracji publicznych, przedsiębiorstw i obywateli (ISA2): Interoperacyjność jako środek modernizacji sektora publicznego	2014-06-27	MAIC	2014-07-11	-	
22	COM(2014) 386	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1215/2009 wprowadzające nadwycieczne środki handlowe dla krajów i terytoriów uczestniczących lub powiązanych z procesem stabilizacji i stwarzania Unii Europejskiej oraz zawieszające jego stosowanie w odniesieniu do Bośni i Hercegowiny	2014-06-26	MSZ	2014-07-23	-	
23	COM(2014) 723	PROJEKT budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2015	2014-12-01	MF	2014-12-12	-	
24	COM(2014) 667	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (tekst jednolity)	2014-10-28	MG	2014-11-10	-	
25	COM(2014) 374	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie procedur dotyczących stosowania Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Czarnogóra, z drugiej strony (tekst jednolity)	2014-06-25	MSZ	2014-07-09	-	
26	COM(2014) 586	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie przywozu do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji (tekst jednolity)	2014-09-24	MRIRW	2014-10-10	-	
27	COM(2014) 666	Wniosek DECYZJA RADY dotycząca systemu podatku od dokowania we francuskich regionach najbardziej oddalonych	2014-10-29	MF	2014-11-17	-	
28	COM(2014) 382	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (UE) nr 604/2013 w odniesieniu do ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej małoletniemu bez opieki, który nie posiada członka rodziny, rodzeństwa ani krewnego legalnie przebywającego na terytorium państwa członkowskiego	2014-06-26	MSW	2014-07-25	-	

Załącznik 4.4

29	COM(2014) 340	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 883/2013 w odniesieniu do powołania kontrolera gwarancji proceduralnych	2014-06-24	MF	2014-07-08	-
30	COM(2014) 558	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie weterynaryjnych produktów leczniczych	2014-10-01	MZ	2014-11-04	-
31	COM(2014) 594	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY otwierające i ustalające zarządzanie niektórymi unijnymi kontyngentami taryfowymi na wysokiej jakości wołowinę oraz na wieprzowinę, mięso drobiowe, pszenicę i mieszanek żyta z pszenicą, otręby, śrutę i inne pozostałości (tekst jednolity)	2014-09-26	MRIRW	2014-10-10	-
32	COM(2014) 724	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zharmonizowanych wskaźników cen konsumpcyjnych i uchylające rozporządzenie (WE) nr 2494/95	2014-12-09	GUS	2014-12-23	-
33	COM(2014) 585	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie traktowania taryfowego towarów pochodzących z Ekwadoru	2014-10-03	MG	2014-10-16	-
34	COM(2014) 605	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie ochrony przed szkodliwymi praktykami cenowymi dotyczącymi statków (tekst jednolity)	2014-09-30	MG	2014-10-13	-
35	COM(2014) 397	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywy 2008/98/WE w sprawie odpadów, 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów, 2000/53/WE w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji, 2006/66/WE w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów i 2012/19/UE w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego	2014-07-09	MŚ	2014-08-20	-
36	COM(2014) 344	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie rozpowszechniania w celach komercyjnych danych satelitarnych pochodzących z obserwacji Ziemi	2014-06-17	MG	2014-07-07	-
37	COM(2014) 443	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie w sprawie niektórych procedur stosowania Układu o stabilizacji i	2014-07-04	MSZ	2014-07-16	-

Załącznik 4.4

38	COM(2014) 707	stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Bośnią i Hercegowiną, z drugiej strony, oraz stosowania Umowy przejściowej w sprawie handlu i spraw związanych z handlem między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Bośnią i Hercegowiną, z drugiej strony (tekst jednolity)	2014-11-21	MG	2014-12-04	-		
39	COM(2014) 614	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dotyczące uchYLENIA rozporządzenia Rady (EWG) nr 3030/93 w sprawie wspólnych reguł przywozu niektórych wyrobów włókienniczych z państw trzecich	2014-10-06	MRIRW	2014-10-20	-		
40	COM(2014) 542	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające wieloletni plan w odniesieniu do stad dorsza, śledzia i szprot w Morzu Bałtyckim oraz połowów eksploatujących te zasoby, zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2187/2005 i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1098/2007	2014-09-01	MG	2014-10-29	-		
41	COM(2014) 394	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie niektórych procedur stosowania Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii, z drugiej strony (tekst jednolity)	2014-06-27	MSZ	2014-07-11	-		
42	COM(2014) 358	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii	2014-06-19	UZP	2014-07-03	-		
43	COM(2014) 660	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (tekst jednolity)	2014-10-27	MG	2014-11-07	-		
44	COM(2014) 459	Wniosek DECYZJA RADY zmieniająca decyzję 2007/198/Euratom powołującą Europejskie Wspólne Przedsięwzięcie na rzecz Realizacji Projektu ITER i Rozwoju Energii Termojądrowej oraz przyznającą mu określone korzyści	2014-08-06	MINISW	-	2014-08-27		

WYKAZ STANOWISK DO DOKUMENTÓW POZALEGISLACYJNYCH UE, PRZYGOTOWANYCH PRZEZ RZĄD ZGODNIE Z USTAWĄ Z 8 PAŹDZIERNIKA 2010 R. O WSPÓŁPRACY RADY MINISTRÓW Z SEJMEM I SENATEM W SPRAWACH ZWIĄZANYCH Z CZŁONKOSTWEM RP W UE, PRZEKAZANYCH DO SEJMU I SENATU RP W II POŁ. 2014 R.

Lp.	Sygnatura COM	Tytuł dokumentu pozalegisłacyjnego UE	Data wystąpienia Parlamentu z wnioskiem o przekazanie stanowiska	Instytucja wiodąca	Data przyjęcia stanowiska przez KSE*
1	COM(2014) 401	ZALECENIE RADY w sprawie wdrażania ogólnych wytycznych dotyczących polityki gospodarczej państw członkowskich, których walutą jest euro	2014-07-09	MF	2014-08-05
2	COM(2014) 469	ZIELONA KSIĘGA Wykorzystanie tradycyjnej wiedzy fachowej Europy: możliwe rozszerzenie unijnej ochrony oznaczeń geograficznych na produkty nierolne	2014-08-22	MG	2014-10-21
3	COM(2014) 520	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Efektywność energetyczna i jej wkład w bezpieczeństwo energetyczne a ramy polityczne dotyczące klimatu i energii do roku 2030	2014-08-22	MG	2014-09-23
4	COM(2014) 494	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW KOMUNIKAT KOMISJI Wytyczne w sprawie stosowania działań łączących skuteczność europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych z należytym zarządzaniem gospodarczym zgodnie z art. 23 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013	2014-08-22	MIR	2014-09-11
5	COM(2014) 392	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO W dążeniu do odnowy konsensusu w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej: Plan działania UE	2014-07-25	MKIDN	2014-12-11

* tryb art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. nr 213, poz. 1395)

Załącznik 4.5

6	COM(2014) 389	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO Handel, wzrost gospodarczy i własność intelektualna - strategia na rzecz ochrony i egzekwowania praw własności intelektualnej w państwach trzecich	2014-07-25	MG	2014-09-25
7	COM(2014) 356	SPRAWOZDANIE KOMISJI Analiza porównawcza rozpozyczenia inteligentnego pomiaru w UE 27 ze szczególnym uwzględnieniem energii elektrycznej	2014-07-04	MG	2014-08-27
8	COM(2014) 330	Communication from the Commission to the European Parliament and the Council: European Energy Security Strategy	2014-06-13	MG	2014-07-09
9	COM(2014) 689	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY: POSTĘP W REALIZACJI CEŁÓW Z KIOTO I CEŁÓW STRATEGII „UE 2020” (wymagane na mocy art. 21 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylającego decyzję nr 280/2004/WE)	2014-11-14	MŚ	2014-12-16
10	COM(2014) 464	ZIELONA KSIĘGA Bezpieczeństwo usług zakwaterowania turystycznego	2014-08-22	MSIT	2014-10-02
11	COM(2014) 473	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Szóste sprawozdanie w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej: inwestycje na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia	2014-08-22	MIR	2014-09-04
12	COM(2014) 618	COMMUNICATION FROM THE COMMISSION TO THE EUROPEAN PARLIAMENT AND THE COUNCIL PROTECTION OF THE EU BUDGET TO END 2013	2014-10-17	MF	2014-11-25
13	COM(2014) 244	KOMUNIKAT KOMISJI DO RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO Przegląd polityki kontroli wywozu: zapewnienie bezpieczeństwa i konkurencyjności w zmieniającym się świecie	2014-05-23	MG	2014-07-01
14	COM(2014) 449	BIAŁA KSIĘGA W kierunku skuteczniejszej unijnej kontroli łączenia przedsiębiorstw	2014-08-22	UOKiK	2014-09-16

Załącznik 4.5

15	COM(2014) 688	Communication from the Commission to the European Parliament, to the Council and to the European Court of Auditors on the adoption of the Interinstitutional Working Group recommendations for the establishment and use of national declarations	2014-11-14	MF	2014-12-17
16	JOIN(2014) 017	WSPÓLNY KOMUNIKAT DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ELEMENTY STRATEGII UE W AFGANISTANIE NA LATA 2014-2016	2014-05-23	MSZ	2014-07-01
17	COM(2014) 604	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Wspieranie organów krajowych w zwalczaniu nadużyć związanych z prawem do swobodnego przemieszczania się: Podręcznik dotyczący działań w związku z domniemanymi małżeństwami dla pozorów zawieranymi przez obywateli UE i obywateli spoza UE w kontekście unijnych przepisów dotyczących prawa do swobodnego przemieszczania się obywateli UE	2014-10-17	MSW	2014-11-26
18	COM(2014) 383	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dotyczące oceny finansów Unii opartej na uzyskanych wynikach	2014-07-18	MF	2014-09-04
19	COM(2014) 355	KOMUNIKAT KOMISJI w sprawie europejskiej inicjatywy obywatelskiej „Jeden z nas”	2014-06-27	MNISW	2014-09-25
20	COM(2014) 396	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dotyczące postępów we wdrażaniu reformy EFRAG w następstwie zaleceń przedstawionych w sprawozdaniu Maystadta	2014-07-25	MF	2014-09-09
21	COM(2014) 490	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW MIEJSKI WYMIAR POLITYKI UE – KLUCZOWE ELEMENTY AGENDY MIEJSKIEJ UE	2014-08-22	MIR	2014-08-25
22	COM(2014) 398	KOMUNIKATU KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Ku gospodarce o obiegu zamkniętym: program "zero odpadów" dla Europy	2014-07-25	MŚ	2014-09-03
23	C(2014) 7218	REPORT FROM THE COMMISSION assessing the situation of non-reciprocity with certain third countries in the area of visa policy	2014-10-31	MSZ	2014-12-17

Załącznik 4.5

24	COM(2014) 158	COMMUNICATION FROM THE COMMISSION TO THE EUROPEAN PARLIAMENT AND THE COUNCIL A new EU Framework to strengthen the Rule of Law	2014-03-28	MSZ	2014-06-12
25	COM(2014) 196	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: W kierunku bardziej demokratycznych wyborów do Parlamentu Europejskiego Sprawozdanie z realizacji zaleceń Komisji z dnia 12 marca 2013 r. dotyczących usprawnienia demokratycznego i skutecznego przeprowadzania wyborów do Parlamentu Europejskiego	2014-04-18	MSZ	2014-07-09
26	COM(2014) 210	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wytycznych dotyczących stosowania dyrektywy 2003/86/WE w sprawie prawa do łączenia rodzin	2014-04-25	MSW	2014-07-22
27	COM(2014) 350	KOMUNIKAT KOMISJI DO RADY Informacje finansowe dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju	2014-07-04	MSZ	2014-09-17
28	COM(2014) 460	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 723/2009 z dnia 25 czerwca 2009 r. w sprawie wspólnotowych ram prawnych konsorcjum na rzecz europejskiej infrastruktury badawczej (ERIC)	2014-08-22	MNISW	2014-09-29
29	COM(2014) 284	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW w sprawie zarządzania strategiami makroregionalnymi	2014-06-06	MSZ	2014-07-17
30	COM(2014) 507	SPRAWOZDANIE ROCZNE ZA ROK 2013 NA TEMAT STOSUNKÓW MIĘDZY KOMISJĄ EUROPEJSKĄ A PARLAMENTAMI NARODOWYMI	2014-08-22	MSZ	2014-11-13
31	COM(2014) 506	SPRAWOZDANIE ROCZNE ZA 2013 R. W SPRAWIE POMOCNICZOŚCI I PROPORCIONALNOŚCI	2014-08-22	MSZ	2014-11-13
32	COM(2014) 259	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dotyczące wdrażania dyrektywy 2008/48/WE w sprawie umów o kredyt konsumencki	2014-06-06	UOKiK	2014-07-04
33	COM(2014) 700	COMMUNICATION FROM THE COMMISSION TO THE EUROPEAN PARLIAMENT, THE COUNCIL, THE EUROPEAN ECONOMIC AND SOCIAL COMMITTEE AND THE	2014-10-31	MSZ	2014-12-18

Załącznik 4.5

		COMMITTEE OF THE REGIONS Enlargement Strategy and Main Challenges 2014-15			
34	COM(2014) 365	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Sprawozdanie końcowe z realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE w latach 2010-2014	2014-07-11	MSW	2014-09-04
35	COM(2014) 312	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY na temat wykonywania przez państwa członkowskie decyzji ramowej 2008/675/WSpISW z dnia 24 lipca 2008 r. w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej	2014-06-27	MS	2014-07-11
36	COM(2014) 654	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie odporności europejskiego systemu gazowego w krótkim okresie Przygotowanie na możliwe zakłócenia dostaw ze Wschodu jesienią i zimą 2014/2015 r.	2014-11-07	MG	2014-11-24
37	COM(2014) 288	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Piąte sprawozdanie roczne na temat imigracji i azylu (za 2013 r.)	2014-06-13	MSW	2014-07-17
38	JOIN(2014) 018	WSPÓLNE SPRAWOZDANIE DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Specjalny Region Administracyjny Hongkong: sprawozdanie roczne za 2013 r.	2014-05-30	MSZ	2014-07-04
39	COM(2014) 634	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Postępy na drodze do ukończenia tworzenia wewnętrznego rynku energii	2014-10-31	MG	2014-12-01
40	COM(2014) 347	Wniosek DECYZJA RADY ustalająca wysokość wkładów wpłacanych przez państwa członkowskie na rzecz Europejskiego Funduszu Rozwoju w 2014 r., w tym drugiej raty za 2014 r.	2014-07-04	MSZ	2014-08-18
41	COM(2014) 326	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Z KONWERGENCJI Z 2014 R. (przygotowane zgodnie z art. 140 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej)	2014-06-27	MF	2014-08-12
42	COM(2014) 442	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Ku	2014-07-25	MAiC	2014-09-18

Załącznik 4.5

		gospodarce opartej na danych			
43	COM(2014) 357	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW dotyczący strategii Unii Europejskiej dla regionu adriatycko-jońskiego	2014-07-11	MSZ	2014-08-20
44	COM(2014) 387	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Nowy ład na rzecz europejskiego sektora obronności. Plan działania w obszarach będących przedmiotem komunikatu COM(2013)542 „W kierunku bardziej konkurencyjnego i wydajnego sektora obronności i bezpieczeństwa”	2014-07-11	MG	2014-08-25
45	COM(2014) 400	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Europejski semestr w 2014 r. : zalecenia dla poszczególnych krajów . Pobudzanie wzrostu gospodarczego	2014-06-27	MG	2014-08-18
46	COM(2014) 336	REPORT FROM THE COMMISSION TO THE EUROPEAN PARLIAMENT AND THE COUNCIL Fourth Report on the implementation by Ukraine of the Action Plan on Visa Liberalisation	2014-06-13	MSZ	2014-07-23

.....
Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu
.....